

ДЖУДИТ ГУЛД ПЕЩЕРА НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Мария Борисова, 2000

chitanka.info

Тази книга е посветена с много любов на тримата мускетари Галахар: Джойс Ръкър Сузи Бисел и Робърт У. Галахар.

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторката изказва своите сърдечни благодарности на Тери Рут, собственик на „Оркид Зоун“ в Уотсънвил, Калифорния заради възможността да разгледа лично изумителното му стопанство и заради готовността му да сподели с нея някои тънкости от своите необятни познания за орхидеите.

Всички грешки в книгата, свързани с отглеждането на орхидеи, са лично мои.

И, както винаги, не мога да не благодаря на Нанси Остин и Бил Коули заради безграничната им доброта и готовността, с която ме запознаха с чудесата на Санта Круз, Калифорния.

Д. Г

КРАЯТ КАТО НАЧАЛО РАННАТА ЕСЕН НА 2000 ГОДИНА

Времето беше необичайно за това време на годината. Може би от уважение към трагичното събитие. Слънцето почти не се виждаше на притъмнялото есенно небе и през плътното облачно покривало проникваше единствено бледа, едва доловима млечно жълта светлина. Мъглата висеше на талази, обвиваше планината във влажната си прегръдка и превръщаше величествените секвой в зловещи и призрачни приведения.

Малката, украсена с мидени черупки и раковини ваза, която бе изработена специално за случая, бе пълна с пепел от тленните ѝ останки.

Цял един живот, сведен единствено до шепа пепел, помисли си той.

Мъжът се обърна към спътницата си. Красивите черти на лицето му не можеха да прикрият непоносимата болка от жестоката загуба, макар той да полагаше неимоверни усилия да овладее чувствата си. Изправи рамене и двамата поеха към колата си. Отвори първо вратата на спътницата си, след което заобиколи и се плъзна зад волана, като внимателно постави вазата до себе си. Запали колата и потеглиха. Известно време се движеха по крайбрежието, след което свиха на юг и поеха надолу към Биг Сур.

Пътуваха в пълно мълчание. Само от време на време от дясната седалка се чуваха откъслечна въздишка или сподавено ридание. Тези звуци обаче почти не достигаха до съзнанието на мъжа, затормозено от трагичната загуба и от мъчителния ритуал, който му предстоеше да изпълни. Мъглата, решена като че ли да притъпи болката му, забулваше с бялото си наметало дивата хубост на крайбрежието и само от време на време се вдигаше достатъчно, за да открие стръмните скалисти носове и тесни каньони, каменистите сипеи и пристаните на яхтклубовете. Тя се стелеше около върховете на боровете и

кипарисите, над разклонените дъбове и вековните секвои и обгръщаше цялото крайбрежие в перленосивата си прегръдка.

Когато наближиха крайната си цел, той намали скоростта, оглеждайки се за отбивката. Маркировката на пътя бе не особено добра и почти невидима в спусналата се мъгла. И тогава тя изведнъж се появи. Вдясно. *Сикамор кениън роуд*. Той натисна спирачките и колата леко поднесе, изтръгвайки спътницата му от унеса, в който бе изпаднала. Тя обаче преглътна уплахата си и запази мълчание.

Той натисна бутона и спусна стъклото на прозореца си. До ушите им достигна неумолимият грохот на вълните, които се разбиваха в скалистия бряг. Ето едно място, което сякаш е създадено за трагични събития, помисли си той. Въпреки невероятната си красота. А може би точно заради нея. Намали скоростта още повече, изпълнил се изведнъж с нежелание да свърши онова, заради което бяха пътували до тук. Паркира, изключи двигателя и остана на мястото си, загледан право пред себе си в талазите мъгла. След малко бавно се извърна към нея.

— Няма да се бавя — изрече. Излезе от колата, без да изчака да чуе отговора ѝ и се пресегна за украсената с раковини ваза. След това започна самотното си спускане към брега, притиснал скъпоценния товар към гърдите си.

Широките му крачки го отведоха до самия край на един гранитен, засипан с пясък сипей. Спря и се огледа, за да се ориентира. Въпреки стелещата се около него мъгла, той успя да забележи познатата пътечка, която лъкатушеше надолу през скалите, устремила се към индиговосините води на океана.

Това наистина е вълшебно място, помисли си той. Величествени вълни, скалисти пещери и каменни арки. Грандиозно, загадъчно и неопишуемо красиво. А ето че сега ще се превърне в нейното последно убежище на тази земя.

Пое си дълбоко въздух и соленият морски въздух изпълни дробовете му. Знаеше, че пътечката е тясна и стръмна и дори опасна на места. Стиснал решително устни, притиснал урната към гърдите си, той внимателно пое по каменистия сипей надолу към океана. Мускулестото му тяло се чувстваше неудобно в костюма, който бе носил по време на възпоменателната служба, но той сякаш изобщо не го забелязваше. Вцепенението, в което бе изпаднал и благодарение на което бе успял да преживее последните няколко дни, му помогна и сега

да слезе по пътеката до океанския бряг и да изпълни това последно задължение.

Когато най-сетне се добра до водата, видя, че брегът е напълно безлюден. Беше сам с нея. Зарови крака в пясъка и устреми поглед към хоризонта. След това извърна очи на север, после на юг и отново към каменистия сипей, по който току-що бе дошъл. Накрая се обърна на юг и тръгна по брега. Деляха го не повече от петдесет-шестдесет метра от мястото, което бе избрал. Едно кътче, което тя бе познавала с най-големи подробности. Вятърът ветрееше вратовръзката и предниците на сакото му, впръскваше солени капчици в очите му, танцуваше като обезумял в косата му, но той не му обръщаше никакво внимание, насочил цялото си внимание към целта, която преследваше.

Стигна до мястото, огледа се и кимна доволно. Това е, помисли си. Нагази във водата, без да го е грижа, че е леденостудена. Хвана урната с две ръце и я погледна.

Как да се сбoguва с човек, който приживе бе преливал от живот? За когото животът бе неописуемо любопитен и забавен. Понякога неразбираем, но винаги интересен. Жена, която нито за миг не се умори да го подкрепя, да рискува всичко заради него. Жена, с която бе споделил толкова жарка и пламенна страст. И толкова много любов. А ето че сега сякаш целият му живот бе откраднат, а тя се бе превърнала в шепа пепел. Очите му се напълниха със сълзи. Махна капачето на урната и сълзите потекоха по лицето му.

След това вдигна урната нагоре към небесата и остави вятърът да разпилее праха ѝ и да го разнесе надлъж и нашир.

— Сбогом, любов моя — прошепна той. — Сбогом.

Точно в този момент слънцето се появи иззад облаците и окъпа океанския бряг с безплатното си, неземно красиво сияние. Стори му се, че вижда праха ѝ да се вие нагоре към небесата и към златистия покров от светлина, надвиснал над това вълшебно място. Внезапно заслепен от слънчевите лъчи, свали урната към гърдите си. В следващия миг я хвана със силната си, загоряла ръка и хвърли в океана. Тя падна с плясък във водата, задържа се за миг на повърхността и изчезна в морските дълбини.

Той пое обратно по песъчливия бряг, вдигнал поглед към скалистия сипей. Знаеше, че обратното изкачване щеше да бъде мъчително и трудно, напълно различно от радостните екскурзии, които

двамата с нея си бяха организирали. Въпреки това загътри нагоре подгизналите си от студената вода крака.

Как ще продължа да живея? — не спираше да се пита той.

Изкачи се на върха на скалистия сипей и спря, за да си поеме дъх. Сгорещен от трудното изкачване и слънчевите лъчи, той съблече сакото си и го преметна през рамо. Обърна се и се загледа към океана. Мъглата се бе вдигнала напълно и слънцето грееше ярко. Лек облачен воал забулваше далечния хоризонт, а близо до брега се виждаха морски видри, които весело играеха във водата.

Тя ги обичаше толкова много, помисли си той, припомнил си радостта, с която всеки път бе наблюдавала играта на видрите. Днес обаче не изпита никакво удоволствие при вида им, защото знаеше, че не може да сподели радостта си с нея.

Как ще продължа да живея? — отново се запита и изпита тъга, каквато не бе познавал никога през живота си. Океанът, който обикновено бе за него източник на удоволствие, утеха и дори изцеление, този път не можеше да му предложи никакви отговори.

Само бурните му води безспирно се блъскаха в брега, неспособни да му донесат покой.

Той унило пое надолу по пътя. Беше съвсем сам, обгърнат от непоносима тишина.

КНИГА ПЪРВА
ДЖОАНА И ДЖОШ
ПРОЛЕТТА И ЛЯТОТО НА 2000 ГОДИНА

1.

Джоана Камерън Лоурънс натисна спирачките и намали скоростта на своя поостарял, но безупречно поддържан мерцедес кабриолет, след което внимателно пое по тесния криволичещ път, който се изкачваше нагоре в планината Санта Круз. И преди бе пътувала по този път, макар че от тогава бе изминало твърде дълго време. Но не достатъчно, че да забрави, че е изключително опасен — почти колкото пътят до собствения ѝ дом в Аптос, намиращ се в планината, недалеч от тук.

Макар че пътят имаше две тесни ленти — на теория поне, — в много участъци част от асфалта бе отмит от неизбежните кални свлачища по време на проливните зимни дъждове. И понеже свлачищата на места бяха свили пътя до тясна, криволичеща пътека, от двете страни на шосето бяха поставени множество предупредителни табели и знаци с надеждата, че движещите се превозни средства ще успеят да се разминат на стеснените участъци, без да предизвикат сериозни сблъсъци и тежки произшествия.

Джоана вдиша хладния въздух, пропит с аромата на евкалипти. Вдясно от пътя се издигаха отвесните планински склонове, украсени с малки къщички, които сякаш висяха високо над нея. Стръмното дефиле — по-скоро малък каньон — се спускаше вляво и на места достигаше до тридесет, че и повече метра дълбочина. На дъното му препускаше бистър поток, водите на който спадаха и се покачваха в зависимост от сезона. Високите кипариси, величествените секвои, евкалипти и борове образуваха зелен покров над криволичещия път и само от време на време пропускаха слънчевите лъчи.

От другата страна на клисурата, накацали като големи къщички за птици по противоположния скат на планината, се виждаха красиви, изработени предимно от камък и дърво вили. Бяха разположени далеч една от друга, построени върху просторни, на места почти отвесни участъци. До повечето от тях се стигаше по тесни пешеходни мостчета, част от които — или завлечени от пороите по време на зимните наводнения, или прекъснати от земетресенията — висяха

безжизнено към дъното на дефилето. Обитателите на тези възхитителни вилички паркираха колите си от тази страна на клисурата, след което прекосяваха мостчетата, за да се приберат по домовете си.

Всички те трябва да са изключително смели и дръзки, реши Джоана. Харесваше хора като тях. Те се осмеляваха да бъдат различни и бяха готови да се справят с всички неудобства, произтичащи от живота им в това диво и неописуемо красиво планинско кътче.

Погледна номерата на къщите, изписани на пощенските кутии край пътя, и видя, че приближава целта си. Жената, с която идваше да се срещне, ѝ бе казала, че ще може да паркира на тясното местенце край пътя, непосредствено до мостчето, отвеждащо към къщата ѝ.

Вдясно видя стар и ръждясал, кремав на цвят джип, който беше паркиран на тесния банкет край пътя. Тази кола беше ориентиран, посочен ѝ от жената по време на разговора им. Джоана намали и пълзейки предпазливо, паркира възможно най-близо зад джипа. Дръпна ръчната спирачка и изключи двигателя.

Огледа се в огледалото за обратно виждане, извади гребен от голямата си спортна чанта и бързо го прокара през разрошената си от вятъра коса. Ето, така е по-добре, помисли си тя и отново се огледа в огледалото. След това взе чантата си, пусна ключовете вътре, преметна я през рамо и излезе от сребрилата спортна кола.

Ще оставя гюрука спуснат, реши тя. Няма изгледи да вали, а тук е достатъчно сенчесто и седалките няма да се напекат от слънцето. Освен това сигурно е напълно безопасно.

Заобиколи джипа, застана в началото на дървеното мостче и остана там известно време, загледана право пред себе си. Дългият двадесетина метра мост висеше над стръмната и дълбока клисура. А Джоана Лоурънс се страхуваше от височините така, както от нищо друго.

О, Джоана, помисли си тя, изтръпнала от страх, свършено е с теб, момиче. Ще трябва да прекосиш това нещо. Увиснало високо във въздуха над тази безумно дълбока пропаст. Под краката ти няма да има нищо, освен тези паянтови на вид дъсчици.

Пое си дълбоко дъх, предпазливо стъпи с десния си крак на моста и сграбчи с все сила дървените перила от двете му страни. Премести левия крак пред десния и остана неподвижно за миг,

издишвайки поетия въздух. Почувства как мостът се заклати под тежестта ѝ. Чу жалостивото му проскърцване. О, Господи, помоли се тя, пази ме, моля те!

Спомни си, че преди време някой я бе посъветвал да гледа право пред себе си при подобни обстоятелства („Каквото и да правиш, не поглеждай надолу!“) и да се движи с бавни и премерени крачки. На теория звучеше лесно, но в действителност нещата изглеждаха съвършено различни.

Отново вдиша дълбоко, прикова поглед към очарователната къща от другата страна и запристъпва по моста. В началото напредваше едва-едва, но постепенно ускори крачка, притаила дъх и стиснала с все сила предпазните перила.

Спря едва когато стъпи на отсрещния край и потрепери от облекчение. Краткото, но и толкова дълго изпитание бе зад гърба ѝ. Извърна глава и погледна клисурата. Безопасна е, помисли си тя. Мразеше този свой ирационален страх, но така и не се бе научила да го контролира. Изправи рамене и погледна към вилата.

Подобно на непретенциозния мост и тя бе изградена от дъски, потъмнели от времето до тъмнокафявия цвят на кората на боровете, които я заобикаляха. Капаците на прозорците бяха боядисани в тъмно зелено. По первазите бяха поставени сандъчета, в които цъфтяха яркочервени мушката. Покривът от кедрово дърво бе придобил сребристо кафеникав цвят, а каменният комин и основите на къщата бяха покрити с мъх и лишей. Дърворезба красеше стрехите и предната веранда. Избуяли лозници се виеха по стените и стигаха чак до покрива. До входната врата отвеждаше тясна каменна пътека, от двете страни на която растяха всевъзможни сенколюбиви храсталаци.

Какво красиво и романтично място, помисли си Джоана.

Тръгна по каменната пътека към входната врата. Нямаше звънец. Тя хвана излъсканото месингово чукче под формата на ананас и почука два пъти.

Вратата бе отворена почти веднага от висока, слаба жена на нейна възраст. Малко над тридесетте. Имаше пясъчно руса дълга до раменете коса и живи пъстри очи — наситено кафяви, нашарени със златисто жълто и кехлибар. Високите скули, красиво извитите вежди, правият нос и пълните чувствени устни се подчертаваха от здравата ѝ, леко загоряла кожа.

— Госпожа Лоурънс? — попита тя и се усмихна дружелюбно. Будните ѝ очи се спряха на тоалета на Джоана — ленена блуза, панталон в същия цвят и еспадрили. Небрежен, но елегантен.

— Наричайте ме Джоана, моля — отвърна гостенката.

— Аз съм Ейприл Удуърд — представи се жената. — Моля, заповядайте.

Отвори широко вратата и Джоана пристъпи във вилата. В тясното антре имаше изработена от ковано желязо стойка, на която бяха подредени всевъзможни чадъри — някои от тях имаха забавни животински глави вместо дръжки — и бастуни с различна дължина. Върху малка чамова поставка, над която висеше обикновено огледало в чамова рамка, бе поставена купа от стафордширски порцелан, пълна с ключове. Подът беше застлан с пъстър килим — стар и поизбелял.

— Джоана, искаш ли нещо за пиене? — попита Ейприл. — Мога да ти предложа зелен чай и минерална вода.

— О, обожавам зеления чай — отвърна Джоана. — Стига да не те затруднявам.

Ейприл поклати глава.

— В никакъв случай. Как го пиеш? Със захар? С мед? С подсладител?

— С малко мед — отвърна Джоана.

— Настанявай се — подкани я Ейприл. — След малко ще се присъединя към теб.

Тя излезе от стаята. Джоана я изпрати с поглед, обърнала внимание на непретенциозния ѝ панталон в цвят каки, раираната риза и мокасините, с които беше облечена. После се приближи до голямото, удобно на вид канапе, поставено пред каменната камина, и се отпусна на меките възглавници. Хареса ѝ допирът на дамаската, която напомняше естествен лен.

Остави чантата си на пода и огледа малката стая. Стените бяха облицовани с чворест чам, а вградената библиотека бе препълнена до пръсване с най-различни книги, които, ако се съдеше по вида им, очевидно бяха четени и препрочитани неведнъж. Едната стена бе почти изцяло заета от голямата каменна камина. Стаята беше удобна, уютна и привлекателна и по мнение на Джоана, бе обзаведена с изключителен вкус. Очарователно, простичко и непретенциозно, помисли си тя. Като самата Ейприл. Къщичката е невероятно

романтична, но не и натруфена и сладникаво захаросана. Нито пък екстравагантно скъпа и разточителна.

Ейприл се върна в стаята, понесла малък поднос. Върху него бе подредила каничка за чай, чаши, чинийки и купичка с мед. Остави ги върху ниската масичка и се настани на каменното огнище.

— Не беше нужно да си създаваш толкова затруднения — понечи да възрази Джоана.

— Няма проблем — увери я Ейприл. — Доставя ми удоволствие да го правя. — Наля чай и на двете, сложи по малко мед във всяка чаша и подаде едната на Джоана.

— Благодаря, Ейприл.

— Моля. За мен е удоволствие. — Ейприл се усмихна и отпи глътка чай. — Добре, хайде да говорим по същество — рече тя. — Искам да си изясня всички подробности. Ти ми спомена, че имаш идея да построиш нещо като изкуствена пещера? — погледна Джоана с любопитство.

Джоана кимна утвърдително.

— Да — отвърна. — Донесох ти няколко снимки. Попаднах на тях в различни списания. Нося и цветни ксерокопия на подобни проекти, публикувани в книги, които притежавам. От тях ще добиеш представа за онова, което се опитвам да постигна.

Подаде снимките на Ейприл, която ги разгледа бавно една по една. Когато свърши ги остави върху масичката и се усмихна.

— Фантастични са — развълнувано възкликна тя с блеснали от удоволствие очи. Почука с пръст по снимките. — Сериозно ли възнамеряваш да направиш нещо подобно?

— Абсолютно — отвърна Джоана и се усмихна в отговор. Беше удовлетворена и поласкана от вълнението, с което Ейприл реагира на снимките и идеята ѝ. — Разгледах фонтана и градинските стени, които си проектирала в дома на Ингрид и Роналд Уилсън и буквално се влюбих в тях. Има толкова много въображение и фантазия...

— Много ти благодаря — кимна Ейприл.

— И тогава ми хрумна, че ти би могла да се справиш и с проект като този — продължи Джоана.

— Но това е изумително! Никой вече не проявява интерес към подобни неща.

— Аз проявявам — през смях заяви Джоана. — Или поне искам да построя тази пещера. Нищо, че отстрани проектът сигурно изглежда малко налудничав. В имота си разполагаме с една стара каменна постройка, която на времето е била обор. Не е много голяма, но от нея се разкрива страхотна гледка към планината.

— В случая говорим за пещера, нали? — уточни Ейприл. — Или поне за нещо, което прилича на пещера.

Джоана кимна.

— Формално погледнато, да. Аз обаче искам да превърнем обора в нещо, което да прилича не толкова на изкуствена пещера, колкото на градински павилион. Предполагам, че го наричам пещера, защото искам помещението да бъде покрито с мидени черупки и камъчета. Стените, пода, тавана... всичко. Подредени така, че да образуват красиви фрески и мотиви. Също като стаите, които видя на снимките.

Ейприл плесна с ръце и отново се засмя.

— Но това е прекрасно! — възторжено възкликна тя.

Джоана се усмихна.

— Аз обаче не желая да копирам тези снимки — обясни тя. — Идеята ми е двете с теб да изработим наш, различен и оригинален проект. — Замълча за момент и погледна Ейприл. — Чу ли това? Говоря така, сякаш ти вече си се съгласила да се заемеш с работата — продължи тя.

Ейприл се усмихна.

— Аз самата вече имам някои идеи. Двамата със съпруга ми отглеждаме орхидеи и бих искала стенописите и фреските да отразяват това. Нали разбираш? Искам стените да бъдат украсени с орхидеи, изработени от раковини, миди и камъчета. Нещо такова. — Тя погледна въпросително Ейприл.

Ейприл отпи глътка чай и остави чашата си на масата.

— Предлагам да ти покажа моето портфолио — делово заяви след миг. — Мисля, че е редно да добиеш някаква представа за нещата, които съм проектирала и изработила.

— Би било страхотно — кимна Джоана.

— Извини ме за минута — рече Ейприл. — Ще отида да го донеса.

След като Ейприл излезе от стаята, Джоана обърна внимание на малките акварели по стените, които не бе забелязала до този момент.

Изправи се и се приближи, за да ги разгледа отблизо. Имаше няколко морски акварела с пясъчни дюни, плажове и вълни, както и пейзажи на околните планини.

Ейприл се върна във всекидневната, стиснала в ръка голяма кожена папка.

— О, виждам, че си забелязала малкото ми хоби — рече тя. — Или поне едно от тях.

— Прекрасни са — възкликна Джоана. — Наистина прекрасни.

— Благодаря — засмя се Ейприл и погледна пейзажите с майчинска привързаност. — В момента работя върху рисунки на растения. Представители на местната флора. Ако желаш, ще ти ги покажа, преди да си тръгнеш.

— Много бих искала — кимна Джоана. — Обожавам рисунки на растения. Всъщност, в колата имам няколко такива, които смятам да занеса за рамкиране.

— Наистина ли? — възкликна Ейприл. — А сега ми позволи да ти покажа някои от предишните си работи, в които съм използвала камъчета и раковини.

Този път и двете седнаха на канапето. Ейприл постави голямата папка на масичката. Отвори я и започна да разлиства страниците, показвайки на Джоана снимки и рисунки от различните проекти, върху които бе работила.

— Но това е фантастично! — възкликна Джоана и посочи снимката на градинска пътека, изработена изцяло от малки камъчета, които образуваха сложни и изпипани до съвършенство мотиви.

— Ами... благодаря — промърмори Ейприл. — Както виждаш, не съм работила много в тази област, поне не с раковини и мидени черупки. А и повечето ми проекти са били на открито. Тераси, стени, пътеки, фонтани и други подобни. Голяма част от работата ми обаче по същество съответства на проекта, който имаш предвид. Във всички случаи първо се изработва скица, а след това се създават различните мотиви и фрески. Понякога те се изработват от керамични плочки и камък. В зависимост от желанията и предпочитанията на клиента. — Тя погледна Джоана. — Сигурна съм, че ще мога да направя същото и с морски раковини и камъчета. Всъщност, дори веднъж работих върху създаването на помещение, което напомня това, за което ми говориш, но, за съжаление, не разполагам със снимки от него.

— И защо? — попита Джоана.

— Клиентът беше един изключително богат човек от Лос Анджелис — отвърна Ейприл, — който не позволи да се правят каквито и да било снимки. Не искаше тези снимки, както той се изрази, да „изтекат“ в пресата. Струва ми се, че беше твърде параноичен.

— Работата ти сигурно налага да общуваш с всякакви хора — отбеляза Джоана.

— О, да — съгласи се Ейприл.

Джоана кимна, а след това отново погледна към портфолиото.

— Виждам, че работата ти е предимно в стил неокласицизъм. Имаш, разбира се, и проекти в стил барок и рококо.

— Това зависи от изискванията на клиента — с усмивка отвърна Ейприл. — Аз обаче се опитвам да влагам колкото е възможно повече от собствените си разбирания и естетически вкус във всеки проект, върху който работя. Участвам в обсъждането, давам предложения, идеи, варианти.

Джоана се извърна към Ейприл.

— Много ми харесват нещата, които ми показва, Ейприл. Работата ти наистина е фантастична. Бих могла цял ден да превъзнасям проектите ти, но съм сигурна, че всичките тези неща вече си ги чувала.

Замълча за момент и отпи от чая си.

— Мислиш ли, че би могла да проявиш интерес към моята пещера? — попита тя.

Ейприл кимна.

— Определено. Но най-напред бих искала да огледам постройката.

— Страхотно! — ентусиазирано възкликна Джоана. — Имам предчувствието, че проектът ще потръгне добре.

Прокара пръсти през косата си и замислено се загледа в далечината. След това отново насочи поглед към Ейприл.

— От години събирам камъчета и мидени черупки. Къщата ми е претъпкана с кутии, пълни с безброй... Абе, просто не можеш да си представиш колко са много!

Тя се засмя, а виолетовите ѝ очи радостно затамбуваха.

— Сигурно ще ме помислиш за смахната като ги видиш. Освен това имам каталози на търговци на едро, които се занимават с такива

неща. Така че бих могла да поръчам всичко, от което ще имаме нужда за изпълнението на проекта.

— Струва ми се, че ще имаме нужда от тези каталози, защото, така както аз виждам нещата, за завършване на проекта ще са ни нужни много раковини и черупки — отбеляза Ейприл. — Вероятно много повече, отколкото би могла да си представиш. Но най-напред, разбира се, трябва да видя сградата, за да си изградя по-добра представа за нещата.

— Би могла да я видиш по всяко удобно за теб време — отвърна Джоана. — Какво ще кажеш за утре? Искам да започнем работа колкото е възможно по-скоро. Това в случай, че се съ согласиш да приемеш предложението ми.

— Нека преди това да проверя какви ангажименти съм поела до момента — отвърна Ейприл и се изправи. — Защо не ме придружиш до работното ми студио? Така ще можеш да разгледаш и акварелите на цветя, за които ти споменах.

— С най-голямо удоволствие — съгласи се Джоана. Изправи се и последва Ейприл през късото антре до една сравнително малка стая с висок таван, която според Джоана, вероятно е била построена по-късно в задната част на къщата и първоначално е била предназначена за оранжерия или зимна градина. Трите ѝ стени бяха остъклени, а през френските прозорци се излизаше навън в градината. На тавана също имаше прозорци. Очевидно е била проектирана така, че да бъде максимално осветена от естествена дневна светлина. В средата на помещението имаше голяма работна маса, отрупана с бурканчета, преливащи от четки за рисуване, моливи, химикали, въглени и други подобни артистични пособия. Бели парчета бял картон с всякакви размери лежах разхвърляни върху масата. Цялата стая бе отрупана с книги. Високите, пригодени специално за целта урни, бяха претъпкани с навити на рула чертежи. Върху всяка свободна повърхност бяха поставени малки вазички с цветя. Върху огромен триножник бе закрепен малък недовършен акварел на някакво цвете.

— Каква прекрасна стая — възкликна Джоана.

— Това е сърцето на къщата — отвърна Ейприл, взе подвързания с кожа тефтер, в който записваше ангажиментите си, и отгърна на съответната страница. Плъзна поглед по страницата и вдигна очи към Джоана.

— Утре съм свободна — информира я тя. — Мога да дойда по всяка време.

— Защо не дойдеш някъде по обяд? — предложи Джоана. — Тъкмо ще разгледаме сградата, а след това ще хапнем нещо за обяд.

— Обяд? — Ейприл се поколеба за момент, след което се усмихна. — Разбира се — отвърна. — Защо не?

— В такъв случай ще те чакаме някъде между дванадесет и половина и един на обяд.

— Добре. Ще бъда там.

— Това някоя от твоите рисунки на цветя ли е? — попита Джоана и кимна по посока на акварела върху триножника.

— О, да — рече Ейприл. — Както виждаш, все още не е довършен. Това е някакъв вид върбинка. Някъде имам записано пълното ѝ име.

— Малките детайли в тази рисунка са прекрасни — отбеляза Джоана, след като я разгледа отблизо. — О, а насекомите върху листенцата са просто очарователни. Колко умно от твоя страна!

Ейприл леко се изчерви.

— Благодаря ти — рече ѝ. — Позволи ми да ти покажа някои от завършените рисунки. — Отвори една голяма кожена папка, поставена върху масата, и започна да прелиства страниците.

Джоана се приближи до масата.

— Наистина са прекрасни — промълви тихо. — Но най-много от всичко ми харесва въображението ти. Ти не само рисуваш тези цветя с най-големи подробности, но и добавяш дребни насекоми, капчици роса и други изключително важни детайли.

— Точното възпроизвеждане на едно цвете е най-лесната част от работата — съгласи се Ейприл. — Далеч по-трудно е да направя така, че акварелът да изглежда завършен. И интересен. Точно това е предназначението на малките ми допълнения.

Джоана се усмихна.

— Много се радвам, че тези рисунки ти доставят такова удоволствие — рече тя. — Най-вече защото възнамерявам да пресътворим някои от нашите орхидеи по стените на пещерата.

— Но това е чудесна идея — възкликна Ейприл.

— Надявам се — присмехулно отбеляза Джоана. — Понякога идеите ми не са особено сполучливи, но Ингрид Уилсън ме увери, че

ти, ако не друго, поне ще ме разбереш.

— Не мисля, че съвместната ни работа би представлявала някакъв проблем — заяви Ейприл.

— Аз също — усмихна се Джоана. — Съдейки по начина ти на живот — имам предвид обзавеждането на къщата ти и всичко останало — мога да заключа, че двете с теб имаме доста сходни идеи и вкусове. Не ми се случва често да срещам хора, за които да мога да кажа същото.

— Това изненадва ли те? — през смях попита Ейприл.

— До известна степен — призна си Джоана. — Освен това Ингрид ми спомена, че си била омъжена за Роджър Удуърд, известния актьор. Така че предполагам, че съм очаквала да видя жена, която е по-... о, и аз не зная какво съм очаквала.

— По-изискана? Бляскава? — с усмивка довърши Ейприл. — Истинска представителка на Холивуд?

Джоана леко порумения и кимна утвърдително.

— Предполагам, че имаш право — съгласи се тя. — Не е ли ужасно от моя страна?

— Не — отвърна Ейприл. — Често се случва... когато хората научат, че съм била омъжена за Роджър. — Погледна Джоана и на лицето ѝ се изписа сериозно изражение. — Но това беше много отдавна. В един друг свят. Преди цял един живот. Сега животът ми зависи само и единствено от мен. Сама съм си го създала и много си го харесвам.

— Това е прекрасно — изрече Джоана. — Не мисля, че са много хората, които биха могли да кажат същото — замълча за миг, а след това додаде: — Мисля, че е време да тръгвам. Беше ми изключително приятно да се запозная с теб и да разгледам очарователната ти къща.

— С нетърпение очаквам утрешната ни среща — отвърна Ейприл и се усмихна срамежливо.

— Трябва само да си взема чантата — рече Джоана и излезе в антрето.

Влезе във всекидневната, взе голямата си чанта и я преметна през рамо.

— Желаш ли да задържиш снимките, за да ги проучиш по-обстойно? — попита тя. — Или да ги взема със себе си у дома?

— Би било чудесно, ако ми ги оставиш — отвърна Ейприл.

— Няма проблем — увери я Джоана и се запъти към входната врата. После се обърна към Ейприл: — До утре.

Ейприл отвори вратата.

— Да, ще се видим.

— Довиждане, Ейприл, и ти благодаря — рече Джоана и тръгна по тясната каменна пътечка към мостчето.

— Довиждане. — Ейприл затвори вратата и погледна през прозореца към Джоана. Видя я да стъпва предпазливо на моста, стиснала с все сила страничните перила.

Каква изключително красива, но и странна жена е тази Джоана Лоурънс, помисли си Ейприл. А проектът ѝ е колкото вълнуващ, толкова и необичаен. Необичаен и прекрасен, заключи тя и поклати глава.

В този момент Ейприл изобщо не подозираше, че Джоана Лоурънс щеше изцяло да промени живота ѝ.

Джоана стигна до колата си, наведе се и сложи чантата си на дясната седалка. След това отвори вратата и се плъзна зад волана. Отметна глава назад и пое няколко дълбоки глътки въздух, опитвайки се да укроти бесния ритъм на сърцето си. Ударите му отекваха оглушително в ушите ѝ.

Обратният път през дървения мост бе също толкова страшен колкото и на отиване, но този път високият приток на адреналин бе породен не само от страх, но и от нетърпеливо вълнение.

След няколко минути дишането ѝ се нормализира, а сърцето ѝ постепенно се укроти. Джоана сложи ръце на волана. Не трепереха, макар че ѝ се струаха леко изтръпнали. Закопча предпазния колан, извади слънчевите очила от чантата и си ги сложи.

Запали колата и мощният двигател забръмча равномерно. Тя предпазливо даде назад по тесния банкет и след като се огледа и в двете посоки, зави и пое обратно по тесния път.

Караше бавно, вятърът ветрееше косата край лицето ѝ, и макар Джоана да продължаваше да изпитва вълнение от направеното току-що откритие, хладният и ароматен горски въздух ѝ действаше освежаващо и успокояващо. Почти отвесният планински скат се издигаше от дясната ѝ страна, а дефилето, подобно на гигантски белег в снагата на

планината, се спускаше стръмно отляво. Джоана постепенно увеличи скоростта, придобила по-голяма увереност на пътя. През целия си живот бе пътувала по тези опасни планински пътища, без да допусне нито една злополука.

И днес няма да е по-различно, каза си тя, но веднага си спомни колко много неща бяха станали по-различни напоследък и как целият ѝ живот се бе променил необратимо.

Внезапно се разсмя и леко потупа волана с ръка. Вятърът отнесе смеха ѝ надалеч. Човек никога не знае какво му готви съдбата. Потрепери от вълнение. Взираше се в пътя пред себе си, но виждаше единствено лицето и високото и стройно тяло на Ейприл Удуърд да трептят, уловени в лъчите на слънцето като химера — привлекателна, изкусителна и прелъстителна, да я мами като русалка с погледа на изумителните си пъстри очи.

Мисля, че я намерих, каза си тя. Най-после успях.

Изведнъж си даде сметка, че е стигнала в подножието на планината и всеки момент щеше да се включи в натовареното движение, което щеше да я отведе към един друг път, криволичещ нагоре по планината към собствения ѝ дом, кацнал като орлово гнездо на самия ѝ връх. Само че все още ѝ беше рано да се прибира у дома. Най-напред щеше да отиде до Капитола, за да занесе акварелите, които носеше със себе си, в едно малко студио за рамкиране, което бе използвала и преди.

Тръгна на север по магистралата, сви на входа за Капитола и бавно подкара по улиците на малкото крайбрежно селце, изградено от прекрасни викториански вилички, боядисани в меки пастелни цветове. Излезе на късата главна улица, видя познатото магазинче и спря пред него. Пресегна се и взе от задната седалка тежката папка, в която бе поставила акварелите.

Едно звънче пропя, когато Джоана отвори вратата на малкото студио. Тя се огледа, но никъде не видя Уди. Загледа се в стотиците поставени в рамки снимки и картини — някои от тях бяха закачени по стените, а другите бяха поставени върху голяма, въртяща се поставка. Наведе се, за да разгледа по-отблизо интересна отливка, подпряна до една от стените, и внезапно почувства, че някой я наблюдава. Рязко се изправи и се огледа.

Млад мъж, скръстил пред гърдите си силно загорелите си ръце, я наблюдаваше изпитателно. Тъмните му очи обходиха цялото ѝ тяло и Джоана почувства, че се изчервява под преценяващия му поглед.

Той сякаш ме съблича с поглед, помисли си тя. Беше се държал по същия начин и при предишните ѝ посещения в магазина. Може би трябваше да се почувства поласкана от интереса му, но истината е, че изпита смущение и неприязън. Но пък човекът поне си разбираше от работата.

— О, здрасти — поздрави тя. — Не те видях, когато влязох.

— Бях отзад — отвърна Уди, без да променя позата си.

— Донесох няколко акварела на цветя — съобщи Джоана и посочи голямата папка. — Шест на брой. Искам да бъдат поставени в еднакви рамки.

Уди промени държанието си и отново заприлича на собственик на магазин.

— Дай да погледна. Донеси ги тук. — Обърна се и се приближи до една голяма, добре осветена маса.

Джоана го последва и започна да вади репродукциите от папката. Нареди ги върху масата, след което вдигна поглед към него.

— Хубави са — отбеляза той и тръсна дългите си черни къдрици. Заобиколи масата и застана до Джоана, за да ги разгледа по-добре. — Да, много са хубави.

— Както знаеш, ние се занимаваме с отглеждането на орхидеи — поясни тя, а това тук са снимки на оцветени на ръка акварели, изработени през 1815 година. Бих искала да ги поставя в кабинета на съпруга ми...

Внезапно почувства сгорещеното му тяло да се притиска към нейното, а ръката му леко докосна задника ѝ.

Джоана прикова върху него леденостудените си очи и рече:

— Престани веднага, ако обичаш.

На лицето му цъфна самодоволна усмивка.

— Ей! — възкликна той, разперил широко ръце. — Не си вади погрешни заключения. Това не означава нищо.

Джоана бързо събра акварелите, прибра ги в папката и се обърна да си върви.

— Мисля, че ще ги дам за рамкиране някъде другаде — заяви тя и се запъти към вратата.

— Ами направи го — изръмжа младият мъж, когато я видя да отваря вратата.

Джоана излезе и докато затваряше вратата след себе си, го чу да додава:

— Кучка!

Джоана бързо се качи в колата и подпря папката зад седалката си. Ама че копеле! — помисли си тя и забравила напълно за викторианското очарование на малкото селце, пое обратно към магистралата. Уди никога преди не се бе държал по този начин.

Докато пътуваше към дома си в Аптос, мислите ѝ отново се насочиха към срещата с Ейприл Удуърд.

Ейприл, помисли си тя, притежава нужната външност. Висока, стройна и елегантна, без да е прекалено префърцунена или пък крехка на вид. Очевидно не беше жертва на модните тенденции и не се стремеше да е оригинална на всяка цена. Не се и налагаше, защото жената притежаваше вроден шик и изисканост. Пясъчно русата ѝ коса беше добре поддържана, а пъстрите ѝ очи бяха привлекателни и изкусителни. Лицето ѝ, макар и не красиво в традиционния смисъл, беше интересно и запомнящо се. Да не говорим за поведението, отношението ѝ към живота и интересите ѝ. Не би могла да бъде посвършена. Притежаваше изключително въображение, но едновременно с това беше невероятно земна и достъпна — важно качество, което трябваше да притежава младата жена, която Джоана търсеше от известно време.

И въпреки това, помисли си тя, невъзможно е да се прецени какво ще се случи и дали тази жена наистина пасва идеално на плана ми. Нещо обаче ѝ подсказваше, че няма да остане разочарована. Ейприл Удуърд съответстваше напълно на образа на младата жена, който бе изградила в представите си.

2.

Джошуа Лоурънс беше в стаята за развъждане — малко помещение, отделено в единия край на оранжерията. Седеше на високо метално столче, изсветлялата му от слънцето коса падаше в морско сините му очи, но той, привел се ниско над дървената маса, не забелязваше нищо около себе си, концентриран изцяло върху заниманието си.

Между устните му стърчеше клечка за зъби, която внимателно въртеше из устата си, опитвайки се да събере върху нея възможно най-голямо количество слюнка. След това я извади от устата си и я вдигна към светлината с облечената си с прозрачна ръкавица ръка. Клечката за зъби заблестя, обвита с дебел слой слюнка.

— Добре, добре — промърмори тихо, макар че наоколо нямаше кой да го чуе. Чувствените му устни се разтегнаха в усмивка и той кимна със задоволство.

Върху работната маса бяха поставени две изключително редки и красиви орхидеи от семейство *Raphiopedilum*. Едната беше от спечелилия много награди вид Скрийминг ийгъл. Другата беше от различен сорт. С бързи, но внимателни движения, използвайки обвитата със слюнка клечка за зъби, Джошуа се зае да прехвърля миниатюрните частички цветен прашец от едното растение на другото.

Това е секс, развеселено си помисли той. Нищо друго не може да се сравни с него. Защото, по същество, точно това се случваше. Той оплождаше едното растение с цветен прашец от другото.

Този стар метод на опрашване беше твърде бавен и дори досаден на моменти. Изискваше безгранично търпение и опитна ръка. Но това беше единственият начин за развъждане на орхидеите от семейство *Raphiopedilum*. Те не можеха да се размножават чрез тъканни култури — един съвременен и значително по-бърз метод, който даваше добри резултати при много орхидеи. Независимо от всичко, обаче, тази старомодна и отегчителна работа, както и твърде дългият процес на развъждане, отнемащ някъде между шест и осемнадесет години, за да

се получи нов, завършен вид, напълно си заслужаваха усилията. Поне за Джошуа Лоурънс и за отбрана част от неговите клиенти.

Той лично бе създал някои от най-екстравагантно красивите орхидеи, срещащи се по света. С техните восъчни блестящи торбички, изумително красиви листенца и всевъзможни цветове и нюанси, те се търсеха от колекционери от цял свят. Имаше много други специалисти, които се занимаваха с развъждане на орхидеи, но неговите хибриди се смятаха за едни от най-добрите в света заради големите цветове, плоските листенца, пищните извивки и аромати, правите стебла, власинките, брадавичките, краските и жилките по листенцата. И всичко това в невероятни цветови комбинации, вариращи от чисто бели до почти черни.

Той отново пълна клечката за зъби в устата си, за да я покрие отново със слюнка. Искеше да е сигурен, че ще опраши растението с достатъчно прашец. Погледна нехайно часовника си и отбеляза, че приближава време за обяд, а Джоана все още не го е повикала по вътрешния интерком, който използваша в дома си.

Странно, помисли си той. Трябваше да се е обадила до сега. Тя е толкова точна и подредена. Освен това обича да се мотае наоколо и да ме наблюдава докато опрашвам растенията.

Той работеше в малката оранжерия, разположена в задния край на дома им на върха на планината, и обикновено обядваше с Джоана. Тази оранжерия беше специална — напълно различна от огромните производствени оранжерии, които притежаваха ниско в долината. Тя се намираше близо до дома им и в нея се отглеждаха най-редките и съответно най-скъпите видове орхидеи. Беше снабдена със сложна алармена система и постоянно се държеше под ключ. Охраняваше се с видеокamери и лазерни лъчи, насочени денонощно към скъпоценните видове, които развъждаха. За страничния наблюдател тези изключителни предохранителни мерки може би изглеждаха малко прекалени, но някои от растенията в тази оранжерия струваха цяло състояние. Някои единични образци бяха оценени на двадесет и пет хиляди долара всеки, а растенията, използвани за развъждане, бяха на практика безценни.

Той се пресегна и натисна бутон на интеркома и извика името ѝ. Веднъж. Два пъти. Три пъти. Отговор не последва.

Какво става, по дяволите?

Насочил вниманието си обратно към орхидеите, той повтори процеса, като педантично опраши едното растение от вида *Parhiopedilum* с пращец от Скрийминг ийгъл. След няколко минути се облегна назад, доволен от свършената работа. Изпъна гръб и протегна силните си, загорели от слънцето ръце.

Пресегна се и отново натисна интеркома. Отново не последва отговор. Мамка му! Дори и Кони не се обаждаше.

Премести опрашената орхидея в другия край на масата и придърпа друга на нейното място. Щеше да повтори процеса на опрашване с няколко растения от вида *Parhiopedilum*. Взе нова клечка за зъби от малката кутийка върху масата и я пъкна в устата си, като не спираше да се пита къде ли може да е Джоана.

Напоследък тя като че ли не прилича на себе си, помисли си той, докато премияташе клечката за зъби из устата си. Стана някак си отдалечена и затворена в себе си. И може би дори малко потайна. Няма я с часове, без да дава каквито и да било обяснения за честите си отсъствия. Не се обажда нито на Кони, нито на мен. На няколко пъти дори се държа доста грубо и невъздържано с Кони.

Този факт сам по себе си беше достатъчно потвърждение, че нещо никак не е наред. Джоана Лоурънс при никакви обстоятелства не би обидила Кони Сеспедес, независимо колко разстроена, ядосана или притеснена е в момента. Кони беше като член от семейството и Джоана ѝ се възхищаваше, убедена, че именно непресекващите амбиции и борбата на хора като Кони бяха превърнали страната им в толкова прекрасно за живеене място.

Той огледа клечката за зъби на силната светлина и се зае отново с процеса на опрашване, опитвайки се да се концентрира върху работата си, макар че тревожните мисли за съпругата му не му даваха мира.

Какво ли не е наред? — чудеше се той. Дали промяната не се дължеше на досадната ѝ по-голяма сестра, Кристина, която наскоро най-неочаквано им бе направила кратко, но изключително дразнещо и неприятно посещение? Не, съмняваше се, че е това. Макар че и двамата с Джоана обикновено се чувстваха изтощени след всяка драматична поява на Кристина, те се възстановяваха бързо и начаса забравяха за нея. Освен това неестественото поведение на Джоана бе започнало дълго преди последното гостуване на Кристина.

Дали тревогите на Джоана не са от финансово естество? — зачуди се той. Двамата живееха изключително добре, но бизнесът си имаше своите върхове и спадове. Напоследък бяха подложени на известен натиск от братята Роси — техните основни конкуренти — които се опитваха да ги принудят да продадат бизнеса. Отчаяно се стремяха да получат земята и оранжерииите им.

Джошуа въздъхна отново. Може би става дума за нещо свършено незначително, каза си той. Може би тя просто се нуждае от нов проект, върху който да съсредоточи усилията си. Джоана постоянно работеше върху нещо. Не ѝ стигаше да ръководи домакинството и да му помага в бизнеса. Написа прекрасна книга за орхидеите, която беше изключително добре приета от публиката, но от тогава минаха няколко месеца. Може би наистина всичко се дължи на липсата на нов проект, който да погълне вниманието ѝ.

Отново пъхна клечката за зъби в устата си и бавно поклати глава. Не, помисли си той. Не е това. Няма начин. Не би могло да е чак толкова просто. Напоследък — през последните два или три месеца, ако трябваше да бъде максимално честен — не би могъл да не признае, че тя като че ли не проявяваше особен интерес към него. Не че го бе нагрубила някога, както бе сторила това с Кони, но и не го желаше особено. Поне не колкото преди.

Извади клечката от устата си и както бе направил и с предишните, я разгледа на силната светлина. Доволен от резултата, отново се зае с опрашването. Възможно ли е да се е изморила от мен? — запита се той. Или това се случваше само с мъжете? Освен това тази година се навършват десет години от сватбата ни. Дали това не е първата ни брачна криза?

Не знаеше каква е причината, но колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше, че нещо не е наред. Ама никак не е наред. Въздъхна, премести настрана опрашената орхидея и се зае със следващата. Може би, помисли си той, може би всичко това е в резултат на факта, че все още нямаме деца. Може би е това. И двамата с Джоана искаха деца, но бяха чакали твърде дълго, преди да се решат на тази стъпка. Едва преди две години престанаха да използват противозачатъчни средства, но нищо не се получи. Най-накрая и двамата отидоха на лекар и си направиха пълни изследвания. Отново

нищо. Поне до момента. А сега... Напоследък тя като че ли напълно бе изгубила интерес и не желаше дори да продължи с опитите!

Изведнъж, подобно на отровна змия, една ужасна мисъл изпълзя от дълбините на съзнанието му. *Джоана си е намерила някой друг.* Той се прегърби на стола и хвана главата си с ръце, замислен за блажените години, които бяха прекарвали заедно. Беше я пожелал в мига, в който я зърна за пръв път — красива, надарена с изключително въображение, но и невероятно практична. Джоана бе изпитала същото към него. Или поне винаги бе твърдяла това. А любовта им ставаше все по-силна и дълбока през годините. Те бяха любовници, партньори и приятели.

Какво става, по дяволите?

В този момент иззвъня телефонът и наруши тишината в оранжерията. Джош се пресегна и вдигна слушалката.

— Ало?

— Джош? — Мъжът, който се обаждаше, говореше със силен испаноезичен акцент. — Карл е.

Джош се притесни в мига, в който чу гласа му. Ледена тръпка пробяга по гръбнака му. Карл никога не си позволяваше да го безпокои у дома. Освен в случаите, в които ставаше дума за нещо изключително важно.

— Какво има, Карл?

— Мисля, че трябва веднага да слезеш тук долу — отвърна той.

— Какво се е случило, Карл? — повтори Джош.

— Съоръженията за овлажняване на въздуха не работят. Не зная дали причината е в компютъра или в нещо друго.

— О, мамка му! — изруга Джош. Без да каже нито дума повече, той затвори телефона, захвърли ръкавиците и хукна към колата си.

3.

Кристина Камерън фон Лийдън се наслаждаваше на хладното докосване на памучните чаршафи марка „Пратеси“, а копринената завивка с цвят на шампанско се спускаше примамливо между пищните ѝ гърди и падаше между твърдите ѝ, загорели от слънцето бедра. Тя плъзна поглед по мраморния под на огромната си спалня, застлана с обюсонски килим в слонова кост и розово, и го прикова върху вратата на банята, която беше леко открехната.

Доволно се усмихна на себе си. Той беше там вътре и тя едва сдържаше нетърпението си в очакване да го види да излиза отново.

В едната си ръка държеше цигара „Дънхил“, а в другата — чаша водка с тоник. Отпи от питието си и остави чашата на масичката до леглото. Дръпна от цигарата и докосна с ръка косата си на руси и сребристи кичури — „Поне дузина различни оттенъци“, повтаряше тя пред всеки, който се поинтересуваше. Косата ѝ, обикновено оформена в идеална прическа, сега бе разрошена и разбъркана. Гримът ѝ, който с годините ставаше все повече и повече, се нуждаеше от освежаване.

Това обаче беше без значение. Наистина. Не и днес. Защото именно той носеше цялата отговорност за разрошената коса и размазания ѝ грим. Той и ненаситният му апетит за тялото ѝ. Доволна въздишка се отрони от устата ѝ.

Изнурителните занимания с йога, личните тренингове, двете пластични операции на лицето, имплантите на бюста и последвалата след това редукция, безкрайните мили, пробягани на пътеката и навъртени на велоергометра, да не говорим за постоянните диети... Всичките ѝ усилия бяха възнаградени стократно. Вече преваляше тридесет и пет години, но тялото ѝ беше все така младо и съблазнително. Дори и за жребец като Питър Роси, помисли си тя.

Той излезе от банята и тя плъзна ликуващ поглед по тялото му — твърди и изваяни мускули, високо и загоряло... и с онази фантастична играчка, виснала между здравите му крака. Черните му очи искряха от нетърпение. Върху чувствените му устни играеше самонадеяна усмивка. Приблужи се до леглото и се надвеси над нея, преизпълнен

със задоволство от красноречивата реакция, с която Кристина посрещна съвършеното му тяло.

Тя бързо загаси цигарата си в пепелника, пресегна се и погали с ръка члена му, който вече започваше да се втвърдява. После седна, спусна крака от леглото, обви ръце около него и погали стегнатия му задник.

— Ооо, да, миличка — възкликна той. — Толкова е приятно. — Хвана гърдите ѝ с големите си ръце, погали ги и силно заизвива зърната им.

Кристина започна да стене от удоволствие. Езикът ѝ се стрелна между устните и погали огромните му тестиси, след което се плъзна по цялата дължина на набъбналия му и дебел член. Той целият пулсираше от очакване, а тя не беше жена, която разочарова любовниците си. Широко отвори уста и го пое докъдето можа. После го засмука настървено.

Питър изпъшка и положил ръце върху главата ѝ, задвижи мощните си бедра. Притискаше се все по-силно към устните ѝ, движенията му ставаха все по-забързани и неовладени. После внезапно сякаш замръзна неподвижно. Тялото му се напрегна.

— Оох! — задавено промълви той. — Много съм близо, бейби. Дяволски близо.

Отдръпна се назад, наведе се, хвана я за ръцете и ѝ помогна да се изправи.

— Ти си дяволски съблазнителна, Кристина — с усмивка заяви той. — *Прекалено* съблазнителна.

Придърпа я властно към себе си и я целуна жадно. Езикът му проникна между устните ѝ и обходи цялата ѝ уста. Ръцете му отново намериха пътя към гърдите ѝ. Погалиха ги, стиснаха ги алчно, а след това се спуснаха надолу към задника ѝ и към топлото местенце между бедрата ѝ.

Кристина, опиянена от допира на тялото му, от ласките на ръцете му, които не спираха да се движат по цялото ѝ тяло, от твърдия му член, притиснат с все сила към нея, се отдаде напълно на страстта. Почувства влагата, избила между бедрата си и чувствено отърка тяло о' него.

Питър се отдръпна за миг и внимателно я положи върху леглото. Задъхана и останала без дъх, Кристина се излегна по гръб, разкъсвана

от почти болезнен копнеж. Той ѝ се усмихна, застана на колене над нея и раздалечи краката ѝ, изпивайки с очи венериния ѝ хълм. После сведе глава и започна бавно да целува бедрата ѝ. Пъхна ръце под задника ѝ и я повдигна към себе си. Стенанията, изтръгнали се от гърлото на Кристина, го възбудиха още повече и той продължи да я обсипва с целувки, докато накрая езикът му, докоснал магическата сърцевина на женската ѝ същност, страстно проникна в нея, тласкан от ненаситната си жажда да опита сладостните ѝ сокове.

Тя извика на глас и притисна тяло към него, заровила пръсти в гарваново черната му коса. Тялото ѝ се сгърчи, разтърсено от екстаза на първичната наслада.

Той внезапно спря и останал без дъх, се отдръпна от нея. Тя проплака, почувствала болезнено липсата му. Разочарованието ѝ обаче не продължи дълго, защото в следващия миг той отново застана на колене, разтвори широко краката ѝ, и за част от секундата Кристина зърна огромния му член, преди да проникне дълбоко в нея — много по-дълбоко, отколкото бе смятала за възможно. Питър замръзна за миг, а след това се задвижи в нея в трескавия ритъм на човек, обсебен от демонична страст.

Изпепелена от копнеж, възпламенена от желанието му да я притежава, тя мигновено откликна на страстта му. Тялото ѝ последва ритъма на неговото и след невъздържаното и диво съвкупление, двамата едновременно достигнаха до оргазъм. Питър извика от удоволствие. Кристина изпищя, а тялото ѝ се сгърчи от сладостните вълни на насладата. Най-накрая той се отпусна безсилно отгоре ѝ. Телата им блестяха от пот, а те, изтощени до крайност, дишаха тежко, борейки се отчаяно за глътка въздух.

— О, боже! — дрезгаво промълви тя. — Мили боже! Това... това беше толкова... Беше фантастично, Питър!

Той я прегърна силно, след което се претърколи настрана, без да излиза от топлата ѝ утроба. Здравно притисна ръце към задника ѝ и обсипа лицето ѝ с целувки, неспособен да нормализира дишането си.

— Исусе... Кристина — успя да изграчи най-накрая. — Не мислех... не вярвах, че можем да го направим по-добре... от последния път.

Тя се засмя, наелектризирана както от току-що изживяната наслада, така и от желанието му да притежава тялото ѝ.

— Аз също — съгласи се тя.

Питър я целуна по устните, бавно се отдръпна от нея, седна в леглото, прегърна я през рамене и се вгледа в очите ѝ.

— Ти си дяволски страстна жена — заяви той.

— А ти, Питър Роси — отвърна тя, — си дяволски страстен мъж.

Той се пресегна, взе цигарите и запалката ѝ от масичката, запали една цигара и ѝ я подаде.

— Благодаря.

Питър запали една и за себе си и издуха струйка дим към тавана.

— Бившият ти съпруг трябва да е луд — заяви той. — Защо, по дяволите, му е била друга жена?

Кристина сви рамене.

— Ти ми кажи — отвърна тя. — Защото аз не зная. — Дръпна от цигарата, издуха дима през ноздрите си и продължи: — Зная, обаче, че беше боклук като всички останали и се надявам да е щастлив с малката си долнопробна курва, защото тя наистина му струва цяло състояние.

Питър се разсмя.

— Значи го прекара през чистилицето, а?

— Можеш да си сигурен в това — отвърна Кристина. — Както и другите две копелета преди него.

Питър отново се разсмя.

— Така им се пада — рече той и погали ръката ѝ.

Кристина го погледна в очите.

— Толкова се радвам, че се срещнахме при моето посещение в дома на Джоана миналия уикенд.

— Аз също — съгласи се той и отвърна на погледа ѝ. После загаси цигарата си в пепелника. — Бих могъл да свикна с това. — Покри едната ѝ гърда с месестата си ръка и започна да я гали. — Мисля, че двамата с теб сме страхотен екип.

Кристина кимна.

— Да, но ще трябва да запазим връзката си в тайна, нали? — попита тя, наведе се към него и докосна с устни масивните му гърди.

— Поради ред причини — кимна той.

Едната ѝ ръка се плъзна по гърдите му, продължи надолу към стомаха и се спря едва когато стигна до основата на дебелия му член, който мигновено откликна на ласката ѝ.

— Уха! — възкликна той. — По-добре да не започваме отново. Не забравяй за срещата ми в Санта Барбара. Освен това трябва да проведе цял куп делови разговори.

— О, зная — с едва доловимо раздражение отвърна тя, отдръпна ръка и загаси цигарата си.

— Не се притеснявай, миличка. Довечера, след като приключа, ще се върна тук... Ако все още ме искаш — погледна я и се ухили.

Тя закачливо го плесна по гърдите.

— В твой интерес е да се върнеш.

Кристина полежа известно време в горещата, ароматизирана вана, след което положи нов грим на лицето си и облече дълга копринена роба. Пригответи си ново питие — водка с тоник — и застана по средата на всекидневната в нейния великолепен, изпълнен в стил неокласицизъм дом. Бавно отпиваше от питието си и се взираше през френските прозорци, украсени с разкошни завеси от блестяща коприна, към забуления в мъгла Тихи океан, проблясващ в далечината. Пред погледа ѝ се разкриваха елегантните и добре поддържани градини на дома ѝ, мраморните статуи, красящи алеите, искрящия плувен басейн и високите колони на съблекалнята. Умопомрачително красивата гледка, разкриваща се от дома ѝ, кацнал на върха на хълма в изискания Монтесито, днес ѝ доставяше огромно удоволствие въпреки още незаздравелите рани от последния ѝ развод. И причината за това беше, естествено, Питър Роси.

И това ако не е случайност! — помисли си тя. Питър не само че бе отишъл в Санта Барбара по работа през онзи ден, ами и с готовност се бе заел да ѝ помогне да изцели раните си. И как само го правеше!

Днес излезе съдебното решение за развода ѝ. Вече всичко бе напълно официално. Кристина беше свободна. *Отново*. Съпруг номер три беше история, а тя, както вече се бе похвалила на Питър, му бе смъкнала кожата по време на развода.

Въздъхна дълбоко, обърна се и се запъти към пухкавия комфорт на шезлонга с бежова копринена дамаска. Избута една възглавница, украсена с фрагмент от старинен гоблен, и се настани удобно. Отпи щедра глътка от питието си и остави кристалната чаша върху масичката на „Джакомети“, изпълнена от бронз и стъкло. Погледът ѝ

се спря на екзотичната орхидея, която Джоана ѝ бе изпратила, за да я развесели и повдигне духа ѝ.

Е, само че този път Кристина нямаше нужда от подкрепата на сестра си. Този път бе извадила късмет. При нормални условия сигурно щеше да се измъчва от мъчителната самота и затъпяващата скука, съпътстващи всеки развод, щеше да страда дълбоко, погълната от ужасното чувство на загуба и поражение, които се загнездваха в душата ѝ всеки път, когато поредният брак започнеше да се разпада. Но не и този път, слава богу! Питър Роси се бе появил в живота ѝ точно навреме.

Усети как пулсът ѝ се ускорява само при мисълта за него. Толкова висок — поне метър и деветдесет, с набито, стегнато и мускулесто тяло. Тяло на футболист, какъвто е бил в миналото. Черна коса. Тъмнокъфяви очи. Съвсем в началото на четиридесетте. Кристина знаеше, че произходът на Роси не съответства на нейния, но знаеше още, че той е безжалостен бизнесмен — извънредно амбициозен, властен и богат. Без всякакви скрупули. О, да, знаеше го! Със сигурност при това. Познаваше подлостта и безчестието, характерни за хора като него. Само че Кристина се опияняваше от комбинацията между пари, власт и безмилостна амбиция, която ѝ действаше като силен афродизиак — могъщ и неустоим.

На всичкото отгоре, помисли си тя с чувство на вина, примесено с неизразимо удоволствие, Питър Роси беше главният конкурент в бизнеса на сестра ѝ и съпруга ѝ. Те двамата го презираха и се страхуваха от него. И имаха всички основания за това. Той и братята му бяха построили огромна империя, започвайки буквално от нулата, и сега искаха да изтласкат Джоана и Джош от бизнеса, за да заемат мястото им.

Кристина се усмихна на себе си. Питър Роси беше забранен плод в пълния смисъл на думата, а това го правеше още по-сладък за изгладнялата ѝ душа.

Тя взе питието си и се загледа в орхидеята. Беше от вида *Raphiopedilium lowii*. Напълно в стила на Джоана, помисли си Кристина. Да ми изпрати орхидея като утеха.

Протегна ръка и откъсна едно напълно разцъфнало цветче. Листенцата му, обогрени в розово и зелено, на места изглеждаха леко набраздени, напръскани със ситни, тъмно лилави точки. Красива е,

помисли си Кристина, макар че както Джоана добре знаеше, тя не си падаше особено по орхидеите. Те винаги ѝ напомняха за младостта ѝ, за оранжерииите, пропити с вонята на тор, и за баща ѝ, обсебен от манията си по орхидеите и по земята, която притежаваха. Потрепери, отвратена от спомена.

Колко различни сме двете със сестра ми! — помисли си Кристина. Джоана напълно споделяше интересите на баща им и с неподправено удоволствие се грижеше за тези отвратителни растения. Беше напълно доволна от живота си в затънтената провинция, който изобщо не можеше да се сравнява с изтънчения лукс на света, в който се движеше Кристина. Чувстваше се щастлива да живее в дома на баща им и да продължи бизнеса му.

Джоана, помисли си тя. Джоана, която винаги е имала всичко. Всичко, което някоя жена би могла да си пожелае. Изумително красива е и е в цветущо здраве. Има достатъчно пари, макар че не е богата колкото мен. Домът ѝ, макар и да не притежава показния блясък на моята къща, е красив и удобен. И като капак на всичко, притежава и Джош.

О, да! Джошуа Лоурънс с високо и мускулесто тяло, с изсветляла от слънцето коса, бездънно сини очи и мъжествена хубост. И най-прекрасния характер на света. Истински уверен в себе си мъжкар, а не някакъв нафукан позьор.

Кристина се излетна на удобния шезлонг. Очите ѝ продължаваха да са приковани върху орхидеята, но в действителност изобщо не я виждаше. Не можеше да отрече, че винаги тайничко бе завиждала на сестра си заради щастливия ѝ живот с Джош.

Е, струва ми се, че вече няма за какво толкова да завиждам на малката ми сестричка. Ами да! Джош Лоурънс отстъпваше на заден план на фона на Питър Роси. Джош може и да притежаваше повече изтънченост, но класовата принадлежност не беше всичко на този свят. И със сигурност не я възбуждаше така, както парите и властта. Или безчестието и подлостта.

Продължи лениво да къса листенцата на орхидеята, погълната от мислите си за Джоана и Джош, за земята и бизнеса им — земята и бизнеса, които на времето принадлежаха на нейния баща. Аз като че ли останах ощетена след смъртта на татко, изведнъж реши тя. Получих само пари, докато Джоана грабна всичко останало. На времето това

решение ми изглеждаше справедливо, но сега... сега не съм толкова сигурна. Струва ми се, че заслужавам повече. Да, трябваше да получа и част от земята. А също и от бизнеса.

Кристина отново насочи поглед към орхидеята, изпратена ѝ от Кристина. Красивите ѝ екзотични цветове лежах на масичката. На стеблото не беше останало нито едно цветче.

Да, реши тя. Време е да получа някои от нещата, които Джоана винаги е притежавала. Ще започна с подходящия мъж, а след това... ами, след това ще видим, нали?

4.

Въздухът в огромния парник беше като в тропическа дъждовна гора — топъл и влажен. Острата миризма на тор, с която Джош бе свикнал от години, изпълваше помещението. Нещо обаче липсваше, а липсата на тази важна съставка можеше да съсипе орхидеите на стойност стотици хиляди долари.

Ситният дъждец, помисли си Джош. Няма го шибаният дъжд.

Компютърно управляваните съоръжения за овлажняване на въздуха, които обливаха растенията с топъл тропически дъждец и създаваха влажността, необходима за техния растеж и оцеляване, бяха излезли от строя и никой не знаеше кога точно се бе случило това. Възможно е да бяха преустановили работата си по всяко време през уикенда — от петък след обед до понеделник сутрин. А този интервал от време можеше да се окаже съдбоносен за живота на растенията в тази толкова чувствителна тропическа среда.

Джош тръгна из големия парник, като се оглеждаше на всички страни и внимателно изучаваше орхидеите, търсейки признаци на разруха.

— Кристина ни гостува през последните дни и аз не успях да се отбия в оранжерията през уикенда. По дяволите! Един от малкото уикенди, в които не наминавам да видя как вървят нещата. — Той погледна към управителя. — Предполагам, че този път късметът ни изневери, Карл — довърши той.

— Да — изръмжа в отговор Карл Сеспедес. Управителят на оранжерията, един изключително висок и широкоплещест перуанец с индиански черти, следваше Джош по петите. Лицето му, обикновено спокойно и безизразно, сега бе сгърчено от тревога. Грижеше се за оранжерията като за своя собственост и също като Джош, изглеждаше озадачен от случилото се.

Двамата вече бяха разгледали съоръженията за овлажняване на въздуха и не бяха открили никаква техническа неизправност. След това рестартираха компютърната система и овлажнителите веднага заработиха. Проблемът очевидно беше в компютъра. Или той бе

отказал поради някаква неизвестна причина, или някой го бе препрограмирал съзнателно, целейки да предизвика изсушаване на орхидеите.

— Слава богу, че сенниците са се задействали — рече Джош. — В противен случай щетите щяха да бъдат огромни.

Карл изръмжа отново и вдигна поглед към сенниците, монтирани по цялата дължина на оранжерията. Те се задействаха автоматично според облачността и ако и те бяха отказали, растенията щяха да получат или прекалено много, или твърде недостатъчно светлина.

— Една такава катастрофа на практика може да ни унищожи — продължи Джош. — А братята Роси искат точно това. За да дойдат след това и да съберат парчетата от разбития бизнес.

Карл го погледна.

— Все още ли искат да те принудят да продаваш?

Джош кимна.

— Да — отвърна късо и продължи с огледа на цветята. — И няма да отстъпят. Защото това е единствената посока, в която биха могли да се разрастват. — Изведнъж се закова на мястото си и се обърна към Карл. — Все още не разбирам как някой би могъл да проникне вътре — рече той, приковал поглед върху тъмните очи на Карл. — Ако някой го е направил. Мигел нищо ли не е видял? Или чул?

— Не — отвърна Карл и поклати глава. — Обадох му се вкъщи, когато видях, че съоръженията не работят. Той ме увери, че снощи не е видял и чул нищо. Нищичко.

Джош се почеса по главата.

— Мамка му! — изруга той. — Нямам никакво обяснение за случилото се. Ще се наложи да се свържем с хората, които инсталираха овлажнителите. Освен това ще трябва да повикаме и ченгетата.

— Ченгетата? — повтори Карл.

— Точно така. Ченгетата. Двамата с теб се опитахме да открием някакви следи от евентуално проникване с взлом, но не намерихме нищо. Може пък те да успеят. Нали разбираш... може да забележат нещо, което ние сме пропуснали.

— Предполагам, че имаш право — промърмори Карл, макар в действителност да не вярваше в това. Не мислеше, че полицаите, такива, каквито ги познаваше, биха открили нещо, което той да е пропуснал. Дори и ако се постараета.

— И се обади на Мигел — разпореди се Джош. — Кажи му, че искам да разговарям с него.

— Вече го направих. Той е тук и те чака в кабинета ти — отвърна Карл.

Джош като че ли се изненада за момент, но след това се усмихна и погледна Карл.

— Благодаря, Карл, както винаги си на една крачка преди мен. — Обърна се и буквално се затича към вратата на оранжерията. Преди да излезе се обърна и извика през рамо: — Ако някой ме търси, ще бъда в кабинета си. Трябва да проведе няколко телефонни разговора и да поговоря с Мигел.

Карл кимна.

Джош се затича към голямата къща във викториански стил, издигнала се по средата на равните, тъмнокафяви поля, заобиколени от огромни оранжерии. Безупречно поддържаната бяла къща изглеждаше малко не на място в тази обстановка. Дървената постройка от деветнадесети век, бяла като сватбена торта и украсена с изкусните дърворезби на умел майстор, стърчеше самотно, заобиколена от всички страни с високотехнологичните и модерни оранжерии на двадесети век.

Бабата и дядото на Джоана по бащина линия, семейство Камерън, построили тази къща преди началото на века и живели в нея, обработвайки стотиците акри земя, които я заобикаляха. Произвеждали основно брюкселско зеле и ягоди, а по-късно и артишок — култури, които и в момента се отглеждаха от голяма част от фермерите в околността. Бащата на Джоана обаче, Мичъл Камерън, имал други идеи.

Мич бил заразен от вируса на орхидеите. Всъщност, той паднал в плен на така наречения *орхиделириум* — една често срещана мания във Викторианска Англия. Мич бил мечтател и романтик. Започнал да купува орхидеи за развъждане още като тийнейджър. Построил малка оранжерия и започнал да се занимава с хибридизация, създавайки нови сортове орхидеи. След като наследил фермата от баща си, той напълно преустановил отглеждането на традиционните култури и се отдал напълно на орхидеите. Само след няколко години дошли и печалбите и парите завалели като манна небесна.

Точно по това време поискал ръката на красивата Джулия Леноар. Семейството ѝ притежавало съседната ферма и те двамата се познавали още от бебета. Джулия с радост приела предложението и той се заел да построи къщата на мечтите им — огромна, покрита с шиндли резиденция, създадена в духа на Макким, Мийд и Уайт^[1]. Къщата обаче се намирала не тук, в долината, а високо в планината Санта Круз, където времето било по-прохладно, а от прозорците на резиденцията се разкривали фантастични гледки. Далеч от тежкия и влажен въздух, пропит с миризмата на компост, торове и инсектициди. Далеч от парниците, пълни с орхидеи.

Днес Джоана и Джош живееха в тази къща и подобно на Мичъл преди тях, използваха старата викторианска къща като административна сграда и склад.

Джош се изкачи на бегом по дървените стълби, прекоси верандата, отвори двойната врата и влезе в просторното антре. Луна, съпругата на Карл, седеше зад едно бюро и тракаше на компютъра, притиснала с рамо телефонната слушалка към ухото си. Джош се запита как успява да пише толкова бързо с дългия си, елегантно оформен маникюр. Наполовина венецуелка и наполовина американка, Луна беше родена в Щатите и бе американска гражданка. Бракът на Карл с тази огнена и непокорна жена му бе отворил пътя към зелената карта. Двамата се караха като куче и котка от деня, в който се срещнаха, но се обичаха дълбоко и всеотдайно.

— Здравсти, шефе — поздрави тя, вдигнала поглед към него. Силно начервените ѝ, морави като патладжан устни, се разтегнаха в усмивка, откривайки съвършените ѝ, искрящо бели зъби.

— Здравсти, Луна — отвърна той. — И престани да ме наричаш „шефе“. — Погледна я и се усмихна в отговор на широката ѝ усмивка. — Моля те...

— Разбира се, *шефе* — отвърна тя, пренебрегвайки молбата му както винаги. Кимна с глава по посока на кабинета му и дългата ѝ, гарваново черна коса се залюля по раменете ѝ. — Мигел е вътре. Чака те.

— Благодаря, Луна. — Джош се обърна и тръгна към стъклената двойна врата, която водеше към стаята, използвана на времето като салон. Той я отвори и видя Мигел, настанил се на един от столовете.

Беше напълно погълнат от играта с Луси — сиво-бялата котка, която живееше в къщата.

Джош се настани зад бюрото и погледна към Мигел — нисък и жилив мексиканец на около тридесет години. Вероятно беше умствено изостанал — Джош не беше съвсем сигурен в това, но не можеше да отрече, че човекът схваща твърде бавно. Беше дете на приходящи работници и бе нает от Джош, макар че никой друг в околността не желаше да му даде работа. Мигел беше напълно безвреден, по детски чист и наивен и бе предан до смърт на Джош и оранжерията.

Мигел вдигна очи към него и се ухили до ушите.

— Луси мене харесва — заяви той. — Тя играе с мене.

— Зная, Мигел — съгласи се Джош. — И аз съм забелязал, че наистина те харесва. — Замълча за момент и се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Мигел, трябва да поговоря с теб за снощи.

Лицето на Мигел внезапно се разкриви от страх. Тъмните му очи се разшириха и Джош си помисли, че той всеки момент ще избухне в сълзи.

— Не се тревожи, Мигел — успокои го Джош. — Случилото се не е толкова сериозно. Аз просто искам да разбера какво знаеш по въпроса.

Мигел трескаво поклати глава.

— Аз не видял нищо — рече той. — Нищо, нищо, нищо. Аз не видял нищо.

Джош го изгледа изпитателно, питайки се доколко е разумно от негова страна да повери нощната охрана на оранжерииите на един толкова ненадежден човек като Мигел.

— Напълно ли си сигурен? — попита той. — Сигурен ли си, че не си видял нищо? Абсолютно нищо?

Мигел отново поклати глава. Този път още по-рязко и енергично.

— Не, аз не видял нищо.

— А чу ли нещо? — продължи да настоява Джош. — Нищо ли не можеш да си спомниш? Може би снощи си забелязал нещо по-различно? Необичайно?

— Не, не, не! Нищо! — Мигел продължаваше да клати глава, здраво стиснал очи. Лицето му бе сгърчено от тревога.

Джош си помисли, че младежът изглежда дълбоко разстроен и се отказа да го разпитва повече. А и какво ли би могъл да спечели толкова

от разговора с Мигел? Въпреки това знаеше, че трябва да научи отговора на още един въпрос.

— Мислиш ли, че снощи може... неволно... да си заспал, Мигел? Зная, че нощите тук са дълги и самотни и...

Мигел избухна в сълзи и Луси скочи от скута му.

— Не, не, не! — изплака той. — Никога! Аз никога не заспива на работа. Никога!

Сълзите потекоха по тъмните му бузи и на Джош му се прииска да се изрита за нетактичния въпрос. Стана от мястото си, заобиколи бюрото и се приближи до стола на Мигел. Сложи ръце върху раменете му.

— Няма нищо, Мигел — успокояващо изрече той. — Всичко е наред. Ето, вземи. — Пресегна се към кутията върху бюрото и издърпа една книжна кърпичка от нея. — Издухай си носа и избърши очите си. — И му подаде кърпичката. — Вече всичко е наред. Никакви въпроси повече. Обещавам.

Мигел издуха носа си, след което обърса сълзите с мръсните си ръце. После насочи към Джош тъжните си очи.

— Луси избяга от мен — жалостиво рече той.

— Ще се върне — увери го Джош. И тогава изведнъж му хрумна нещо. Всъщност, идеята беше направо брилянтна. — Ей, Мигел, какво ще кажеш да ти купя едно куче, което да ти прави компания нощем? Това ще ти хареса, нали? Едно обучено куче пазач...

Мигел се отдръпна уплашено назад и очите му отново се разшириха от ужас. Погледна Джош, все едно че пред него стоеше самият дявол и започна да трепери неудържимо.

— Аз... аз... Аз... страхува от кучета! — запелтечи той. — С... с... страхува от кучета!

О, Исусе! — мислено възкликна Джош. Има дни, в които просто не ми върви.

— Забрави за кучето, Мигел — бързо избърби той и отново го потупа по раменете. — Няма значение. Забрави какво ти казах. Няма да правим нищо, от което се страхуваш. Ей, виж, Мигел. Луси се върна. Видя ли?

Слава богу! — помисли си. Точно навреме. Наведе се, вдигна котката и я подаде на Мигел.

— Виж, Мигел. Тя иска отново да дойде при тебе. Видя ли?

Мигел погледна котката и лицето му мигновено просветна, озарено от широка усмивка. Взе Луси от ръцете на Джош, сложи я в скута си и започна да я гали, тананикайки си тихичко.

Джош отново се настани на стола зад бюрото си и си помисли: *Никое добро дело не остава ненаказано.* После въздъхна. И какво от това, по дяволите? Какво толкова е станало? Пресегна се и вдигна телефонната слушалка, но веднага след това я върна на мястото ѝ.

— Мигел?

Мигел го погледна.

— Вземи Луси и иди да потърсиш някой от работниците, за да те закара у вас. Трябва да поспиш малко, за да си готов за работа довечера. Нали?

Мигел кимна.

— Добре — с готовност се съгласи той. Изправи се и излезе от кабинета като внимателно затвори вратата след себе си.

Когато реши, че мексиканецът се е отдалечил достатъчно, Джош вдигна телефонната слушалка и избра номера на оранжерията. Карл отговори веднага.

— Карл, накарай едно от момчетата да закара Мигел у дома. Веднага. Не искам да е наоколо, когато дойдат ченгетата. Ще го изплашат до смърт, ако започнат да му задават въпроси.

Карл изсумтя с разбиране.

— Ще го направя — промърмори той и затвори телефона.

След това Джош набра телефонния номер на компанията, която бе инсталирала овлажняващата инсталация. Реши да говори първо с тях и едва след това да позвъни в полицията. Докато чакаше някой да вдигне отсреща, той лениво почукваше с един молив по бюрото и си мислеше: Искрено се надявам тези хора да докажат, че случилото е предизвикано от неизправност в системата. Кой знае защо, обаче, никак не ми се вярва, че ще ми кажат точно това.

След известно време Джош отново седеше в кабинета. Този път заедно с Карл. Хората от компанията, която поддържаше овлажнителната инсталация, бяха приключили с проверката и си бяха тръгнали. Не откриха никаква неизправност и увериха Джош, че случилото се може да е в резултат единствено на човешка грешка.

— С други думи — уточни Джош, — някой умишлено е изключил оборудването.

— Точно така — отвърнаха двамата техници, кимайки утвърдително.

Малко след тях пристигнаха и ченгетата и внимателно претърсиха оранжериите и района около тях. Не откриха нищо.

— Сигурен ли сте, че никой друг не притежава устройство за отключване на портите? — попитаха го те.

— Сигурен съм — увери ги той. — Такива устройства имаме само Карл, аз и съпругата ми. Никой друг.

Докато ги изпращаше до колата им, единият полицай се обърна към Джош и му рече:

— На ваше място бих наблюдавал по-внимателно работниците си, господин Лоурънс. Струва ми се, че саботажът е дело на вътрешен човек.

Джош кимна в знак на съгласие и му благодари учтиво, но дълбоко в душата си отказваше да повярва, че някой от служителите му би могъл да има нещо общо със случилото се.

Трябва да има друго обяснение, каза си той. Та всички ние живеем и работим тук като едно семейство.

Погледна към Карл, седнал от другата страна на бюрото.

— Никак не ми се ще да го правя — рече той, — но ми се струва, че трябва да си купим куче пазач. — Въздъхна дълбоко. — Може би ще можеш да помогнеш на Мигел да го опознае и да го приеме. Ако се окаже, че той не може да преодолее страха си, вероятно ще инсталирам охранителни камери или ще наема нов пазач, а на Мигел ще възложя някаква друга работа.

Карл кимна и се изправи.

— Ще се опитам да помогна с кучето — рече той, — но ти познаваш Мигел.

— Да, познавам Мигел — въздъхна пак Джош. — Добре, ще се видим утре сутринта.

— Става — кимна навъсено Карл и излезе от кабинета.

Джош понечи да вдигне слушалката и да се обади на Джоана, но телефонът иззвъня точно в този момент.

— Ало?

— Господин Лоурънс? — Гласът, долетял от другата страна, беше мъжки.

— Да? — отвърна Джош, напрягайки слуха си. Събеседникът му вероятно се обаждаше от мобилен телефон и линията беше много лоша.

— Обажда се Питър Роси.

— Здравейте, господин Роси — отвърна Джош. — Бихте ли могли да говорите по-високо. Боя се, че не ви чувам добре.

— В момента пътувам — отвърна Роси, но този път гласът му прозвуча по-силно.

— Какво мога да направя за вас, господин Роси?

— Просто се питах, господин Лоурънс, дали случайно не сте променили решението си. Чудех се дали все пак няма да се съгласите да ни продадете компанията си. Толкова много неща могат да се объркат в нашия бизнес. Всичките тези оранжерии и земята около тях са свързани с огромни отговорности, не смятате ли?

Лицето на Джош стана мораво червено и той трябваше да положи неимоверни усилия, за да овладее гнева си.

— Не, господин Роси — отвърна той. — Тъкмо обратното. Винаги съм приемал с радост всички отговорности и задължения, свързани с бизнеса.

След което прекъсна разговора и с все сила затръшна телефонната слушалка.

— Мамка му! — извика на глас той. — Мамка му, мамка му, мамка му!

[1] Американски архитекти — Б.пр. ↑

5.

Ейприл си сипа чаша вино — сравнително евтино, но приятно шардоне с марката на „Александър Вели“, което бе открила наскоро — и разбърка соса за спагети, който къкреше на печката. Вдиша аромата и се усмихна доволно на себе си. На Уди много ще му хареса, помисли си тя.

Запържи няколко скилидки чесън в масло, сложи малко филе от треска, добави гъст, домашно приготвен доматиен сос, пушна каперси и зелени маслинки, след което наръси всичко с листенца босилек, сол и пипер.

Роджър, бившият ѝ съпруг, все повтаряше, че тя е селянка по душа и нищо не потвърждаваше думите му така, както предпочитанията ѝ по отношение на храната. Винаги бе предпочитала сравнително простичката, лесна за готвене храна, приготвена с пресни продукти според сезона. И ако някога се бе отдавала на сложни кулинарни изпълнения, то беше само за да задоволи вкуса на Робърт, който си падаше по барока във всичките му форми и превъплъщения. Неговото мото в живота можеше да се изрази с думите: Колкото по-префинено и сложно, толкова по-добре. Което на практика означаваше непрекъснато украсяване на нещата. Украсяване и пак украсяване.

Тя се обърна към старата чамова маса, сложи чашата с вино върху износената ѝ повърхност и внимателно разбърка салатата. Готова е, реши тя. Отпи глътка вино и се обърна към печката, за да нагледа соса. Съвършено. Разбърка го и спря печката. Щеше да го претопли, когато двамата с Уди решат, че са готови да вечерят. Погледна часовника си и се запита къде ли е той. Обикновено пристигаше рано и оставаше до късно. Ейприл седна на един стол и разсеяно запрелиства някакво градинарско списание. Мислите ѝ бяха изцяло заети от Уди.

Той почти винаги успяваше да извика усмивка на лицето ѝ. Приличаше по малко на Питър Пан, на мечока Теди и на вечния сърфист. И на бизнесмен. Беше на тридесет и три години — с година по-възрастен от нея, — но изглеждаше на шестнадесет. Беше приятел

на Роджър от детските му години, а в момента бе собственик на малко студио за рамки в Капитола. Гъстата му и къдрава коса бе дълга до раменете. Равномерен целогодишен тен покриваше мускулестото му тяло, самонадеяната му усмивка разкриваше бели и равни зъби. Изключително уверен в себе си, той подложи Ейприл под истинска обсада в началото. Бързо разбра обаче, че тя или не проявява интерес, или просто не е готова за нова връзка и веднага се отдръпна. Направи го по възможно най-приятния и елегантен начин. Може би това се дължеше на дългогодишното му приятелство с Роджър и на особеното уважение, което винаги бе изпитвал към нея. Ейприл не знаеше със сигурност каква точно беше причината, но бе благодарна, че Уди не я обсипа с обвиненията и подигравките, характерни за всеки завършен Казанова и не се опита да се изживява като отблъснат ухажор и да я изнудва с молби и съзливни обяснения.

Не, Уди постепенно се бе превърнал в истинско приятелче, което не усложняваше живота ѝ със сексуални намеци и изисквания. И макар Ейприл да подозираше, че той иска нещо *повече*, Уди не поставяше пред нея никакви условия и ѝ осигуряваше пространството, от което тя се нуждаеше.

Тя отпи още една глътка вино и затвори списанието. Къде ли е той? — запита се тя и отново погледна часовника си.

Сякаш в отговор на неизречения ѝ въпрос вратата на всекидневната се отвори и до нея долетя познатият глас на Уди.

— Ейприл? — извика той с плътния си баритон. — Ей, детенце, къде си?

— Тук съм, Уди — отвърна. — В кухнята.

Той връхлетя с трясък през вратата. Облечен беше с износени дънки „Ливайс“ и пъстра хавайска риза, пусната свободно над тях. Сбърчил нос, той демонстративно душеше въздуха.

— Тук ухае като в рая — възкликна високо, а тъмните му очи заблестяха закачливо. После я целуна по челото.

Ейприл се разсмя.

— Пийни малко вино — предложи тя и понечи да се изправи, за да вземе една чаша и за него.

— Стой си — разпореди се той. — Сам ще се обслужа. — Извади една винена чаша от шкафа, напълни я и се настани срещу Ейприл. — Наздраве — рече и вдигна чаша.

— Наздраве — отвърна Ейприл и силно чукна чаша в неговата. — Много ли беше зает днес? — попита го тя, след като отпи още глътка от виното си.

— Да. — Той кимна с рошавата си глава и започна да потропва с пръстите на двете си ръце, използвайки масата като барабан. — Изпълних няколко стари поръчки. Приех и доста нови. Позанимавах се с документацията. Нали знаеш... Всеки ден едно и също. — Престана да чука по масата и я погледна с усмивка. — А как беше при теб?

— Беше... различно — отвърна тя.

— Така ли? И колко различно?

— Ами... срещнах се с една жена, която иска да си построи изкуствена пещера... или нещо подобно — отвърна тя.

— Пещера? — повтори той, а тъмните му вежди се извиха въпросително нагоре.

— В границите на имота ѝ имало един стар каменен обор — започна да обяснява Ейприл. — И тя иска да покрие стените му отвътре с камъчета и мидени черупки. Подредени под формата на фрески и стенописи.

— Сериозно? — възкликна той. — Струва ми се, че един такъв проект ще изисква страшно много работа.

Ейприл кимна.

— Така е.

— Ще се заемеш ли с изпълнението?

— Все още не съм решила — отвърна тя. — Утре ще отида да огледам сградата и да разпитам собственичката по-подробно какво точно иска. — Замълча за момент, за да отпие глътка вино, след което го погледна право в очите. — Но ако се окаже, че наистина иска онова, което си мисля, ще приема работата, защото проектът е изключително вълнуващ. Ще е най-значимата ми поръчка до момента.

— Уха! — възкликна той. — Звучи страхотно.

— Наистина ще бъде страхотно, Уди — увери го тя. — Орхидеи по стените и...

— Орхидеи? — прекъсна я той и я изгледа въпросително.

— Орхидеи — повтори тя. — Тя и съпругът ѝ се занимават с отглеждането на орхидеи.

Уди внезапно се изправи на стола и я погледна сериозно.

— Коя е тя?

— Джоана Лоурънс. Тя...

— Зная коя е — мрачно заяви Уди.

— Така ли? — Ейприл изглеждаше изненадана.

— Да — потвърди той. — Изпълнявал съм нейни поръчки в магазина. — Отпи голяма глътка вино и остави чашата на масата. — Знаеш ли, тя е като повечето богати жени. Разглезена и арогантна.

— На мен пък ми се стори изключително приятна — възрази Ейприл. — Всъщност, жената е страхотна. Истинска дама.

Уди допи виното, след което отново напълни чашата си.

— Да — саркастично отбеляза той. — Тя наистина изглежда като страхотна дама. Но, ако питаш мен, е само още една богата и самодоволна кучка. Ти не си родена по тези места като мен и затова не ги разпознаваш. Тя произхожда от старо и богато семейство. Баща ѝ беше изключително заможен и известен. А по-голямата ѝ сестра се изживява като светска лъвица, макар че е просто една уличница. Нали се сещаш? От онези, които обикалят всички светски събития от Сан Франциско до Ел Ей^[1]. Все места, на които се събират богатите боклуци.

Ейприл го изгледа изпитателно.

— Думите ти прозвучаха доста злостно — подхвърли тя. — А това не ти е присъщо, Уди.

— Да, права си. Всъщност, не е и толкова важно. — Отпи още една глътка и я изгледа многозначително. — Но те предупреждавам, Ейприл. — Насочи пръст срещу нея. — Добре е да си пазиш гърба. Хората като нея са истински кръвопийци.

Ейприл отпи от чашата си и погледна приятеля се, седнал от другата страна на масата. И преди бе виждала Уди да се пали по този начин. Той си падаше о драматичното и създаваше проблеми дори и там, където не съществуваха. Този път обаче в отношението му имаше още нещо.

Ейприл кимна.

— Радвам се, че ми каза — рече тя. — В повечето случаи изобщо не зная какво да очаквам от клиентите. А някои от тях се оказват наистина гадни. Всъщност, предполагам, че колкото са по-богати, толкова по-гадни стават. Дори и когато са приятели на общи приятели. Но стига толкова по този въпрос, господин Пърлмън. — Погледна го и се усмихна. — Гладен ли си тази вечер?

— И още как — с усмивка отвърна той, а белите му зъби се откриха на силно загорялата кожа на лицето му.

— Защо тогава не подредиш масата? — предложи Ейприл. — Аз ще довърша вечерята и ще сервирам.

— Готово — съгласи се Уди, изправи се и се приближи до шкафа, за да извади чинии.

По-късно, след като приключиха с вечерята, двамата се излегнаха на канапетата във всекидневната с чаша кафе в ръка. Уди беше запалил малък огън в каменната камина, който сгръ хладната пролетна вечер. Огнените отблясъци танцуваха по лицата на Ейприл и Уди, които продължиха да си говорят, разположили се от двете страни на масичката за кафе.

— Познай кого видях миналия уикенд — рече Уди.

— Кого?

— Дейвид Ярмън — през смях отвърна той.

— Бъррр! — изпъшка Ейприл, стиснала здраво зъби. — И не можа да не ми кажеш, нали?

— Помислих си, че ще проявиш интерес — рече Уди, а в очите му затанцуваха палави пламъчета. — Беше с една мадама, която приличаше на кукла Барби. Нали се сещаш? Изрусена до бяло коса, големи сини очи, съвършени цици. Опъната по тялото кожена мини рокличка. — Той се разсмя безпомощно.

Ейприл също избухна в смях.

— Както изглежда, най-после е успял да намери съвършената жена.

Уди енергично кимна с глава.

— Той смята да се ожени за кукличката! — разсмя се отново.

— Да се ожени за нея? — възкликна Ейприл. — Е, така му се пада. Точно това заслужава. Но пък, от друга страна, тя би могла да се окаже изключително умна и приятна жена.

— Да бе, сигурно! — сардонично подхвърли Уди. — Сигурно!

Ейприл се усмихна.

— А аз бях толкова сигурна, че чака мен — развеселено подхвърли тя. После въздъхна с престорен драматизъм. — Но всичките тези милионери от Силиконовата долина вечно бързат, нали? Толкова са заети да печелят пари, че не си дават малко време, за да поспрат и да се огледат. — Тя се намръщи. — И като си помисля, че на времето

излязох с този... този търбух, пълен с тестостерон! А ти! — размаха пръст под носа на Уди. — Точно ти ме запозна с него!

— Да — възрази той, — но изобщо не предполагах, че копелето възнамерява да те покани на среща.

— Обзалагам се, че не си предполагал.

— Не съм! — заяви Уди и се изправи до седнало положение. — Наистина не знаех, Ейприл. Когато тези фрашкани с пари типове от Силиконовата долина нападнат плажовете през уикендите, девет от всеки десет от тях търсят едно-единствено нещо.

Тя кимна.

— Още една причина да се питам защо ни запозна.

— Откъде бих могъл да зная, че той ще пожелае да излезе с теб? — отбранително възкликна Уди. — Изобщо не съм се опитвал да те сватосвам.

— Добре, Уди. Добре! Но за в бъдеще не ми прави подобни услуги, ако обичаш. По едно време си мислех, че никога няма да се откача от агресивното копеле.

Замълчаха.

— Въпреки това случката беше доста поучителна — замислено подхвърли тя след малко — и ми доказа по красноречив начин, че холивудските актьори не са единствените властни, обсебени от собственото си его манияци. Оказа се, че човек може да е компютърен магьосник, спечелил милиони долари в Силиконовата долина, и пак да е точно толкова властен и обсебен от егото си. — Тя се разсмя. — Същото голямо лайно.

— Не всички мъже сме такива, Ейприл — възрази Уди.

— Не — отвърна тя. — Сигурна съм, че не сте. Или поне не мисля, че ти си такъв. Предполагам, че все още не съм попаднала на свестен мъж. Вече съм на тридесет и две години. Ти как смяташ? Какви са шансовете ми това да се случи?

Уди стана от канапето и заобиколи масата. Седна до нея и я дари с целомъдрена целувка по челото.

— Винаги можеш да разчиташ на мен, Ейприл — рече той, а тъмните му очи изведнъж станаха много сериозни.

Тя вдигна очи и го погледна.

— Благодаря, Уди — отвърна тя и стисна здравата му ръка на сърфист. — Много си мил.

След това съвсем сериозно се запита: Какви наистина са шансовете ми? Излизала съм с доста мъже откакто завърших гимназия. Бях и женена. Продължавам да се срещам с мъже, за които повечето жени могат само да мечтаят. Готови са не само да излязат с тях, но и да се омъжат. Аз обаче все не успявам да намеря подходящия човек. Защо? Все така ли ще живея? *Сама?*

Внезапно се почувства много странно. Беше на тридесет и две години и съвсем сама на този свят. С изключение на няколкото далечни братовчеди, нямаше други близки роднини. На хоризонта не се виждаха и кандидати да се оженят за нея. С изключение на Уди, разбира се. Веднага обаче побърза да си напомни, че тя самата бе пожелала да живее по този независим начин и сега просто ще трябва да се примири с последиците.

Дълбоко в душата ѝ обаче се прокрадна инстинктивното предчувствие, че предстоеше някаква промяна в живота ѝ. А тя, за добро или за лошо, нямаше никаква власт над предстоящите събития.

[1] Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

6.

Джош сви по застланата с чакъл алея пред къщата им на планинския връх и спря старата си жълта „Тойота ленд круизър FJ40“. Мерцедесът на Джоана го нямаше на алеята. Гаражът, в който държеше колата си, също бе празен, а вратата му зееше широко отворена.

Е, помисли си той като угаси двигателя и излезе от колата, Кони сигурно ще знае къде е. Видя нейния стар „Плимут вояджър“, паркиран на обичайното му място в единия край на алеята. Изкачи каменните стъпала към входната врата, долови омайния аромат на глицинии и едва тогава забеляза, че храстите са започнали да цъфтят. Уханните им цветове висяха на лилави гроздове от перголата, която се простираше по цялата дължина на къщата.

Тъкмо се канеше да влезе вътре, когато сведе поглед към обувките си.

— По дяволите — промърмори той. Както обикновено те бяха целите покрити с тор от парниците, а изтривалката пред входната врата изобщо не можеше да се справи с толкова мръсотия. Джош се обърна наляво, мина покрай перголата, отвори малката портичка и тръгна по тясната пътечка през градината към малкия килер в задния край на къщата. Отвори вратата, влезе вътре и извика името на Кони. Не последва отговор.

Седна на старата чамова пейка до вратата, развърза обувките, събу чорапите си и размърда пръсти. След това тръгна към кухнята, където знаеше, че ще намери Кони.

Кони! — отново извика той. Никакъв отговор.

Джош влезе в кухнята и се огледа. В стаята нямаше никой.

— Виж ти! — промърмори той. И тогава забеляза Кони, която стоеше на задната тераса и говореше по телефона. Той се усмихна. Кони, подобно на снаха си, Луна, обичаше да говори по телефона. С кого и за какво точно, той нямаше ни най-малка представа. Поназнайваше малко испански, но не може да долови нищо от забързаните им, скорострелни разговори. Не му се искаше да я притеснява и затова се отдръпна от прозореца.

Погледна към малката дъска за обяви до хладилника, търсейки някаква бележка от Джоана. Нищо. Големият хладилник привлече погледа му, той го отвори и извади бутилка изстудено бяло вино. Реши, че малко вино ще му дойде добре след отворотелния ден в оранжерията. Напълни една чаша и се приближи отново до прозореца, забравил напълно за Кони.

Тя го видя от мястото, на което стоеше близо до масата от тиково дърво. Веднага прекъсна разговора и тръгна към къщата. На лицето ѝ се появи широка усмивка.

Джош я заговори в мига, в който тя влезе през френските врати в кухнята.

— Кони, знаеш, че не е нужно да прекъсваш телефонните си разговори заради мен.

— Зная — отвърна тя. Говореше английски с лек акцент. — Но аз и без друго трябваше да свършвам. Просто разговарях с една приятелка. — С тънките си пръсти свали ластичето, което придържаше дългата ѝ черна коса на конска опашка, тръсна глава и прокара ръце през косата си. После вдигна поглед към него. — А ти как си, Джош?

— Добре съм, Кони — отвърна той, а след това додаде: — Е, поне доколкото е възможно.

— Какво се е случило? — попита тя, а на красивото ѝ лице се изписа загриженост.

Той я погледна и се усмихна мрачно.

— Искаш ли чаша вино или бързаш?

— Знаеш, че никога не бързам, когато изпитваш потребност да поговориш с мен — увери го тя. — Бих изпила чаша вино. — Приближи се до хладилника, извади бутилката и си сипа в една чаша.

— Искаш ли да излезем отвън? — попита Джош.

— Разбира се — съгласи се тя. — Хайде. Тръгна пред него. Дребната ѝ младежка фигура бе цялата облечена в черно. Проста плетена блуза и черни дънки, пъхнати в черни каубойски ботуши. Джош за хиляден път си помисли, че Кони прилича на всичко друго, но не и на домашна помощница. Освен това бе изключително мъдра за възрастта си.

Приближиха до потъмнелите от времето маса и столове от тиково дърво и седнаха под големия чадър. Каменната тераса беше просторна и на нея можеше да се излезе от почти всяка стая на първия

етаж на къщата, построена под формата на конска подкова. В другия ѝ край имаше малък мост, по който се стигаше до плувния басейн. Лекият ветрец образуваше малки вълнички по тюркоазно зелената му повърхност. Зад него се извисяваха внушителните върхове и каньони на планината Санта Моника, покрити с буйна пролетна зеленина.

— Какво те притеснява, Джош? — попита Кони, след като отпи от виното си.

Той въздъхна.

— Аз... просто се питах дали си обърнала внимание, че Джоана напоследък се държи... ами... някак си странно.

Тъмните очи на Кони проблеснаха на светлината, но тя бързо погледна встрани.

— Ами-и... — започна тя, като почукваше с лакираните си розови нокти по плота на масата — не зная.

Джош разбра, че крие нещо.

— Хайде, Кони — опита се да я придума той. Знаеше, че ако успее да я накара да говори, после нямаше да може да я спре. Кони обичаше да заговорничи — с него или с Джоана, — но само за хубави неща. Никога не би си позволила да заговорничи срещу някой от тях двамата.

Кони отново отпи от виното и остави чашата си на масата.

— Може би единственото нещо, което притеснява Джоана, е онази кучка, сестра ѝ, а? — Тя се разсмя и го изгледа закачливо.

Джош не се сдържа и също избухна в смях.

— Ами, да... възможно е — съгласи се той, но изражението му веднага стана отново сериозно. — Но не е това, Кони. Аз наистина започвам да се тревожа — продължи — и имам нужда да чуя мнението ти. Никой не познава Джоана по-добре от теб, а аз зная, че вие двете нямате тайни една от друга.

Тя отпи още глътка вино, остави чашата и го погледна.

— Е, Джош — колебливо започна Кони, — предполагам, че имаш право. — Отклони поглед встрани. — Напоследък често отсъства от къщи и постоянно мисли за нещо. Разбираш ли какво имам предвид?

Той кимна.

— Разбирам, и още как. — Добре, помисли си. Хвана се на въдицата.

— Понякога имам чувството, че се намира на друга планета — продължи Кони. — А и вече престана да ми казва къде ходи. — Вдигна очи и го погледна многозначително.

— На мен също не ми казва — рече той. Погледна към плувния басейн, а след това отново се обърна към Кони. — Имаш ли някаква представа каква би могла да е причината?

— Не-е — бавно отвърна Кони. — Тя не ми казва нищо. Започнах вече да се питам дали не крие нещо.

— Смяташ ли, че е притеснена за нещо? — настоя той.

Кони въздъхна дълбоко.

— Не зная — отвърна. — Зная само, че напоследък се държи... — Погледна Джош и се разсмя. — Държи се като кучка, Джош. Е, понякога поне. Заяжда се за дреболии.

Джош се усмихна. Знаеше, че Кони обича Джоана като сестра и изобщо не се засегна от забележката ѝ.

— Да — съгласи се той, — това е другото нещо, което ме притеснява. Подобно поведение изобщо не ѝ е присъщо.

Кони поклати глава.

— Така е, не е — съгласи се тя. Отново започна да барабани по масата с розовите си нокти. — Misterioso — мрачно подхвърли тя и се загледа в далечината.

— Смяташ ли... — започна той, но бе прекъснат от един много весел и жизнерадостен глас.

— Здравейте, вие двамата! — извика Джоана от вратата. Остави няколко пазарски торби и излезе на терасата, усмихната до ушите.

Джош се изправи и я целуна по бузата.

— Здравсти, красавице — отвърна на поздрава. — Двамата с Кони решихме да пийнем по чаша вино. Ти искаш ли?

— Естествено.

Джош веднага се запъти към кухнята. Джоана целуна Кони по бузата и седна до масата.

— Добре ли си поклокарствахте, преди да ви прекъсна? — развеселено попита тя.

— Не-е-е! — убедено заяви Кони. — Двамата с Джош просто се наслаждавахме на лекия ветрец.

Джоана се разсмя.

— От кога си започнала да се наслаждаваш на вятъра, Кони? — попита я тя и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

Кони сви рамене.

— О-о-о... ами от днес. — Двете избухнаха в смях. Кони, разбира се, знаеше, че Джоана се е досетила, че двамата с Джош разговаряха за нея преди тя да се появи. Освен това беше наясно, че Джоана в никакъв случай няма да продължи да настоява да научи истината и ще ги остави да се наслаждават на спокойствие на малката си конспирация.

Джош се върна с виното на Джоана, подаде ѝ чашата и седна на мястото си.

— Благодаря — рече тя и отпи глътка вино. — М-м-м... Толкова е приятно. — Остави чашата на масата и погледна Джош. — Как мина денят ти?

Той се намръщи. Не му се искаше да разваля прекрасното ѝ настроение с разказ за случилото се в оранжериите, но знаеше, че трябва да го направи.

— Работих известно време тук, в стаята за развъждане — започна той. — След това се обади Карл и се наложи да отида до оранжериите. Оказа се, че имаме проблем със съоръженията за овлажняване на въздуха. Или компютрите се отказали, или някой нарочно е изключил системата.

— Какво? — възкликна Джоана, вдигнала тревожно вежди. — О, боже! Имаше ли поражения? — О, господи, помисли си тя. Защо трябваше да се случи и това след всичко останало, което се наложи да понеса в последно време?

— Много малки — отвърна той. — Този път извадихме късмет, макар че случилото се можеше да ни разори. Нямаме никаква представа колко дълго е била изключена инсталацията. Може да е отказала още в петък вечер. Заради гостуването на Кристина никой от нас не слезе долу през целия уикенд. — Той погледна към Кони. — Брат ти забелязал повредата, така че трябва да благодарим на него за това, че спасихме растенията.

Кони отпи глътка вино и само кимна с глава. Джош отново насочи поглед към съпругата си.

— Няколко човека са влизали през това време в оранжериите, но единствено Карл забелязал, че овлажнителите не работят.

— О, Джош! — Джоана замълча за момент и го погледна изпитателно. — Наистина ли смяташ, че някой може *нарочно* да е изключил инсталацията?

— Може би — мрачно отвърна той и кимна с глава. — Полицаяте обаче не откриха и следа от насилствено проникване. Не забелязаха нищо подозрително. Фирмата, от която купихме оборудването, изпрати двама техници и те заявиха, че компютърът е в изправност.

— Извинете ме — обади се Кони, бутна стола си назад и се изправи. — Мисля, че е време да си вървя.

Джоана вдигна поглед към нея.

— Не искаш ли още една чаша вино? — попита тя.

— Не, благодаря. Наистина имам куп задачи за вършене. — Наведе се и целуна Джоана по бузата. — Ще се видим утре сутринта.

Джош се изправи.

— Довиждане — рече той и ѝ намигна закачливо. — До утре.

Кони махна с ръка, обърна се и се скри в къщата.

Джош отново се настани на мястото си. Джоана го погледна замислено.

— Каза ли на полицаите за братята Роси, които отчаяно се опитват да купят бизнеса ни?

— Не — отвърна той. — Помислих си, че може да ме помислят за параноик. Освен това не откриха нищо и реших, че е безсмислено да ги занимавам с конфликта ни с Роси.

— Предполагам, че имаш право — въздъхна Джоана. — Нещо обаче ми подсказва, че те може би имат нещо общо със случилото се.

— В никакъв случай не бих ги изключил от списъка със заподозрените — отбеляза Джош. Отпи глътка вино. — Днес Питър Роси ми позвъни в офиса. Искаше да знае дали не съм променил решението си и дали няма да се съглася да продавам.

— *Какво!* — невярващо възкликна тя. — Господи, тия двамата нямат капчица срам.

— Можеш да се обзаложиш, че е така — отвърна Джош. — Нали знаеш, че купиха имота на стария Джилио. Оказало се обаче, че сградите не им трябват. Не можели да ги използват и само им пречели. Говори се, че вместо да вложат малко пари, за да съборят постройките, те платили на някого да ги подпали, а след това спокойно обявили

случилото се за палеж и отишли да си получат парите от застрахователната компания.

— Мисля, че тези хора са много опасни, Джош — заключи тя. — Способни са на всичко.

— Е, не мисля, че представляват заплаха, с която да не мога да се справя. Но стига сме говорили за това. — Той остави чашата си на масата. — Ти с какво се занимава цял ден? — попита, чудейки се дали ще получи откровен отговор. Макар да бе видял пазарските торби, Джош знаеше, че Джоана едва ли бе прекарала целия ден в пазаруване.

Изражението на Джоана мигновено се промени. Тревогата и загрижеността бяха изместени от лъчезарната ѝ усмивка.

— О, Джош, просто няма да повярваш като ти кажа! — развълнувана заяви тя. — Днес се запознах с една възхитителна жена!

Джош я погледна изпитателно, радостен да я види толкова щастлива.

— И коя е тя? — попита той. — Коя е тази възхитителна жена?

— Нали си спомняш градинските стени и фонтана в дома на Ингрид и Роналд Уилсън, които ти харесаха толкова много?

— Разбира се — отвърна той. — Бяха просто фантастични.

— Е, аз се обадох на Ингрид и попитах за името на декоратора.

— Местен човек ли е? — попита Джош.

— Да — отвърна Джоана. — Казва се Ейприл Удуърд и живее наблизко. Тук, в планината. Уредих си среща с нея и днес отидох да я видя. — Усмихна се, погледна го закачливо, а след това отпи от виното си.

— И? — попита Джош.

— И тя ще дойде тук утре, за да разгледа стария каменен обор — информира го Джоана. — Струва ми се, че остана очарована от идеите ми за реконструкцията му.

— Това е страхотно, скъпа, но сигурна ли си, че наистина искаш да се нагърбиш с всичко това? Искам да кажа, че онова, което видях у семейство Уилсън, ми хареса, но работата ще е страшно много и...

— О, Джош, трябва да го направя! — прекъсна го Джоана и плесна с ръце. — Толкова се радвам, че преди време ми спомена за семейство Уилсън. Това ме накара да се замисля. Нали знаеш, че от години събирам морски раковини, мидички и камъчета и си мечтая да създам нещо като изкуствена пещера?

Джош се разсмя.

— О, господи, Джоана, как бих могъл да забравя! — Пресегна се през масата и хвана едната ѝ ръка. От доста време насам не я бе виждал толкова оживена и нейната радост му вдъхна увереност, че в живота им всичко е наред.

— Знаеш ли — продължи той, — събирането на всичките онези миди и камънаци е единственото нещо, свързано с теб, което ми се струва отегчително и дори граничещо с известна маниакалност.

— Зная — отвърна тя, — но просто не мога да го избегна. Обаче, както и да е. Днес занесох на Ейприл няколко снимки, които съм събирала през годините. Снимки на фантастични помещения, облицовани с миди, плочки и други подобни материали. Двете дори си поговорихме малко. — Тя се вгледа в искрящите зелени очи на Джош. — И знаеш ли какво?

— Какво? — с усмивка попита той.

— Тя изобщо не ме помисли за луда! — Джоана избухна в смях, а той се разсмя заедно с нея.

— Е, това просто не е за вярване — подразни я Джош. — Но пък може би тя също не е съвсем с всичкия си.

— Дявол такъв! — Джоана ласкаво стисна ръката му. — Не, говоря сериозно. Тя дори е работила върху сходен проект за някакъв клиент в Лос Анджелис — продължи ентусиазирано. — Само че в далеч по-малък мащаб. — Замълча за момент и се облегна назад. — Утре ще видим какво ще стане.

— Надявам се нещата да се наредят според очакванията ти, но сигурна ли си, че искаш да се захванеш с един толкова голям проект? Искам да кажа, че...

— Казах ти вече — прекъсна го Джоана. — Трябва да го направя. То е като... ами, нещо като наследство. Като книгата за орхидеите, която написах. — Погледът ѝ беше сериозен и замислен. — В този проект ще остане малка частица от мен самата. Той ще е нещо, което да завещая на света, Джош. Нещо, което ще остане дори и след като мен няма да ме има вече.

Джош я погледна с облекчение. Осъзна, че напразно се е тревожил заради поведението ѝ напоследък.

— Толкова много приличаш на баща си — отбеляза той.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. Прекрасно знаеше какво се опитва да ѝ каже Джош, но искаше да го чуе изречено на глас.

— Ти си мечтател и създател. Притежаваш творческо въображение, което е по-различно от това на повечето хора, и постоянно търси поле за изява. И освен това, искаш непременно да оставиш своя печат върху света.

Джоана сведе поглед към масата, леко изчервена от изпитото вино и от думите му. След миг го погледна и рече:

— Предполагам, че всички ние искаме да дадем собствения си принос, нали? За нас е важно да направим нещо значимо, да оставим следа след себе си, нали? И да направим света по-добро и красиво място?

— Знаеш ли какво? — попита Джош.

— Какво?

— Обичам те, Джоана — промълви той. — Дълбоко и всеотдайно.

На устните ѝ заигра колеблива усмивка. Неканени сълзи напълниха очите ѝ.

— И аз те обичам Джошуа Лоурънс — промълви тя. — Повече, отколкото би могъл да предположиш.

7.

Ейприл уверено караше своя надежден стар джип по опасно тесните и криволичещи планински пътища, като от време на време намаляваше, следвайки пътните знаци и отбивките, които Джоана ѝ бе написала на едно листче. Пътят много приличаше на онзи, който отвеждаше до собствения ѝ дом — беше красив, но и смъртоносен, скрит под непрopusкащ слънчевите лъчи балдахин, образуван от зелените клони на елите, кипарисите, секвоите, евкалиптите и дъбовете, измит от дъждовете и стеснен на места до еднопосочна криволичеща лента.

Тя обаче не беше напълно подготвена за онова, което я очакваше след последния завой и последвалия стръмен склон. Когато достигна до едно малко плато на самия планински връх, Ейприл намали скоростта до минимум и извивайки глава ту на едната, ту на другата страна, се опита да възприеме грандиозната красота, която я заобикаляше от всички страни: страховити върхове и стръмни каньони, обрасли със свежа пролетна зеленина и обагрени с ярките цветове на избуяли диви цветя. Гледката беше наистина изумителна. А тя имаше чувството, че е кацнала на най-високия планински връх.

Напред, точно пред себе си, видя алеята, която отвежда до къщата на Джоана. Бавно зави по нея, приковала поглед върху старите ябълкови дървета от двете ѝ страни. Късата алея я отведе до масивен каменен портал, украсен с медни фенери, покрити с патината на времето. Тежката черна порта от ковано желязо бе широко отворена, като че ли искаше да подсказе, че стопаните на този дом посрещат с „добре дошъл“ всеки гост, изкачил се до върха. Оградата от двете страни на портата бе изработена от същото ковано желязо и през нея се виждаха просторните градини около къщата.

Ейприл мина през каменните колони и бавно навлезе в просторен двор. Вляво от нея се извисяваше голяма къща със сиви шиндли на покрива и ослепително бели капаци на прозорците. Пергола, отрупана с разцъфтяла в лилаво глициния, се простираше по цялата дължина на къщата. Точно срещу портата имаше гараж с

четири клетки, който се свързваше с къщата чрез още една пергола. Вдясно Ейприл видя друга пергола, отрупана с хиляди старомодни на вид бледорозови рози. Целият имот говореше за стар аристократизъм и охолство, съчетани с много любов, щедра грижа и усет към красивото.

Понесла през рамо голямата си чанта, Ейприл изкачи каменните стъпала към входната врата. Тя беше боядисана в тъмнозелено, премесено с нюанси на синьото. Позвъни на звънеца и зачака.

Вратата ѝ отвори една изключително дребна млада жена с гарваново черна коса и тъмни очи.

— Здравейте — весело поздрави тя. — Вие сигурно сте Ейприл, нали?

Ейприл кимна.

— Точно така — с усмивка отвърна тя.

— Аз съм Кони — представи се жената и отвори широко вратата. — Заповядайте. Джоана ви очаква отвън.

Ейприл тръгна след нея като се оглеждаше около себе си. Красотата на къщата отвън не я бе подготвила за изисканото великолепие на обзавеждането вътре. В просторното антре бе поставена голяма кръгла маса от периода на Регентството на Уелския принц. Над нея висеше искрящ кристален полилей. Елегантно резбовано стълбище отвеждаше към втория етаж. Стараейки се да не изостава от забързаната Кони, Ейприл само за миг зърна стаите, разположени отляво и отдясно, обзаведени с полирано до блясък дърво, лъскаво сребро и месинг и разкошни дамаски и килими.

Точно пред себе си видя френските врати в задния край на къщата, които се отваряха към просторна каменна тераса и от които се разкриваше великолепна гледка към пищната зеленина и грандиозните върхове на планината. Ейприл бе посещавала много къщи в този район, някои от които принадлежаха на изключително богати хора, но в нито една от тях не бе доловила изтънчеността, елегантния уют и спокойствието на духа, които витаеха в този дом. Искаше ѝ се да протегне ръка и да докосне изящните дамаски и завеси, да погали полираните дървени повърхности, да спре поглед върху пищното великолепие, което я заобикаляше... Само че Кони, която вече бе стигнала до френските врати, я гледаше в очакване да се приближи, а на устните ѝ играеше нетърпелива усмивка.

— От тук — покани я тя и отвори вратата.

— Благодаря, Кони — кимна Ейприл.

Видя Джоана, която седеше до една маса от тиково дърво, скрита под голям чадър. Върху масата и по терасата около нея се виждаха купчини от книги и списания. Когато я забеляза, Джоана свали слънчевите си очила и се изправи.

— Здравсти — поздрави я тя. — Добре дошла.

— Благодаря — отвърна Ейприл. — Тук е толкова красиво, Джоана! Изобщо не предполагагах... Не мога да повярвам, че никога не съм идвала по тия места, при положение, че живея тук от толкова дълго време. — Погледна към моста, който свързваше къщата с басейна, а после вдигна очи към планинските върхове и каньоните. — Божествено е!

— Като късче от рая е, нали? — съгласи се Джоана и протегна ръка.

Ейприл подаде своята и Джоана я дари с топло ръкостискане.

— Заповядай — покани я тя. — Седни и ми кажи какво би искала за пиене. Чай? Сода? Минерална вода? Каквото пожелаеш.

Ейприл погледна чашата на Джоана.

— Ти какво пиеш? — попита тя.

— Зелен чай с лед.

— Страхотно! — възкликна Ейприл. — И аз бих искала същото.

Джоана се обърна към Кони, която стоеше наблизко и чакаше.

— Кони, защо не изнесеш една кана?

— Разбира се — отвърна Кони и се насочи към къщата.

Джоана отново зае мястото си и погледна младата жена, седнала срещу нея. И днес изглеждаше също толкова красива колкото и предишния ден.

— След като си изпиеш чая, ще те разведа наоколо — рече ѝ тя. — Съгласна ли си?

— Да — отвърна Ейприл и се огледа, опитвайки се да обхване с поглед всички растения, цветя, храсти и дървета. Вдиша дълбоко, опиянена от букета от аромати, който се носеше от лекия ветрец. — Просто не мога да се нагледам на това място — възторжено възкликна тя. — Толкова е ефектно, вълнуващо и... *чувствено*. Но по един много специален, ненатрапчив начин.

Джоана я погледна с изненада.

— Струва ми се, че уцели точно в десетката — отбеляза тя. — *Ненатрапчива чувственост.*

— Отдавна ли живееш тук? — попита Ейприл.

Джоана кимна утвърдително.

— Всъщност, никога не съм живяла някъде другаде — обясни тя. — Баща ми построил тази къща, когато се оженил за майка ми и аз отраснах тук. После, непосредствено след като се омъжих за Джош, баща ми почина и ни я завеща. — Замълча за момент и се усмихна. — По онова време живеехме в една малка къщичка на самия бряг, която татко ни подари като сватбен подарък. Намира се на едно затънтено място, близо до Паджаро Дюнс. Всъщност, къщата е по-скоро плажна колиба, но пък иначе е прекрасна.

— Не зная за нея, но тази къща определено е възхитителна — отбеляза Ейприл. — И е толкова нетипична за Калифорния. Искам да кажа, че къщата, а и целият имот, изглеждат така, сякаш съществуват от векове. Нали разбираш какво се опитвам да кажа? Те сякаш имат истински корени тук.

Джоана се разсмя.

— За разлика от повечето неща в Калифорния, които изглеждат така, сякаш са били построени вчера или онзи ден.

Кони се върна с един поднос, върху който имаше кана с чай и две чаши.

— Предлагаме захар, подсладител и мед — рече тя докато пълнеше чашата на Ейприл.

— Благодаря ти, Кони. Аз ще се справя с останалото — отвърна Ейприл.

— Разбира се. В такъв случай ще отида да довърша обяда.

— Да — съгласи се Джоана. — Ние ще бъдем готови след около половин час.

— Добре — рече Кони и бързо се прибра в кухнята.

— Толкова е красива — отбеляза Ейприл. — Освен това изглежда невероятно енергична и щастлива.

— Тя е истинско чудо — съгласи се Джоана. — Преди да почине, татко буквално осинови Кони и брат й Карл. По онова време се казваха Консуело и Карлос и току-що бяха пристигнали с майка си от Перу. Живееха в малка каравана в един от онези ужасни трудови лагери за имигранти. Кони започна работа тук, а Карл — в оранжерииите.

— Сменили са имената си? — попита Ейприл и отпи от чая.

— Да — отвърна Джоана и кимна утвърдително. — Искана да станат истински американци. И все още го искат.

— О, значи не пребивават законно в страната?

— Карл е американски гражданин — поясни Джоана. — Той се ожени за Луна Гарбър, която е наполовина венецуелка, наполовина американска еврейка. Тя също работи в оранжерията. Ръководи офиса и се грижи за цялата документация. Що се отнася до Кони... ами, много е сложно. — Джоана весело се разсмя.

— Какво за Кони? — настоя Ейприл, заинтригувана от разказа.

— Ами, Кони си намери мъж, за когото да се омъжи. Нали разбираш? Брак по сметка, който да ѝ позволи да получи зелена карта. Ние ѝ заехме пет хиляди долара, за да плати на човека...

— Пет хиляди долара! — прекъсна я Ейприл.

Джоана кимна утвърдително.

— Такава беше тарифата за подобна услуга. Та те наистина се ожениха, но Кони не успя да мине на интервюто пред имиграционните власти.

— Какво? — отново възкликна Ейприл. — Ама как е възможно?

— Интервюиращият вероятно е имал лош ден — отвърна Джоана. — А и сигурно се е досетил, че в цялата история има нещо тъмно, защото никой от двамата младоженци не успял да отговори на цял куп лични въпроси за брачния си партньор. Станало очевидно, че не само че не живеят заедно като съпруг и съпруга, ами дори не се и познават както трябва. В резултат на което тя не можа да получи зелена карта.

— И какво стана след това? — продължи да пита Ейприл.

— Ами в момента сме наели един много скъпоплатен адвокат, който се е специализирал в подобни случаи и се надяваме, че ще успее да ѝ помогне. Човекът има добра репутация, но ще видим какво ще стане. Междувременно мъжът, за когото се омъжи, взе че изчезна с всичките пари. — Джоана отново се разсмя. — Тук около нас винаги има някаква драма.

— Така изглежда — съгласи се Ейприл. — А по разказа ти съдя, че сте проявили голяма щедрост към тази жена.

— Ами Кони работи тук от осемнадесетгодишната си възраст и за мен тя наистина е като член от семейството. С нея съм толкова

близка, колкото и със сестра си, Кристина. Кони е просто чудесна. Великолепна е. Освен това е изключително умна и амбициозна.

— И красива — допълни Ейприл. — Изненадана съм, че все още не е я грабнал някой законно пребиваващ в страната мъж.

— Това наистина е странно, нали? — съгласи се Джоана. — Кони излиза от време на време, но, когато става дума за мъже, тя е изключително придирчива. Истински сноб е в това отношение. Има претенции към външния им вид, към начина, по който си изкарват прехраната. Решена е да се отдалечи максимално от бедното си детство в Перу. А и ми се струва, че все още не се е влюбила истински.

— А това не е никак маловажно, нали? — през смях отбеляза Ейприл.

— Да — кимна Джоана. — Аз поне смятам така. — Видя, че Ейприл е изпила чая си. — Готова ли си да видиш стария обор? — попита я.

— Да — отвърна Ейприл. — Вече изгарям от нетърпение.

— Ами последвай ме тогава — предложи Джоана, бутна стола си назад и се изправи.

Поведе я през каменната тераса и малкото дървено мостче, което ги изведе в района на басейна.

— Много ми харесват мостът и цялостното оформление на пейзажа — ентузиазирано възкликна Ейприл. — Всичко изглежда просто свършено.

— Татко постави основите — отвърна Джоана, — но ние двамата с Джош свършихме останалото през годините.

Заобиколиха басейна и продължиха през умело аранжираните градини докато Ейприл най-после зърна стария обор на около сто метра пред себе си. Изграден беше върху леко полегат склон и бе заобиколен от ябълкови дървета. От мястото, на което се намираха, гледката към планинските върхове и каньоните изглеждаше още по-драматична и впечатляваща.

— О, Джоана! — възкликна тя.

— Това е една от причините, поради която реших, че оборът би станал прекрасно място за посрещане на гости или просто за медитация. Място, на което човек да почете и да се откъсне за миг от живота в къщата. Докато работих върху книгата за орхидеите, открих, че независимо колко голяма е къщата, аз като че ли имах нужда от

отделно местенце — отделна сграда, в която да се оттеглям от време на време.

Стигнаха до обора и застанаха пред него. Джоана изпитателно се вгледа в лицето на Ейприл, опитвайки се да разгадае мислите ѝ, но изражението на другата жена беше непроницаемо.

Без да промълви нито дума, Ейприл бавно обиколи малката сграда. Джоана през цялото време я следваше по петите. След като приключи с обиколката, Ейприл влезе вътре и се огледа. Най-накрая, застанала с леко разкрячени крака и подпряла ръце на кръста си, тя погледна Джоана право в очите. На лицето ѝ бе застинало леко замислено изражение.

— Знаеш ли какво мисля? — с равен глас попита тя.

— Какво? — Джоана изглеждаше леко притеснена от възможността сградата да се окаже неподходяща за плановете ѝ.

Ейприл се усмихна широко.

— Мисля, че мястото е идеално — заяви тя. — Напълно подходящо за проекта, който си намислила.

Джоана изпита прилив на облекчение. Слава богу! — помисли си тя. Ще се заеме с проекта.

— Страхотно — изрече на глас. — Радвам се, че смяташ така. Боях се да не ме помислиш за смахната. Много хора биха се изненадали от решението ми да модернизирам стария обор и да го превърна в произведение на изкуството.

Ейприл поклати глава.

— Не, не, нищо подобно — увери я тя. — Говоря напълно сериозно. Убедена съм, че сградата е напълно подходяща за целта. — Обърна се към вратата на обора, която водеше към индивидуални боксове. — Виж какво имам предвид... — Започна да говори по-бързо, неспособна да прикрие вълнението си. — Този отвор тук е идеален за френски врати. Мястото просто плаче за такива врати. През тях ще се разкрие приказна гледка към планината от тази страна. Що се отнася до другите три стени — продължи тя, — те ще останат непокътнати. Никакви врати и прозорци. Сградата ще бъде напълно затворена от трите си страни. — Обърна се и отново погледна Джоана. — Така ще бъдеш заобиколена отвсякъде от архитектурни мотиви и фрески, изработени от мидички, раковини и камъчета.

Очите на Джоана заблестяха.

— Ти наистина си очарована от идеята, нали?

— О, да — отвърна Ейприл и кимна енергично с глава. — Помещението може да стане фантастично красиво. — А след това тихо додаде: — Магическо място с магическо очарование.

Точно това исках да чуя, помисли си Джоана.

— Значи ще приемеш проекта?

— Ами... най-напред трябва да поговорим за срокове, условия и други такива подробности — отвърна Ейприл. — Но иначе съм готова да приема поръчката. — Тя се усмихна. — С най-голямо удоволствие бих работила върху проект като този.

— Но това е прекрасно, Ейприл — възкликна Джоана. — Толкова съм развълнувана. Протегна ръце, прегърна Ейприл през раменете и я целуна по бузата.

Реакцията ѝ беше напълно спонтанна и абсолютно нетипична по отношение на човек, с когото едва се познаваше. Леко притеснена, тя бързо се отдръпна назад и се разсмя нервно.

— Извинявай. Аз... аз почти не те познавам, но съм толкова развълнувана, че не зная какво правя.

Ейприл леко се изчерви.

— Няма нищо — увери я тя. — Аз самата също съм развълнувана и... вече имам чувството, че те познавам от много време.

— Аз се чувствам по същия начин — заяви Джоана. — Възприемам те като стара приятелка. — После замълча, потънала в размисъл. — Предполагам, че притежаваме много сходни качества — продължи тя. — Ние сме практични жени, но ми се струва, че и двете обичаме живота ни да е изпъстрен от красота, фантазии, хумор и капризи на съдбата.

— Да — съгласи се Ейприл. — Мисля, че двете с теб наистина харесваме едни и същи неща.

Джоана я хвана за ръката.

— Искам да ти покажа само още нещо, а след това ще обядваме. Съгласна ли си?

— Разбира се — отвърна Ейприл.

— Ето там — рече Джоана и показа един от ъглите на обора.

Ейприл я последва до ъгъла и видя огромни полиетиленови платнища, които покриваха нещо подредено под тях. Джоана дръпна полиетилена и Ейприл видя, че под него има поне стотина, ако не и

повече, изрядно подредени кашони и пластмасови кутии. Образуваха огромна камара, издигаща се почти до тавана на сградата.

Джоана отвори една от пластмасовите кутии и се обърна към Ейприл.

— Погледни.

Ейприл пристъпи по-близо и надникна в кутията. Очите ѝ се разшириха от изненада при вида на разноцветните мидени черупки, подредени в кутията. Дълбоко си пое въздух.

— Все едно че си донесла океана в собствения си дом — промълви тя. — А и всичките са невероятно красиви.

— Да — съгласи се Джоана. — Притежавам хиляди такива раковини и мидени черупки. Всичките се сортирани по вид и прибрани в различни кутии.

— Невероятно! — възкликна Ейприл.

— Надявах се, че ще можем ги използваме за фреските по стените — рече Джоана.

— Това ще се превърне в основен приоритет — увери я Ейприл.

Джоана затвори пластмасовата кутия.

— Е, хайде сега да вървим да обядваме. Но само ако смяташ, че си видяла достатъчно.

— Да — отвърна Ейприл. — Поне за момента.

Джоана я поведе обратно по склона, през ябълковите дървета и безупречно поддържаните градини към басейна и каменната тераса.

— Кони е страхотна готвачка — увери я тя докато вървяха към къщата. — Приготвя няколко фантастични перуански специалитета. Променени според собствения ѝ вкус, разбира се. Всичките те са изключително вкусни. Единственият им недостатък е, че са твърде калорични. И неустойими.

Ейприл се разсмя.

— Като повечето хубави неща в живота.

Когато се качиха на терасата, тя забеляза, че масата е елегантно подредена с прибори от фин порцелан, искрящо сребро и кристал. Белите ленени салфетки бяха в комплект с искрящата бяла ленена покривка. В средата на масата бе поставена малка саксия с изящни бледо лилави орхидеи, които изглеждаха неопикуемо красиви.

— Всичко е толкова прекрасно — възкликна Ейприл. — Не трябваше да си създаваш такива затруднения.

— Желанието да правя нещата красиви никога не ме е затруднявало — отвърна Джоана.

Ейприл я погледна и осъзна, че домакинята ѝ казва истината. Пред нея стоеше жена, която не жалеше усилия, за да направи света около себе си колкото е възможно по-красив.

— Никога не съм виждала лилави орхидеи като тези — отбеляза Ейприл.

— Тези са от вида *Cattleya skinneri* — информира я Джоана. — Не са рядко срещани, нито пък са трудни за отглеждане, но, според мен, са обагрени с невероятно красив цвят. — Заповядай, седни ей там. — Джоана ѝ посочи един стол. — А аз ще седна тук.

Двете заеха местата си и точно в този момент, като повикана с вълшебна пръчица, Кони се появи откъм кухнята, понесла поднос с храна.

Остатъците от обяда им лежаха на разноцветни купчини върху изящните порцеланови чинии и свидетелстваха за ненадминатите умения на Кони в кухнята. Стените на купите все още розовееха от гъстата супа от скариди, подправена с коняк. По чиниите се виждаха зелени, бели и кафяви късчета от обилната salsa и от пилешките гърди, задушени с картофи със сметана и авокадо. Докато салатата стоеше почти непокътната, чиниите за десерт изглеждаха така, сякаш изобщо не бяха използвани — вкусната плодова пита, приготвена от Кони бе изядена до последната трошичка.

— Тази храна беше просто неземна — заяви Ейприл и сгъна салфетката си.

— Кони винаги успява да впечатли гостите ни — рече Джоана. — Знаеш ли колко много хора, които по един или друг повод са се хранили тук — дори и такива от Европа, — са се обаждали след това, за да ме питат за рецептата, по която приготвя супата от скариди?

— И тя дава ли я? — поинтересува се Ейприл.

— Почти никога. — Джоана се разсмя. — Спомням си един случай, когато се обади една страхотна дама — изключително богатата колекционерка на орхидеи от Франция — и се наложи буквално да умолявам Кони да ѝ даде рецептата. В края на краищата, жената е изключително ценен клиент.

— И какво стана? — през смях попита Ейприл.

— Е, накрая все пак се съгласи да ѝ изпратим *версия* на истинската рецепта — отвърна Джоана. — Вече не си спомням коя точно съставка не включи, но съм сигурна, че пропусна нещо.

Двете избухнаха в смях.

Ейприл изведнъж се улови, че гали с пръсти нежните листенца на орхидеята.

— О, съжалявам — извини се тя. — Толкова е красива, че на човек му се приисква да я докосне.

— Няма нищо — отвърна Джоана. — Както вече ти казах, тези орхидеи не са нито редки, нито трудни за отглеждане. Ако желаш, можеш да вземеш саксията с теб у дома.

— Наистина ли? — Ейприл изненадано вдигна вежди.

— Разбира се — увери я Джоана. — Никак не е трудно да се грижиш за тях. Преди да си тръгнеш ще ти дам списък с инструкции. Изготвили сме ги, за да ги раздаваме на клиенти в оранжерията. Искаш ли да разгледаш малката оранжерия, преди да си тръгнеш?

— Да — отвърна Ейприл. — С удоволствие. Ако ще работя по този проект, ще трябва да се запозная по-отблизо с орхидеите.

— Хайде, ела. Ще ти я покажа.

Двете прекосиха малкия мост и тръгнаха по една пътечка край басейна, която водеше към малка оранжерия, построена на няколко метра по-нататък.

— Човек никога не би предположил, че тук има оранжерия. Изобщо не се вижда от къщата.

— Именно поради тази причина е построена точно на това място — отвърна Джоана. — В нея се отглеждат само много специални орхидеи. Редки и изключително скъпи. Тук се намира и стаята за развъждане на Джош.

— Каква стая? — попита Ейприл и едва не се задави от напушилия я смях.

Джоана я погледна и се усмихна.

— Да, правилно чу. Стая за *развъждане*. Нарича се така, защото в нея той опрашва орхидеите. Ръчно. Някои от тях са много капризни и трудни за развъждане. Той работи върху създаването на хибриди. Това е най-важното направление в бизнеса с орхидеи. Или поне в нашия бизнес. Хибридният видове. Създаването на нещо ново и различно,

което да привлече интереса на ценителите и да се продава. Процесът отнема много време и човек никога не може да е сигурен какво точно ще се получи при кръстоската на две растения.

Тя извади устройство за дистанционно управление от джоба на широкия си панталон от пясъчно жълта коприна. Избра съответния код и насочи устройството към вратата на оранжерията. Чу се изщракване и Джоана отвори вратата.

— Монтирали сме охранителна система, защото орхидеите, които отглеждаме вътре, са изключително ценни.

Ейприл последва Джоана и едва не ахна от изумление.

— О, боже, това място е просто неповторимо — със страхопочитание възкликна тя, докато се опитваше да обхване с поглед екзотичните растения и цветове, изпълнили помещението. Червени, розови, виолетови, бели, жълти, зелени, почти черни... орхидеи с всички цветове на дъгата и такива, каквито не бе виждала никога преди. Самите растения, с разнообразни стебла и листа, също представляваха невероятна гледка — като се почне от малките, засадени в саксии орхидеи със странни листенца, каквито не бе виждала до този момент, и се стигне до огромните растения, които приличаха на дървета.

— Почакай докато видиш помещението за развъждане — рече ѝ Джоана, забелязала работата на Джош по опрашването на *Phaiopedilum lowii*. — Тази харесва ли ти? — попита тя.

Ейприл внимателно разгледа растението.

— Необикновено е — отбеляза тя. — Всичките тези нюанси на зеленото, розовото и лилавото. Истинска красота.

— Джош се опитва да ги кръстоса с орхидеи от друг вид, но не съм сигурна кой точно. Възможно е да ги кръстоса с няколко вида, за да види какво ще се получи.

— Наистина ли чух някой да споменава името ми? — Някъде зад тях долетя дълбок мъжки глас.

— О! — възкликна Джоана. — Нямах представа, че си тук.

Той я взе в прегръдките си и я целуна по устните. Ейприл ги наблюдаваше, изненадана от тази демонстрация на чувства, несмущавана изобщо от нейното присъствие. Двамата изглеждат толкова естествено заедно, помисли си тя.

— Джош — обади се Джоана, — това е приятелката ми, Ейприл Удуърд. Ейприл, това е съпругът ми, Джош.

Джош се наведе напред и подаде ръка на Ейприл. Тя я стисна здраво, загледана в очите му.

И какви очи само! — помисли си тя. Никога не съм виждала такива преди. Бездънната им синева ѝ действаше почти хипнотизиращо. Ами усмивката му! Бели и равни зъби, контрастиращи с наситения загар на кожата му. Ами косата!

Внезапно си даде сметка, че го гледа втренчено и задържа ръката му по-дълго от приетото. Бързо я пусна, сведе за миг поглед към земята, а след това отново го насочи към него.

— Приятно ми е да се запознаем — рече тя. — Джоана тъкмо ми показваше резултатите от работата ти.

— Това е само върхът на айсберга — с усмивка заяви той. — Какво мислиш за проекта ѝ, Ейприл? Имаше ли достатъчно време, за да помислиш върху него?

— Много съм развълнувана от перспективата да работя върху него — отвърна тя — и мисля, че ще успеем да го изпълним.

— Двете с Ейприл вече разгледахме обора — намеси се Джоана — и тя остана много доволна от видяното.

— Добре — рече Джош. — Боя се, че голяма част от хората просто не могат да разберат прекрасните идеи на съпругата ми. — Хвана ръката на Джоана и я стисна. — Предполагам, че това е едно от нещата, които обичам в нея.

— О, Джош — обади се Джоана, — мисля, че дори и ти намиращ някои от тях за доста налудничави.

Той се разсмя.

— Да, така е.

— Слушай, защо не покажеш на Ейприл оранжерията докато аз изтичам до къщата, за да приготвя някои от нещата, които бих искала да вземе със себе си? Съгласни ли сте?

Ейприл кимна.

— Аз нямам нищо против.

— Сигурна ли си, че няма да се отегчиш до смърт? — попита Джош.

— О, не — увери го Ейприл. — Не и с всичките тези фантастични цветя около нас.

— В такъв случай ще се видим в къщата — рече Джоана, обърна се и излезе от оранжерията.

— Какво точно успя да ти покаже Джоана? — попита Джош, насочил поглед към Ейприл.

Очите му са като магнити, помисли си тя. Трябва да спра да се вирам в тях. Ами косата му! До този момент не бях забелязала как е изсветляла от слънцето и нашарена със златисти кичури.

— Ами — отвърна Ейприл, възвръщайки самообладанието си — тя тъкмо ми показваше растенията, които се опитваш да опрашиш. — Посочи орхидеите от вида *Parhiopedilum lowii*.

— Наистина ли проявяваш интерес към това? — попита той.

— О, да — отвърна тя и кимна с глава.

Говореше напълно сериозно и Джош оцени искрения ѝ интерес. Повечето хора се вълнуваха от крайния продукт — красиво, екзотично цвете, — но много малко бяха тези, които проявяваха някакъв интерес към самия процес на опрашване.

Показа ѝ как работят автоматичните сенници и инсталацията за овлажняване на въздуха. След това си сложи ръкавици и демонстрира как използва клечките за зъби, за да вземе прашец от едно растение, за да опраши с него орхидея от друг вид.

Тя го наблюдаваше очарована как изважда покритата със слюнка клечка от устата си, пъха я в разцъфналата орхидея, а след това прехвърля полепналия по нея прашец към другата орхидея върху работния плот.

— Неприятно ли ти е да наблюдаваш този процес? — попита той и вдигна поглед към нея.

— О, не — възкликна тя и поклати глава. — Мисля, че е много вълнуващо. Ти, в определен смисъл, принуждаваш тези две растения да правят секс.

Той се засмя.

— Точно така.

След това двамата обиколиха малката оранжерия и той ѝ показа различните видове орхидеи, запозна я с отличителните им белези и произхода им, разказа ѝ хиляди подробности за тези цветя. Ейприл го слушаше, а в главата ѝ цареше пълна бъркотия.

Джош се обърна, забеляза изражението на лицето ѝ и се разсмя.

— Май говоря прекалено бързо — заключи той. — И се опитвам да обясня твърде много неща на човек, който знае съвсем малко по въпроса.

— Да — честно си призна Ейприл. — Но всичко това е крайно интересно и виждам, че ти влагаш истинска страст в работата си.

— Аха — съгласи се той. — Прихванах тази страст от Мич Камерън, бащата на Джоана. Той страдаше от едно заболяване — орихидеена треска — и ме зарази с нея. От тогава не мога да се излекувам. — Замълча за момент и я погледна. — Едно лято, докато още учех в колежа, дойдох да работя в оранжерията на непълнен работен ден. — Замълча и се засмя. — И никога не си тръгнах.

— Настина ли? — попита тя. — Просто ей така?

— Да. — Той кимна с усмивка.

И тази усмивка, помисли си тя.

— Влюбих се в орхидеите, в Мич Камерън и в дъщеря му.

— Какво изумително съвпадение — подхвърли тя. — Да свържеш живота си с всичко това. Това е един... напълно различен свят.

— Така е, но същото може да се каже и за твоя живот. Поне ако съдя по онова, което ми разказа Джоана.

Тя го погледна.

— Аз... предполагам, че имаш право — съгласи се Ейприл. — Не са много хората, които се интересуват от нещата, с които се занимавам. Още по-малко са онези, които си вадят хляба по този начин.

— А на теб харесва ли ти? — попита той. — Настина ли обичаш работата си? Със страст и всеотдайност?

Вгледа се изпитателно в лицето ѝ и изведнъж осъзна, че до този момент сякаш бе останал сляп за високото ѝ и гъвкаво тяло, кафявите очи, изпъстрени с кехлибарени точици, пясъчно русата коса и изумително красивите черти на лицето ѝ. Сега, когато забележа истинската ѝ хубост, Джош просто не можеше да проумее как е могъл да не ѝ обърне нужното внимание още при запознанството им. Беше се съсредоточил изцяло върху Джоана при появата им в оранжерията и бе пропуснал да забележи изяществото на нейната гостенка.

— Да — отвърна Ейприл и го погледна в очите. — Настина страстно обичам работата си. Влагам всичко от себе си в проекта,

върху който работя. Независимо дали става дума за мидени черупки, декоративни плочки и камъчета, или за акварелите, с които запълвам свободното си време. Работата е тази, която ми позволява да запазя правилната перспектива в живота... Не обичам да използвам тази дума, но предполагам, че тя най-точно изразява онова, което се опитвам да кажа.

Замълча за момент и се усмихна тъжно.

— Предполагам, че ако останалият свят ми се струва полудял и изплъзващ се от контрола ми... — Тя въздъхна и сви рамене.

— Ако останалият свят ти се струва полудял и извън контрол — довърши вместо нея Джош, — поне имаш работата си. А тя е нещо, което можеш да контролираш. Поне до известна степен. Ти си тази, която решава къде точно да постави парченце мидена черупка и декоративна плочка. Пак ти решаваш как точно да изглежда акварелът, върху който работиш. И поради това работата ти носи покой и удовлетворение.

— Точно така — съгласи се тя и кимна утвърдително.

Колко странно, помисли си той, тази жена разсъждава също като Джоана. И като мен. Освен това демонстрира забележителното спокойствие, уравновесеността и неподправеността, така характерни и за Джоана. И макар да притежава богато въображение, тя, също като Джоана, изглежда напориста и практична. Нищо чудно, че двете се разбират толкова добре.

— Боя се, че се налага да прескоча до къщата — изрече на глас Джош. — Трябва да взема някои документи, които държа в кабинета си и да отида отново до оранжерията.

— Благодаря за обиколката и за информацията, която сподели с мен — рече Ейприл.

— Надявам се, че не съм те подплашил — с усмивка отвърна Джош.

— Не, не си — увери го Ейприл. — Изобщо не си.

Излязоха от оранжерията и се запътиха обратно към къщата. Джоана, седнала на терасата, ги наблюдаваше от разстояние, а на устните ѝ играеше едва доловима усмивка.

Двамата изглеждат толкова добре заедно, помисли си тя. Сякаш са създадени един за друг. Обзалагам се, че са започнали да се

опознават и почувствали общите си интереси, вече общуват с лекота помежду си.

Вдигна ръка и им помахна, а те двамата ѝ махнаха в отговор. Джоана забеляза, че се смеят на нещо, очевидно споделяйки някоя забавна история.

Прекрасно! — отново си помисли тя.

Когато двамата се качиха при нея на терасата, Джош се изправи до масата, наведе се и целуна Джоана по бузата.

— Трябва да взема някои документи от кабинета си. След това се връщам обратно в оранжерията.

— Нима трябва да ходиш отново? — попита тя.

— Да — отвърна той. — Трябва да се погрижа за още куп неща.

— Добре, скъпи. В такъв случай ще се видим отново по-късно.

Джош се обърна към Ейприл.

— За мен беше истинско удоволствие да се запозная с теб. Надявам се работата по проекта на Джоана да потръгне добре.

— На мен също ми беше приятно да се запознаем — отвърна Ейприл. — И съм сигурна, че с проекта всичко ще бъде наред.

Джош се отдалечи по посока на къщата. Джоана се обърна към Ейприл.

— Поседни само за минутка, а след това ще те пусна да си вървиш.

Ейприл издърпа един стол и се настани срещу Джоана.

— Съпругът ти е много приятен мъж.

— Той е като къс самородно злато — съгласи се тя. — Всъщност, по-вярното е, че е сигурен и надежден като Форт Нокс^[1]. — Двете с Ейприл избухнаха в смях.

— В такъв случай си истинска късметлийка — отбеляза Ейприл.

Джоана кимна и се усмихна замечтано.

— О, да — промълви тя, насочила виолетовите си очи към планината. — Да, наистина. Не бих искала думите ми да прозвучат самодоволно, но смятам, че съм най-щастливата жена на света.

На Ейприл ѝ се стори, че забелязва някаква спотаена тъга в очите на Джоана. Запита се какво в съвършения живот на тази жена би могло да предизвика тъга, но после реши, че вероятно се заблуждава и си е въобразила сянката, която като че ли зърна за миг в очите на нейната домакиня.

— Е? — Джоана отново насочи вниманието си към Ейприл. — Пригответи някои неща, които да вземеш със себе си. Смятам обаче, че е време да обсъдим някои конкретни подробности. Ако нямаш нищо против, разбира се.

— Добре — съгласи се Ейприл — Казвай.

— Не зная как точно процедираш в подобни случаи — започна Джоана, — но аз бих искала да ми представиш груба скица на нещата, които смяташ да направиш и приблизителна оценка на материалите, които ще са ти необходими. Зная, че аз ще трябва лично да подбера орхидеите, които искам да използваш, но ти би могла поне да ми представиш плановете си в най-суров вид.

— И кога искаш да са готови — попита Ейприл.

— След една седмица.

— Една седмица! — Ейприл едва не зяпна от изненада. — Но това е ужасно кратък срок, Джоана.

— Така е, но аз бързам — простичко отвърна Джоана.

Ейприл я погледна и видя, че говори напълно сериозно.

— Добре тогава. Ще трябва да зарежа всичко останало, но мисля, че ще мога да го направя.

— Чудесно. Значи остава за идната седмица. — Замълча, а на лицето ѝ се появи замислено изражение. — А сега да поговорим за изпълнението.

Ейприл я изгледа изпитателно. Оставаше с впечатлението, че Джоана иска този мащабен проект да бъде завършен едва ли не за един ден.

— Бих искала проектът да бъде изпълнен в рамките на шест месеца — заяви тя. — Най-много. Бих била далеч по-доволна, ако свършим за четири месеца, но ще се съглася и с шест.

Ейприл стисна зъби и се намръщи.

— Оох! Изготвянето на грубия проект за една седмица е що-годе приемливо, но цялостното изпълнение в рамките само на шест месеца е просто прекалено! Джоана, това е огромно предизвикателство.

— А аз се обзалагам, че обожаваш предизвикателствата — подхвърли Джоана.

— Не, говоря сериозно! — възрази Ейприл. — Ако се съглася с този срок, ще трябва да забавя, или да се откажа напълно, от всички останали ангажименти, които съм поела.

Тя замълча, загризала нокътя на единия си пръст. После като че ли стигна до някакво решение и погледна Джоана право в очите.

— Добре — най-после изрече тя. — Гарантирам, че ще свърша работата за шест месеца. Срок от четири месеца ми се струва невъзможен, поради което не мога да ти обещаая нищо, но не бих имала нищо против да опитам.

Джоана се усмихна.

— Точно това исках да чуя — възкликна тя. Пресегна се през масата и стисна ръката на Ейприл. — Това ще бъде един фантастичен проект, Ейприл. Повярвай ми, няма да съжаляваш за решението си да участваш в него.

— Сигурна съм в това — отвърна Ейприл, макар да се питаше дали вече мъничко не съжалява.

— А сега — продължи Джоана — ще ти дам двете пазарски чанти, които съм ти приготвила. В едната е орхидеята, която красеше масата по време на обяда ни. Има и инструкции за отглеждането ѝ.

— О, благодаря ти, Джоана. Толкова е красива.

— Освен това съм ти сложила и един екземпляр от книгата за орхидеите, която написах преди две години. Би могла да си отбележиш видовете орхидеи, които ти харесват най-много, а идната седмица двете с теб ще решим кои точно ще включим в стенописите. Това устройва ли те?

— Чудесно — отвърна Ейприл. — Бих искала да ти благодаря за чудесния ден и за щедростта ти към мен.

— О, ти тепърва ще ми се отблагодариш с работата си — увери я Джоана. — Така че не се притеснявай.

— Е, май вече е време да тръгвам — рече Ейприл. — Както се оказа, предстои ми една много напрегната седмица, през която ще трябва да свърша огромна по обем работа.

— Искаш ли да ти изплатя аванс за работата пред следващата седмица? — попита Джоана.

— Не, не е необходимо — увери я Ейприл. — Ще говорим за това идната седмица.

Двете влязоха в къщата и се насочиха към входната врата, където стояха пазарските чанти. Целунаха се по бузите като стари приятелки и Ейприл си тръгна.

Джоана изпрати колата ѝ с поглед, а след това се облегна на затворената врата и въздъхна от облекчение. Ето че успях да я намеря! — помисли си тя. О, да, наистина, Джош. Намерих съвършената жена.

Ейприл шофираше бавно по опасния планински път, но умът ѝ бе изцяло зает с размишления за красивата, но определено нестандартна и твърде различна Джоана Лоурънс. Каква жена само! — мислеше си тя. С изключителен ум и забележителни интереси.

Ами светът, в който живее! Толкова красив и съвършен! Домът ѝ беше като омагьосан дворец, излязъл от приказките. Великолепната къща на върха на планината беше обзаведена с разточителна елегантност, но въпреки това изглеждаше необикновено уютна и гостоприемна. Навсякъде се забелязваше забележителния усет на домакинята към детайлите — като се започне от отрупаните с пълзящи растения и уханни цветя перголи и се стигне до начина, по който бе сервирана масата за обяд.

Ейприл спря пред един от знаците, предупреждаващи за опасно свлачище, огледа предпазливо пътя пред себе си, след което продължи бавното си спускане надолу по планината.

Трябва да се концентрирам върху пътя, помисли си тя.

Само че мислите ѝ отново се насочиха към божествения рай, съграден от Джоана Лоурънс. Цялостната райска картина обаче би била непълна без най-важния и свързващ елемент — Джош Лоурънс. Почти неземно красив с изсветляла от слънцето коса и равномерно загоряла кожа. Имаше изящен римски нос, изсечена челюст и красиво изваяни скули. Освен това притежаваше изключителен чар. Изглеждаше невероятно търпелив и любвеобилен. И страстно обичаше живота. Красотата му се подсилваше допълнително и от факта, че той като че ли изобщо не си даваше сметка за изключителната си привлекателност. О, да, Джош Лоурънс излъчваше небрежна мъжественост, спокойна увереност и неописуем чар.

Джоана и Джош Лоурънс! Каква двойка само! Ейприл можеше само да им завидва за любовта, която споделяха, и за идиличния живот, който бяха изградили заедно.

Излезе на магистралата и тръгна на юг към своята скромна, но изключително очарователна планинска вила. Бавно прокара ръка през

косата си.

Въпреки това, помисли си тя... Въпреки това... определено нещо не е съвсем наред с тях двамата и идиличния им живот. Не, поправи се тя, това усещане е свързано по-скоро с Джоана. Да, Джоана. В нея има нещо... е, не е толкова очевидно, но все пак се долавя известен фалш.

Да, но какъв? — запита се тя. И защо въобще имам подобно усещане? Може би всичко това е плод на собственото ми въображение? Нима съм толкова скептично настроена, че не мога да приема за истинско онова, което току-що видях? Нима наистина смятам, че на този свят не може да съществува един толкова съвършен брак?

Намали скоростта и сви по планинския път, отвеждащ към дома ѝ. Запита се дали скептицизмът ѝ не е плод на дълбоко вкоренен инстинкт. Понякога си мислеше, че не може да има вяра на собствените си инстинкти, но този път все не можеше да се освободи от усещането, че нещо не е съвсем наред в идиличната картина на блажено щастие, която двамата Лоурънс представяха пред света. Не би могла да назове опасенията си с думи, но нещо ѝ подсказваше, че трябва да е постоянно нащрек.

[1] Там правителството на САЩ съхранява златния резерв на страната. — Б.пр. ↑

8.

Слънцето, окъпало планинските върхове с последните си оранжеви отблясъци, бавно залезе зад хоризонта и планинският въздух започна да захладнява. Внимателно планираното градинско осветление обля с лъчите си отделни избрани дървета и алеи. Водата на басейна, ярко осветена от лампите наоколо, проблясваше, обагрена в тюркоазно зелено. Големи свещи, ароматизирани с уханния мирис на орлови нокти, горяха в кристални ветроустойчиви купи, поставени по масите, градинските стени и дори около самия басейн.

Това беше времето, в което Джоана най-много обичаше да плува. Вече бе преплувала задължителните дължини и сега лежеше по гръб във водата, отправила поглед към небето. Обичаше да плува и рано сутрин, но, ако трябваше да избира, определено би предпочела нощното плуване под звездите.

От скритите високоговорители се носеше старинна японска музика, изпълнена на кото^[1]. Джоана намираще този вид музика за изключително успокояваща — предполагаше, че това е поредната ѝ чудатост, защото всичките ѝ приятели отказваха да я слушат. Джош понякога я харесваше, но понякога дори и той не успяваше да я изтърпи.

Тази вечер обаче Джоана бе съвсем сама в басейна, потопила се в магическото очарование на комбинацията от светлина, вода, уханен въздух и вълшебна музика. Умът и тялото ѝ, както и всичките ѝ сетива, като че ли бяха подложени на изключително скъп и луксозен масаж, в резултат на което Джоана се почувства в пълно съзвучие и мир със себе си и света около нея.

О, да, помисли си тя. Спокойствието властва в душата ми. За момента поне.

В пълен унисон с препоръките на лекаря, припомни си тя и се усмихна с тъга. Напоследък изпитваше все по-отчаяна потребност от тези моменти на уединение, за да набере сили и да възстанови равновесието си. Понякога си мислеше, че ако не бяха тези вълшебни мигове, сигурно щеше да полудее.

Тази вечер бе успяла да се абстрахира от мрачните си мисли, да се наслади на прекрасната вечер и да не се тревожи за нещата, случили се вчера, или пък за онези, които щяха да се случат идната седмица или следващия месец. Не! Тази вечер отказваше да се притеснява за неприятностите в оранжерията. Отказваше да мисли за Джош и за всички отговорности, които имаше... и които щеше да има.

Не. Тази вечер искаше да се порадва на щастието си. И тя го правеше като буквално броеше на пръсти благословените мигове от живота си и благодареше на щастливата си звезда — която и да е тя — за възможността да изживее живота си, обградена от толкова много радост и любов.

Преобърна се по корем, доплува до стъпалата в плиткия край на басейна, изкачи се по тях и излезе от водата. Отпи глътка бяло вино от чашата си, поставена на масичка край басейна, взе голямата пухкава хавлия, която висеше на облегалката на един от столовете и започна да се подсушава.

Внезапно почувства силни ръце да я прегръщат през кръста, усети нечий горещ дъх, който опари врата ѝ. В първия момент се стресна, но веднага разпозна омайващия и мъжествен аромат, който се излъчваше от тялото на Джош.

— Изглеждаш толкова красива — прошепна той и я целуна по шията.

— А допирът до теб е толкова прекрасен — отвърна тя. — Макар че ме уплаши почти до смърт.

— Настина ли? — попита той и целуна ухото ѝ.

— Няма нищо — увери го тя. — Този път ти прощавам.

Обърна се към него и го целуна по върха на носа.

— Целият ще се намокриш от мен — промълви Джоана и целуна брадичката му.

— Не ми пука — с усмивка заяви Джош. — Можеш да ме мокриш с тялото си, когато си пожелаеш.

Джоана се разсмя.

— И ти ли си гладен колкото мен? — попита тя.

— Бих могъл да хапна — отвърна той. — Всъщност умирам от глад.

— Добре. В такъв случай би могъл да ми помогнеш да приготвя едно простичко угощение.

— И какво е то? — попита Джош, вдигнал въпросително вежди.

— Пържолите — отвърна Джоана. — Сочни котлети. Със салата и с гарнитура от печени картофи с розмарин, която трябва само да претопля в микровълновата фурна.

— Звучи апетитно — съгласи се той. — И ми се струва, че мога да се досетя каква ще е моята задача.

— Точно така — отвърна тя. — Ти ще опечеш пържолите докато аз приготвям салатата.

— Споразумяхме се — заяви Джош.

— Чудесно. — Джоана го прегърна, притисна го силно към себе си, след което се отдръпна. — Дай ми само няколко минути да съблека този бански. Връщам се веднага.

— Мисля междувременно да приготвя по едно страхотно мартини. Как ти се струва тази идея?

— Божествена — отвърна тя и тръгна по терасата към френските врати на спалнята им.

Джош влезе в кухнята, извади от хладилника бутилка изстудена водка „Столичная“, а от барчето с напитките взе бутилка вермут. След това смеси питиета, като внимателно прибави само няколко капки вермут към водката в шейкър.

Вече бе приключил с размесването, когато Джоана се появи в кухнята с все още влажна коса. Облечена беше в къса роба, ушита от бял, полупрозрачен муселин. Дълбоко изрязаното остро деколте откриваше леко загорялата цепка между гърдите ѝ.

— Готов ли си? — попита тя.

Джош артистично разлюля шейкър в въздуха.

— Voala^[2] — с усмивка възкликна той. След това напълни чашите им за мартини почти до ръба.

— Така ли ще ги сервираш? Без маслинка? И без чупка в китката? — пошегува се Джоана.

— Не бихме искали да разводним чистия и неподправен вкус на качествен алкохол, нали? — отвърна Джош и вдигна чаша.

Джоана се разсмя.

— Щом казваш...

Чукнаха чашите и отпиха от питиета си.

— Уха! Много е силно! — възкликна Джоана.

— Това е целта, мила моя. Колкото по-силен е коктейлът, толкова по-бързо ще останеш без сили — развеселено подхвърли Джош.

— И аз така си помислих. — Джоана остави чашата си, приближи се до хладилника и извади отвътре чиния с две пържолки. — Ето тези са за теб — заяви тя. — А аз междувременно ще сложа картофите в микровълновата фурна и ще приготвя салатата.

— На вашите услуги — изрече Джош, постави върху един поднос чинията с пържолите, каната с мартини и собственото си питие и излезе отвън на терасата.

Само за няколко минути Джоана приготви салатата от зелени зеленчуци и пресни домати и я подправи с чесън, зехтин и оцет. Таймерът на микровълновата печка иззвъня и тя извади ухаещите на розмарин картофи. Сложи всичко върху поднос и излезе при Джош на терасата, където по-рано вечерта бе подредила масата. Настани се на един стол и отпи от питието си.

— Готов ли си? — попита тя.

— След малко — отвърна Джош. Седна до нея, отпи от мартинито и погледна съпругата си. — Изглеждаш ми малко уморена — отбеляза той. — Подготовката на новия проект ли те изтощава?

Джоана поклати отрицателно глава.

— Не, не — енергично възрази тя. — Чувствам се чудесно и вярвам, че резултатът от предстоящата работа ще е съвършен. — Замълча за момент и изпитателно се вгледа в Джош. — Какво мислиш за Ейприл? — попита тя.

— Ами... Предполагам, че... струва ми се, че става.

Джоана се разсмя.

— Сигурна съм, че можеш да бъдеш далеч по-конкретен, Джош. Той се ухили.

— Е, да кажем, че ми се стори способна и ентузиазизирана и... ами, не знам точно.

— О, хайде! — възкликна тя. — Кажете го!

— Да кажа какво? — отбранително попита Джош.

— Че си силно впечатлен от външния вид и творческата й същност. Нали? — Джоана не сваляше поглед от лицето му.

Джош леко почервения.

В душата на Джоана се надигна смесица от противоречиви чувства. Той наистина е харесал Ейприл, помисли си тя. Останал е

силно впечатлен от нея. В противен случай не би реагирал по този начин. Радваше се, но в същото време, изпитваше лека... лека... *ревност!* О, господи! Не ѝ харесваше мисълта, че може да изпитва подобно чувство.

— Май ще е по-добре да зарежа този проект — подразни го Джоана. — Струва ми се, че вече си падаш по нея.

Джош се пресегна, хвана ръцете ѝ и я привлече към себе си. Целуна я по устните, след което се отдръпна назад и я погледна право в очите.

— Знаеш много добре — промълви той, — че никоя друга жена на света не може да ми донесе щастието, с което ме даряваш ти.

Джоана кимна едва-едва.

Без да промълви нито дума повече, Джош се изправи и я издърпа от мястото ѝ. Обгърна я със силните си ръце и нежно я целуна по устните.

— Толкова много те обичам! — прошепна той. После плъзна устни по челото, по очите, носа и бузите ѝ, обсипа с целувки ушите и шията ѝ. Целувките му постепенно станаха по-страстни и настойчиви. Ръцете му се плъзнаха надолу към стегнатото ѝ дупе и я привлякоха по-близо до него.

Джоана мигновено отвърна на ласките му, опиянена от щастието да го чувства толкова близо до себе си и възбудена от очевидното му желание да я има. Погали с ръце мускулестия му гръб, помилва раменете му и изведнъж остана без дъх, почувствала твърдия му пенис да се притиска към корема ѝ.

Отдръпна се назад и го погледна в очите.

— Побързай! — задъхано промълви тя. — Бързо изключи скарата.

Джош протегна ръка назад, спря газта и отново я взе в прегръдките си. О, да, помисли си той. Храната определено ще трябва да почака.

Целуна я отново по устните, след което я хвана за ръка.

— Хайде да се приберем в спалнята — предложи той. — Съгласна ли си?

— О, да — промълви тя.

Двамата заедно влязоха в спалнята и трескаво се съблякоха, струпали дрехите си на купчина на пода. Джош запали свещите върху

нощното шкафче и се изправи, опиянен от прекрасното ѝ тяло, осветено от слабите пламъчета. Стегнатите ѝ гърди и малките им розови зърна го привличаха неудържимо. По-надолу се простираше стройното ѝ тяло и мамещата топлина на женската ѝ същност, скрита между твърдите ѝ бедра.

Джоана се приближи до него, възбудена до крайност от вида на загорялото му тяло с класически пропорции и изваяни мускули. Членът му, в цялото великолепие на обхваналата го възбуда, се докосна до нея. Тя обви ръце около врата му и му предложи устните си.

Джош я прегърна със силните си ръце и плъзна длани по гърба ѝ и по стегнатите полукълба на задника ѝ. Продължи да я целува страстно и настойчиво, изследвайки с език топлата ѝ уста. След това леко се отдръпна назад и я заведе до леглото. Тя се отпусна по гръб, приковала поглед върху лицето му. Той се настани върху нея, подпрял колене между бедрата ѝ. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ, погалиха корема ѝ и се спряха върху гърдите ѝ. Погали ги нежно, наведе се напред и пое едното зърно между устните си, а другото продължи да гали с ръка.

Джоана простена от удоволствие, протегна ръка надолу към мускулестите му бедра, пое в ръка пулсиращия му член и леко го стисна. Джош мигновено се напегна и изстена, след което разтвори крака и ѝ позволи да погали тестисите му с върховете на пръстите си.

Джоана изстена отново, раздирана от неконтролируемо желание да го притежава.

— О, Джош — прошепна тя. — Моля те! Моля те! Не мога да чакам повече.

Стори ѝ се, че измина само миг, преди да извика на глас, разтърсена от вълните на екстаза, до който единствено този мъж можеше да я доведе.

— О, Джош... — изплака тя. — О, господи. О, да. Да, да, да!

Чул накъсаните стенания и задъхания ѝ глас, Джош се остави на собствената си страст. Неспособен да се сдържа повече, той с все сила проникна дълбоко в нея. После изрева от удоволствие, тялото му се напегна, а след това потрепери. Пламенната му любов към Джоана изригна като гейзер, изпълвайки я цялата.

Джош се отпусна отгоре ѝ и покри лицето ѝ с целувки.

— О, Джоана — дрезгаво промълви той. — О, боже, това беше прекрасно.

— Да, да — задъхано прошепна тя, притискайки го към себе си. — О, да...

Той се претърколи и легна до нея. Продължиха да лежат един до друг, допрели лицата си и осветявани единствено от светлината на свещите. Милваха телата си и се целуваха нежно. Дишането ми постепенно се успокои.

Най-накрая Джош хвана лицето ѝ с две ръце и се вгледа в очите ѝ.

— Толкова много те обичам — изрече той. — Не мисля, че някога ще можеш да разбереш колко силна е любовта ми.

— И аз те обичам, Джош — отвърна тя.

В гласа и в очите ѝ се прокрадна тъга, но Джош не ги забеляза, разсеян от хладния вечерен ветреца, който разлюля пердетата над отворените френски врати на спалнята им и едва не загаси пламъчетата на свещите.

Джоана потрепери неволно, а след това се разсмя.

— Май ще е по-разумно да внесем храната вътре в къщата — предложи тя. — Какво ще кажеш?

Джош нежно я притисна към себе си и се усмихна.

— Идеята ти изглежда добра — отвърна той. — Ако вятърът все още не я е отнесъл.

Джоана остави ножа и вилицата и избърса устните си със салфетка.

Джош я погледна и се усмихна.

— Отказваш ли се вече? — попита той. — Зная, че пържолата е ужасно препечена, но все пак става за ядене.

— Хубава е — отвърна Джоана. — Само че аз вече се нахраних.

В очите на Джош се появи тревога. Липсата на апетит не беше присъща на Джоана. Тя обикновено се наслаждаваше на храната, макар че постоянно следеше теглото си и броя на калориите, които поглъща. След това реши, че вероятно се притеснява напразно. Тази вечер салатата бе поувехнала, картофите бяха изсъхнали от двете претопляния в микровълновата фурна, а пържолите бяха като варени.

— Вечерята вече не е толкова вкусна, нали? — с усмивка отбеляза той.

Джоана се усмихна в отговор.

— Е, не точно така я бях планирала — отвърна тя и отпи от виното.

— И на кого му пука? — възкликна той. Докосна пръсти до устните си, а след това ги допря до бузата ѝ. — По всяко време съм готов да предпочета теб за вечеря.

Джоана се усмихна отново.

— Можеш да се обзаложиш, че и с мен е така — отвърна тя и притисна пръстите му с ръка. — Може би затова се чувствам толкова преситена.

Размишлявайки върху случилото се по-рано вечерта, Джоана наблюдаваше Джош, който довършваше вечерята си. Вечерното плуване в басейна ѝ бе подействало невероятно отпускащо и освежаващо, а любенето с Джош беше просто свършено. И въпреки това магията започваше бавно да изчезва и тя започваше да се чувства нервна и раздразнителна.

О, защо? — запита се тя. Защо позволявам на тъмнината да обсеби душата ми? Защо имам чувството, че само присъствам тук редом с моя обичан Джош? Джоана обаче знаеше отговорите на тези въпроси. Просто не желаше да ги изрече на глас. Отказвайки да обсъжда проблема, тя като че ли се надяваше да избяга от мрачната реалност.

Не, тя не можеше да изрече на глас ужасната истина. Не и в този момент. *Все още не.*

[1] Японски музикален инструмент, състоящ се от тринадесет струни, опънати на тесен дървен корпус — Б.пр. ↑

[2] Voala (фр.) — Ето, готово. — Б.пр. ↑

9.

Слънцето вече бе прогонило утринната мъгла и лъчите му топло грееха и затопляха въздуха. Джош влезе в трапезарията, протегна ръце и тръсна разкошната си коса.

— Добро утро на всички — поздрави той.

Наведе се, приближи до Джоана току-що избръснатото си лице и я обсипа с безброй целувки.

Джоана вдигна очи към него и се усмихна. Помисли си, че съпругът ѝ е като дете. Сияеше с гордостта и удовлетворението на момче, открило през изминалата нощ най-голямото тайнство на живота.

Кони, която почистваше скариди в кухнята, надникна развеселено през сводестата врата.

— Тази сутрин си невероятно весел, Джош.

Той ѝ намигна в отговор.

— Това е, защото прекарах изключителна нощ, Кони. Наистина изключителна! — ухили се доволно. — А след това спях като пън.

Кони се разсмя и обвинително размаха пръст.

— Съветвам те да се държиш по-прилично.

— Аз винаги се държа прилично, Кони — увери я той. — Винаги. — Седна на мястото си, взе вестника, оставен на масата, и започна да го прелиства.

Телефонът извъня. Кони вдигна апарата в кухнята.

— Джош, за теб е — извика тя. — Карл.

Той вдигна слушалката в трапезарията.

— Карл? — Слуша в продължение на няколко минути, като само от време изръмжаваше нещо неразбираемо в отговор. След това остави слушалката на мястото ѝ.

— Нещо важно ли беше? — попита Джоана.

— Не, нищо важно — отвърна той и се върна към вестника си.

Джоана се престори на погълната от последния брой на „Вог“. Разлистваше го нехайно и отпиваше от кафето си. Въпреки страхотния секс, тя почти не бе спала през нощта. Часове наред се въртя и обръща

в леглото, а когато най-сетне умората победи, сънят ѝ бе нарушен от ужасно реалистични кошмари, които бяха толкова страховити, че тя предпочете да остане будна до сутринта.

Джош с апетит се зае да унищожава палачинките с ягоди и сметана, които Кони му сервира, гарнирайки ги с черно кафе. За момент спря и погледна Джоана.

— Ти вече закуси ли? — попита той.

— Да — отвърна тя и вдигна очи от списанието. — Тази сутрин станах още на зазоряване и вече съм набрала значителна преднина.

— Какво си планирала за днес?

— О, трябва да свърша поне десет милиона неща — отвърна тя. — И да проведе безброй телефонни разговори. Обичайните неща.

— Ще си бъдеш ли у дома за обяд?

Тя кимна утвърдително.

— Ако ти си тук, и аз ще бъда.

— Страхотно — с усмивка възкликна той. — Можеш да си сигурна, че ще съм тук.

Бързо довърши закуската си, изправи се, наведе се над Джоана и я целуна по бузата.

— Сега трябва да вървя, но ще се прибера от оранжерията към дванадесет и половина на обяд.

Джош на бегот излезе от къщата и след малко се чу бръмченето на стария му ленд круизър. След като шумът заглъхна напълно, Джоана захвърли списанието и се запъти към спалнята. Свали робата си и бързо навлече чифт панталони в цвят каки, лек кашмирен пуловер и удобни мокасини с марката на „Гучи“. Взе широкопола сламена шапка и чантата си, след което се върна в кухнята.

— Излизам за малко, Кони.

— Работа ли имаш? — попита Кони, която все още се занимаваше със скаридите.

Джоана кимна утвърдително.

— Да.

Кони я погледна озадачено, но не каза нищо. При нормални обстоятелства Джоана винаги ѝ казваше къде отива и колко време ще отсъства. Не и днес обаче. И тя, също като Джош, започваше да се притеснява, че нещо не е наред.

Джоана излезе в антрето и взе ключовете на колата си от изцялната купа, поставена върху ирландската конзола. Извади слънчеви очила от чантата си и скри очите си зад тях. Най-накрая нагласи сламената шапка на главата си и се огледа в голямото огледало с позлатена рамка, което висеше над конзолата.

— Изглеждаш добре — рече на отражението си тя. Излезе през входната врата и отвори вратата на гаража с устройството за дистанционно управление. Вратата се отвори и тя видя стария мерцедес, който баща ѝ бе подарил преди много години. Бързо тръгна към него и се плъзна зад волана. Гюрукът вече бе свален. Тя завърза шапката си, за да не я отвее вятърът, след което запали и рязко потегли.

Когато остави къщата зад себе си и пое надолу по планинския път, Джоана въздъхна от облекчение. Слава богу, че имам възможността да се махна далеч от къщата, от Кони, от Джош и от телефона, помисли си тя. От отговорностите и ежедневните решения, които съпътстваха живота ѝ.

Трябваше да свърши милион неща, но днес просто не бе в състояние да се справи с тях. Пазаруването можеше да почака. Проектът за изграждането на изкуствената пещера можеше да почака. Както и няколкото клуба за развъждане на орхидеи и многобройните ѝ благотворителни дейности. А така също и приятелите с техните несекващи клюки, проблеми, малки победи и дребни поражения. Всички те можеха да почакат.

Аз трябва да бъда сама, помисли си тя. Имам нужда от уединение, за да помисля.

Стигна до магистралата и ненадейно реши да се отправи на юг. Къде по-точно на юг? Не знаеше, но разбираше, че трябва да продължи. Ускори скоростта, когато стъпи на магистралата и най-сетне започна да диша по-леко. Отдръпна крака си от газта и намали скоростта. Не искаше да бъде спряна за превишена скорост от пътните полицаи, които, както винаги, бяха по местата си.

Постепенно почувства топлиите лъчи на слънцето, които галеха тялото ѝ, усети вятреца край лицето си, видя пейзажа около себе си. От време на време в далечината вдясно от себе си виждаше водите на Тихия океан, позлатени от ярката слънчева светлина.

Продължи да шофира, без да си дава сметка къде точно се намира. Разсеяно слезе от магистралата някъде в Уотсънвил и продължи по някакви непознати криволичещи улички. После постепенно пое отново нагоре по планинските пътища, които преди малко бе напуснала.

Пътят се превърна в поредица от завои и серпентини, свлачища и предупредителни знаци, които почти не се отличаваха от онези, покрай които минаваше всеки път, пътувайки към дома си.

Джоана намали скоростта и изведнъж осъзна къде се намира. Мили боже! — мислено възкликна тя. Сигурно съм се движила на автопилот през цялото време. Имаше чувството, че някаква сила — по-силна и по-могъща от нея самата — я бе привлякла като с магнит към това място. Беше открила, че на това великолепно място ужасните ѝ главоболия, започнали преди шест месеца, често отшумяваха и болката изчезваше поне за известно време.

Наближи отбивката вляво на пътя и вълнението ѝ нарасна. Надявам се да няма никакви хора, помисли си тя и се огледа наоколо.

Зави предпазливо и пое бавно по стръмната, криволичеща алея, отвеждаща до малък паркинг. С удоволствие забеляза, че няма други коли. Погледна към високата ограда на градината. Цялата беше отрупана с разкошните цветове на няколко вида пълзящи рози, които в по-голямата си част бяха огромни, посадени преди много години растения. Тръгна бавно край оградата, но веднага спря, за да помирише една Дейнти Бес — уханен, нежно розов цвят. После се запъти към познатата дървена порта, влезе в градината и внимателно затвори вратата след себе си, за да предпази цветята от елените, които скитаха по тези места.

Вдигна очи и се огледа.

Наоколо не се виждаше жива душа.

Джоана се усмихна и дълбоко пое дъх. Въздухът бе пропит с ухания аромат на хилядите розови цветове. Започна бавно да се разхожда по пътеките из градината, изучавайки внимателно малките табелки, за да си припомни отново имената на розите, които растяха тук. Много от тях бяха стари видове, датиращи от 1800-та година и бяха много по-ароматни от повечето съвременни хибриди, станали толкова популярни напоследък.

Коленичи пред един храст, взе в ръката си огромен цвят от вида Ком дьо Шамбо и вдиша аромата му, отбелязвайки, че растението датира от 1860 година. Продължи напред, усмихвайки се на имената върху табелите. *Дукеса Брант, Маркизата на Лорн, Лейди Хилингдън, Епископ Дарлингтън, Онорин дьо Брабант, Грус ен Кобърг, Грус ен Аахен, Жак Картие, Луиз Одьо.*

Безразборно разхвърляните лехи бяха оградени със стари летви, а пътеките бяха застлани с пръст, напукан асфалт или чакъл. Оградата също бе изработена от различни материали — погрозняло от времето дърво и ръждясала тел. Въпреки това в тази градина има определен доминиращ принцип, помисли си Джоана. *Красотата.* Изумителната красота от цветове и аромати компенсираше напълно очевидната немара и пълната липса на план в изграждането на градината.

Едно е сигурно, помисли си тя. Това магическо място посред огромните секвой е било създадено с огромна любов.

Продължи разходката си през участъка, в който имаше посадени в саксии рози, очевидно предназначени за продажба, и поспря, за да надникне в дървената будка, която изпълняваше ролята на офис. Градината функционираше на принципа на самообслужването. Пред будката имаше дървена кутия с процеп, в която евентуалните купувачи да пуснат чекове или пари в брой за розите, които са пожелали да купят. Джоана всеки път изпитваше огромно удоволствие при мисълта, че системата очевидно даваше резултати, след като градината съществува от толкова много години.

Пред себе си видя дървена пейка, избеляла до сребристо от годините и дъждовете. Беше разположена на сянка под паянтова дървена беседка, която бе цялата отрупана с цветовете на разкошна розова роза от вида „Сесил Брунър“. Настани се удобно и отново вдиша дълбоко, изпитвайки истинска наслада от смесицата от аромати, от топлите слънчеви лъчи, които галеха краката ѝ, и от хладната сянка над главата ѝ. Затвори очи за няколко минути, отдала се напълно на царящите наоколо спокойствие и тишина, а умът ѝ, избавил се от грижите, които я разсейваха у дома, започна да се съсредоточава върху проблема, който трябваше да разреши.

Ще трябва да поговоря с някого за това, реши тя. Скоро при това. Просто не мога да продължавам да нося тази ужасна тайна сам-самичка.

Доскоро бе смятала, че ще успее да се пребори с ужаса сама. Вярвала бе, че ще може да скрие проблемите си от околните, за да не ги товари със собствените си грижи. Предполагам, че не съм толкова смела, колкото смятах, размишляваше тя. Затова отчаяно искам да поговоря с някого. Вече разбирам това. Трябва да споделя тази непоносима болка, ужасното чувство за предстояща загуба и всепоглъщащия страх.

Джош, разбира се, беше човекът, на когото се спря. В края на краищата той беше неин съпруг и най-близък приятел. Най-напред трябва да кажа на Джош. Справедливо е да споделя това бреме с него, независимо от болката и страданията, които и двамата ще трябва да понесем.

Изведнъж почувства огромно удовлетворение — от розовата градина и от самата себе си. Сякаш се разтовари от част от огромното бреме, което от известно време насам носеше сам-самичка. Помисли си, че може би вече ще може се освободи и от всепоглъщащия мрак, който владееше дните и нощите ѝ. Защото напоследък ѝ ставаше все по-трудно да крие истината от съпруга си.

Да, помисли си Джоана. Ще кажа всичко на моя сладък Джош. Той заслужава да узнае истината.

Остана още малко, обхождайки отново градинските пътеки, след което реши, че е време да се прибира. Преди това обаче промълви гореща молитва, в която благодари на това магическо място за утехата, която ѝ бе предложило, и за истините, които ѝ помогна да прозре.

Джош седеше сам до голямата маса на терасата и дояждаше втория сандвич с риба тон, приготвен от Кони. Винаги бе обожавал аромата на подправките, които Кони използва, но напоследък бе започнал да мисли, че тя май ги слага във всяко едно ястие, което сервира.

А може би просто съм раздразнителен, помисли си той.

Погледна остатъците от салатата с артишок, която му се бе сторила превъзходна. Дали и в нея имаше същата подправка?

Отпи глътка леден чай, остави чашата си на масата и избърса устни със снежнобяла ленена салфетка. Погледна към другия край на масата, където бяха сервирани прибори за Джоана. Страхотно,

мислено възкликна той. Само дете Джоана я няма. А именно нейното отсъствие — Джош прекрасно си даваше сметка за това — беше причината за лошото му настроение. Съпругата му за пореден път бе изчезнала от къщи, без да се обади на никого. През всичките години на брака им те използваша всяка възможност, за да се хранят заедно и случаите, в които някой от двамата не бе успявал да се прибере за уговорена около масата среща, се брояха на пръстите на едната ръка. А може би той просто очакваше прекалено много от Джоана. В края на краищата колко други семейства познаваше, които успяваха да запазят подобна хармония в брака си? Да не говорим, че повечето от тях дори не го желаеха.

Изведнъж си даде сметка, че повечето от хората, които познаваше, не биха искали да живеят и работят в подобна близост с брачните си партньори. Той и Джоана обаче бяха установили, че този начин на живот ги задоволява напълно. Двамата живееха като екип от самото начало на връзката си и той просто не можеше да си представи, че биха могли да построят брака си по друг начин. Предполагаше, че това се дължи на факта, че дори и сега, десет години след сватбата им, той е все така влюбен в нея, както и при първата им среща.

А може би точно тук се крие проблемът, помисли си той. Аз все още съм влюбен в нея, а тя е...

— Джош! — Бодрият глас на Джоана достигна до него и прекъсна размишленията му.

Той се обърна и я видя забързано да прекосява терасата. На лицето ѝ грееше лъчезарна усмивка. Когато стигна до него, Джош я целуна по устните и я притисна към себе си.

— Извинявай... че... закъснях... — задъхано прошепна тя.

— Къде беше? — попита Джош.

Тя се настани на мястото си и пусна чантата си на пода до нея. Джош също седна и отпи глътка чай.

Кони се появи с поднос, на който имаше сандвичи и салата за Джоана. Наля ѝ чаша чай.

— Благодаря, Кони — кимна Джоана. След това погледна Джош. — О... ами... трябваше да свърша твърде много неща — смотолевя тя.

Джош мигновено почувства, че съпругата му отбягва директния отговор. Не му беше приятно да се прави на инквизитор и да продължава да я разпитва, но просто не можа да се въздържа.

— И какви по-точно? — възможно най-нехайно попита той.

— О, нали знаеш... — Тя взе салфетката и я разгърна в скута си. — Дребни и досадни ежедневни задължения. Като например носенето на дрехи на химическо чистене. Нищо важно, всъщност.

Кони подозрително присви очи докато я слушаше. Прекрасно знаеше, че Джоана бе излязла от къщата с празни ръце. А и се бе върнала по същия начин. Предпочете обаче да не казва нищо.

Джош вдигна очи и прикова изпитателен поглед върху съпругата си. Спомни си решението, до което бе достигнал докато работеше в оранжерията, и реши, че е време да си поговори сериозно с нея. Разбираше, че се налага да продължи с въпросите, за да се опита да стигне до първопричината за нейната дистанцираност и потайност.

Само че споменът за прекрасните мигове на интимност, които бяха споделили през изминалата нощ, измести веднага всички съмнения, породени от поведението на Джоана. Снощи тя беше самата себе си, помисли си Джош. Влюбена, грижовна, внимателна. Прекрасното чувство на радост и пълно щастие, с което се бе събудил сутринта и което бе превърнало целия му ден в един истински празник, го увери за пореден път, че нищо страшно не се случва със съпругата и брака му.

Въпреки това може би все пак трябва да отворя дума за отчуждението, което напоследък забелязвам у нея. Да я попитам дали в живота ѝ не се случва нещо, за което би трябвало да знам... Без обаче да превръщам това в голям проблем.

Само че, преди да успее да каже каквото и да било, телефонът иззвъня и Кони, която тъкмо прибираще празните чинии и ги подреждаше на един поднос, вдигна слушалката, оставена на масата.

— Ало?

Веднага подаде слушалката на Джош.

— Карл.

Джош пое слушалката.

— Благодаря ти, Кони.

— Какво става, Карл? — попита той.

Джоана го наблюдаваше от другия край на масата, предъвквайки своя сандвич с риба тон. Забеляза очевидното вълнение, изписало се на лицето му и се запита каква ли е причината за обаждането на Карл.

В мига, в който Джош затвори телефона, тя го погледна и попита:

— Какво има?

Джош я изгледа и се усмихна доволно като котарак, току-що погълнал цяло канарче.

— Какво? — повтори Джоана, истински заинтригувана този път.

— Познай кой ще посети оранжерията? — попита Джош, играейки си с очевидното ѝ нетърпение.

— Кой? — Джоана започваше да се ядосва, макар тази игра на въпроси и отговори да ѝ харесваше.

— Ами познай.

— О, Джош, престани! — извика тя. — Каж ми кой!

— Господин Хара — отвърна той.

— О, небеса! — възкликна Джоана. — Ама това е просто божествено! — Скочи от мястото си и се спусна към Джош, обви ръце около шията му и го целуна по върха на главата.

— Обадил се от колата си — продължи Джош. — В момента пътувал насам от Сан Хосе и ще пристигне още днес. Така че май трябва да побързам.

Джоана отново го целуна по главата, след което се отдръпна, за да му позволи да се изправи.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не, не е необходимо — сви той рамене. — Това е ангажимент, с който ще се справя с най-голямо удоволствие.

— Добре — съгласи се тя. — Смятах да прелистя някои книги, за да събера още материали за Ейприл, но ако имаш нужда от мен...

— Не — увери я Джош. — Върши си своята работа. — Бързо я целуна по бузата. — Преди това обаче бих те помолил да ми помогнеш да натоварим в колата някои от най-ценните ни сортове, за да ги откарам до оранжерията.

— Да вървим.

Хванали се за ръце, двамата влязоха в оранжерията, отделиха орхидеите, избрани от Джош и направиха по четири курса до колата му, за да ги натоварят. Джош веднага потегли, а Джоана, застанала на двора, го изпрати с въздушни целувки. Джош отвърна на целувките и махна с ръка през отворения прозорец.

Докато пътуваше към оранжерията, Джош прекрасно си даваше сметка, че е истински късметлия. Господин Хара беше един от най-богатите и изтъкнати колекционери на редки видове орхидеи в цял

свят и за повечето специалисти, занимаващи се с отглеждане и развъждане на орхидеи, бе въпрос на чест да имат свой вид в неговата колекция. Човек като него би платил поне петнадесет или двадесет хиляди долара за една-единствена разцъфнала орхидея и Джош изобщо не би се изненадал, ако господин Хара похарчи стотина хиляди долара в оранжерията му днес.

Доброто му настроение обаче бе леко помрачено от неясното подозрение, прокраднало се в душата му след срещата с Джоана. Изпитваше неприятното чувство, че нещо е останало недоизречено, че все пак има някакъв проблем в семейния му живот...

Ще трябва да поговоря с Джоана, напомни си той. Налага се.

10.

Пролетта бързо преминаваше в лято и Ейприл пътуваше, отворила всичките прозорци на стария си джип. Вятърът изпълваше колата със силния аромат на брюкселско зеле. Някои хора, които познаваше, биха го нарекли воня, но тя самата нямаше нищо против миризмата. От двете страни на пътя се низеха безкрайни акри, засадени с брюкселско зеле, а полята бяха равни като масата в кухнята ѝ. Вдясно се простираха чак до планината, а вляво от пътя нивите опираха до пясъчните дюни на брега на Тихия океан. Ейприл винаги се бе изненаждала, че този толкова скъп участък земя все още не е застроен, а се използва за отглеждане на зеленчуци.

Шофираше сравнително бързо, но много внимаваше да не пропусне отбивката за оранжериите на семейство Лоурънс. Беше минавала по този път хиляди пъти при пътуванията си до Монтерей и до други градчета, разположени още по на юг, но нито веднъж не бе забелязвала табела, указваща пътя до оранжериите.

Когато Джоана ѝ се обади предишния ден и я помоли да се срещнат там, Ейприл предположи, че тя просто иска да провери дали вече са готови предварителните скици на съвместния им проект. Според предварително уточнените срокове те трябваше да бъдат завършени на следващия ден, но Ейприл реши, че Джоана, подобно на повечето клиенти, е твърде развълнувана от предстоящата работа и дори малко по-напориста от очакваното. Вместо това обаче Ейприл остана приятно изненадана да получи покана за посещение в оранжериите без изобщо да стане дума за скиците.

Така или иначе обаждането на Джоана дойде тъкмо навреме. След като прекара цялата изминала седмица затворена като отшелник в планинския си дом и погълната изцяло от рисунките, които трябваше да изготви, Ейприл беше повече от готова за предложената разходка. Уди се бе опитал да я убеди да излязат на вечеря, но тя отказа, твърдо решена да спазва сроковете, уточнени с Джоана. Времето, в което не рисуваеше, тя прекарваше разлиствайки книгите, получени от Джоана, търсейки нови идеи и вдъхновение — нещо, което да разпали

въображението ѝ. Очакванията ѝ се оправдаха. Въображението ѝ заработи на трескави обороти, предлагайки ѝ далеч повече идеи, отколкото би могла да реализира в този проект.

След изморителната седмица смяташе, че предварителните планове са повече или по-малко окончателни, но искаше да ги огледа още веднъж тази вечер, преди да ги представи на Джоана.

Вляво на пътя забеляза табела, указваща пътя към оранжериите „Лоурънс“. Никога преди не бе влизала в оранжерия за орхидеи и с нетърпение очакваше това посещение. Джоана очевидно вярваше, че запознанството ѝ с възможно най-много видове орхидеи ще ѝ даде допълнителни идеи за изграждането на нейната изкуствена пещера.

След около четвърт миля Ейприл забеляза оранжериите. Зави надясно и навлезе в застлания с чакъл паркинг. Взе чантата си, слезе от колата и се огледа. Заслонила очи, за да се предпази от яркото слънце, тя с удивление видя голямата викторианска къща, оградена отвсякъде с огромни оранжерии. Къщата беше безупречно поддържана и макар и внушителна на вид, изглеждаше странно не на мястото си в подобно обкръжение.

Мерцедесът на Джоана не се виждаше на паркинга, затова Ейприл, следвайки указателните табели, мина през портата и измина късата алея, отвеждаща до къщата. Ограденият двор, добре поддържан и засаден с дървета и храсти, изглеждаше прекалено малък за една толкова величествена къща. Ейприл изкачи стълбите до верандата, отвори вратата и се озова в приятно охладен офис.

Помещението, което се използваше като приемна — стая със странна форма на не съвсем правилен кръг — очевидно е било входно антре на времето. В средата му имаше бюро, зад което седеше изумително красива жена с гарваново черна коса, огромни тъмни очи и твърде много грим около тях. Когато Ейприл се появи, тя разговаряше по телефона на испански.

Вдигна поглед, забеляза Ейприл, усмихна се учтиво и ѝ посочи един стол с яркочервения си маникюр. Нито за миг обаче не прекъсна разговора си. Думите се лееха от устата ѝ като лавина, очите ѝ блестяха, а свободната ѝ ръка жестикулираше неистово.

Ейприл се настани на посочения стол, без да откъсва запленения си поглед от жената зад бюрото. Яркочервените ѝ устни бяха очертани с по-тъмен молив, а клепачите над тъмнокафявите ѝ очи бяха намазани

с дебел пласт лилаво кафеникави сенки. Миглите ѝ тежаха от дебелия слой грим, ярък руж подчертаваше изящните ѝ скули. Съвършено белите ѝ зъби блестяха на фона на червените ѝ устни.

Жената внезапно избухна в силен смях, каза: „Чао“ и остави слушалката на мястото ѝ. Отново насочи поглед към Ейприл.

— Извинете — рече тя. Говореше английски със слаб акцент. — Разговарях с един местен клиент.

— Няма нищо — с усмивка отвърна Ейприл. — Тук съм, за да се срещна с Джоана Лоурънс.

Младата жена въпросително повдигна вежди.

— Джоана! А! Изчакайте само минутка, ако обичате. — Натисна един бутон на телефона, вдигна слушалката и отново погледна към Ейприл. — Как се казвате?

— Ейприл Удуърд.

— Ейприл — повтори жената сякаш се упражняваше. След това заговори в слушалката. — Тук при мен има една жена. Ейприл Удуърд. Има среща с Джоана. Само че Джоана не е тук.

Замълча, за да изслуша събеседника си, след което затвори телефона.

— Джош... господин Лоурънс ще дойде веднага — информира я тя.

— Благодаря — отвърна Ейприл. Закритите от завеси френски врати вляво от нея се отвориха и Джош Лоурънс излезе от кабинета си. На лицето му сияеше широка усмивка, а зъбите му, също като на красивата му секретарка, искряха на фона на силно загорялата му кожа. Облечен беше с къси панталони и риза в цвят каки. На краката си носеше работни обувки и изглеждаше точно така, както би трябвало да изглежда един истински собственик на оранжерии и разсадници. Освен това е и дяволски красив, помисли си Ейприл.

— Ейприл! — поздрави я той и подаде ръка. — Добре дошла в скромните ни владения.

Ейприл се изправи и стисна ръката му.

— Надявам се, че не се натрапвам — рече тя и се вгледа в сините му очи. — Джоана ме покани да се срещнем тук. Идеята беше да ме разведе из оранжерии.

— Изобщо не се натрапваш — увери я той. — Предполагам, че тя просто ще позакъсне малко. Запозна ли се вече с Луна? — Той

посочи своята секретарка.

— Не — отвърна Ейприл, обърна се и протегна ръка към Луна.
— Поне не официално.

Луна се изправи и пое протегнатата ръка.

— Приятно ми е — рече тя. Погледна към Джош и изведнъж избухна в смях. — Аз... аз говорех по телефона, когато тя влезе — поясни секретарката.

Джош се ухили.

— Както обикновено — добродушно отбеляза той. После се обърна към Ейприл. — Заповядай при мен в другата стая. Ще се опитам да се свържа с Джоана по телефона.

Ейприл влезе в кабинета му и се огледа. Тук трябва да е била всекидневната, помисли си тя. Точно срещу нея, непосредствено под големия еркерен прозорец, бе поставено голямо бюро във викториански стил. Столът на Джош беше откъм прозореца, а пред бюрото бяха подредени два удобни на вид, тапицирани с кожа столове.

— Заповядай, седни — покани я Джош, който влезе след нея и затвори вратата. — Аз ще се опитам да открия Джоана.

— Благодаря — отвърна Ейприл и се настани на един от столовете.

Погледна към Джош, който приседнал на ръба на бюрото, избираше някакъв номер и побърза да отклони очи. Защо постоянно имам чувството, че го *зяпам*? — зачуди се тя. Дали не се опитвам да огледам по-внимателно сините му очи, изсветлялата от слънцето коса, невероятно белите зъби и прекрасното му загоряло тяло?

— Здравсти, Кони — рече Джош. — Джоана вкъщи ли е или вече е тръгнала за насам?

Изслуша отговора ѝ и сложи край на разговора.

— Благодаря, Кони, до скоро.

Затвори телефона и се обърна към Ейприл.

— Тръгнала е — съобщи ѝ. — Не мога обаче да предвидя кога точно ще пристигне, защото все отказва да си купи мобилен телефон. — Усмихна се извинително. — Надявам се, че Луна не те е накарала да чакаш прекалено дълго.

— Няма нищо — увери го Ейприл. — Разполагам с достатъчно време. — Внезапно почувства леко неудобство при мисълта, че е съвсем сама *с него*. Колко глупаво, помисли си тя. Та той е съпруг на

Джоана и освен това е един изключително приятен и учтив мъж. Въпреки това продължи да изпитва известна нервност докато се опитваше да завърже някакъв разговор.

— Луна изглежда доста внушителна дама — отбеляза тя.

Той се разсмя.

— Луна си има своите безвредни мании — обясни. — Но пък е в състояние да води от осем до десет разговора едновременно и е толкова напориста, че ако пожелае, от камък вода ще пусне. Което означава — той я погледна развеселено, — че умее да накара всеки просрочил определено плащане клиент да се издължи. Веднага при това.

Ейприл се усмихна.

— Доколкото ми е известно, всеки бизнес се нуждае от един такъв човек.

— Тя е страхотна — увери я Джош. — Съпругът ѝ е управител на оранжериите. Името му е Карл. Днес ще се запознаеш с него. Брат на Кони.

— О — възкликна Ейприл, — значи цялото им семейство работи за вас.

— Горедолу — отвърна той и се изправи. — Предлагам ти да започнем обещаната обиколка без Джоана. Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се — отвърна Ейприл. — Стига да не отнемам от времето ти.

— Няма такова нещо. Винаги ми е приятно да се измъкна от кабинета.

Ейприл се изправи и двамата с Джош излязоха от кабинета.

— Луна, отиваме да разгледаме оранжериите — рече той. — Когато Джоана се появи, изпрати я при нас.

Луна, допряла ухо до телефонната слушалка, само кимна утвърдително.

Те излязоха от къщата, прекосиха малкия двор и поеха по една пътека, отвеждаща към оранжериите.

— Това място е очарователно — отбеляза Ейприл.

— Семейството на Джоана построило къщата през деветнадесети век — обясни Джош. — Прадедите ѝ били фермери. По-късно баща ѝ създал първата си оранжерия за орхидеи. От тогава насам бизнесът непрекъснато се разраства. Затова той построил дома,

в който живеем в момента, и напуснал това място. Мич, бащата на Джоана, използваше тази къща за свой офис. Много държеше на това и затова и ние решихме да продължим традицията.

Стигнаха до високата метална ограда около района на оранжерията. Портата беше широко отворена и те продължиха към огромната постройка.

— Мили боже! — възкликна Ейприл. — За пръв път в живота си виждам толкова голяма оранжерия.

— Имаме седем такива — информира Джош. — Общата им площ възлиза на над седем хиляди и петстотин декара.

— Седем хиляди декара! — възкликна Ейприл.

— Точно така — отвърна той. — Осъществяваме предимно продажби на едро. Продаваме хиляди сравнително евтини и лесни за отглеждане орхидеи на разсадници из цялата страна. Освен това снабдяваме и голяма част от търговците, които продават орхидеи по каталог. Нашата специалност обаче си остават редките и екзотични видове. Точно това ни отличава от останалите производители в бранша.

Той отвори широко вратата на оранжерията и пропусна Ейприл пред себе си.

Тя влезе вътре и едва не ахна при вида на огромното съоръжение, в което растяха хиляди орхидеи. Както и в малката оранжерия, която бе посетила в дома им, и тук влажността беше огромна, а във въздуха се носеше миризмата на тор.

— Имам чувството, че тук отглеждате всички познати на човечеството видове — възкликна тя.

— Едва ли — отвърна Джош. — На света съществуват повече от двадесет хиляди вида орхидеи, а до момента са регистрирани повече от сто хиляди хибридни сорта.

— Нямах никаква представа.

Двамата тръгнаха по една пътека между масите.

— Намираме се в участък от оранжерията, в който се отглеждат видовете, осигуряващи ни сравнително прилични доходи. Както обичам да се изразявам, това са цветята, които осигуряват хляба и маслото на трапезата ни. Всичките орхидеи, които виждаш наоколо, са от вида *Phalaenopsis* — продължи с разясненията той. — Повечето хора я наричат *орхидеята пеперуда*. Това е един от най-продаваните

видове, защото е сравнително евтин и лесен за отглеждане при домашни условия. Тук имаме хиляди такива орхидеи. Поради същите причини отглеждаме и видовете *Phaiopedilum* и *Cattleya*. Тайванците обаче отглеждат същите видове и напоследък конкуренцията им става жестока. За нас лично това не е кой знае какъв проблем, защото за наистина сериозните печалби винаги сме разчитали на редките и екзотични видове, които отглеждаме. Както и на репутацията ни на специалисти, притежаващи най-добрите растения за развъждане и хибридизация.

— Тайванците? — въпросително възкликна Ейприл. — Но как изобщо биха могли да се конкурират с вас?

— Нашето правителство им позволявала внасят орхидеи. Единственото ограничение е, че цветята не трябва да са посадени в саксии — обясни Джош. — В последните години тайванците наводниха пазара със сортове, които внасят на стръкове и засаждат тук, на място. Производителите от Тайван постепенно започнаха да купуват земя и да строят парници из целите Щати — като се почне от Ванкувър и се стигне до Сан Диего. Отглеждат огромни количества орхидеи без изобщо да се стремят да поддържат добро качество.

— Но това... просто не е за вярване! — недоумяващо отбеляза Ейприл.

— Е, повярвай! За наш късмет от много време насам отглеждаме редки видове и сме си създали репутация на хора, които изключително много държат на доброто качество. Това са двата фактора, които ни позволиха да оцелеем във време, когато много други производители ликвидираха бизнеса си.

Двамата продължиха да обикалят парниците един след друг. От време на време поспираха, за да се възхитят на някой особено интересен и привличащ погледа с ярките си цветове вид или пък за да обсъдят особеностите на средата, в която се отглеждаха екзотичните цветя. Джош търпеливо ѝ разясни начина на действие на компютъризираната инсталация за овлажняване на въздуха, отговори на всичките ѝ въпроси за автоматичните сенници, които се спускаха и вдигаха в зависимост от дебелината на облачната покривка. Обясни ѝ също така, че опитвайки се да възпроизведат естествената природна среда за всеки вид орхидеи, в различните оранжерии поддържат

различни условия в зависимост от изискванията на растенията, които се отглеждат в тях.

— Тук развъждаме орхидеи, внесени в страната от най-различни места — от Мачу Пикчу от Хималаите и от тропическите райони на Бразилия — информира я той. — Ето защо се налага да поддържаме различни условия на живот в различните парници.

За Джош беше очевидно, че Ейприл проявява неподправен интерес към всички аспекти на работата му и беше поласкан от лавината от въпроси, с които го засипваше. Срещал бе много ценители на орхидеите, но интересите на повечето от тях не се простираха отвъд произхода и красотата на екзотичните цветя.

— Знаеш ли какво — изведнъж отбеляза тя, след като бяха обиколили голяма част от оранжерииите. — Бях дотолкова погълната от всичко това, че буквално забравих да си вода бележки.

— Да си водиш бележки ли? Защо трябва да го правиш?

— Заради проекта на Джоана, разбира се — отвърна тя. — Идеята беше да избира онези видове, които биха изглеждали най-добре на стените на пещерата, изработени от разноцветни миди и камъчета.

— Значи вече твърдо си решила да се заемеш с работата?

— О, да — ентузиазирано го увери Ейприл. — Определено. През последната седмица бях толкова погълната от този проект, че вече просто не съм в състояние да отклоня предложението.

Някъде зад тях се чу познат глас.

— А аз едва сега научавам за това!

Стреснати от гласа на Джоана, Ейприл и Джош се обърнаха и я видяха да стои зад тях, скръстила ръце на кръста. На лицето ѝ бе застинала сърдита гримаса. В първия момент Ейприл не знаеше как да тълкува поведението на Джоана, но в следващия миг тя избухна в искрен смях, спусна се към Ейприл и я целуна по двете бузи.

— Толкова съм развълнувана! — възкликна тя.

— Все се боях, че може да се откажеш.

Джош усмихнато наблюдаваше двете жени. Радваше се, че вижда Джоана толкова въодушевена от този проект, за изпълнението на който очевидно бе намерила най-подходящия човек. Да, помисли си той, Ейприл наистина е... *специална*.

— Истината е, че почти се бях отказала — призна Ейприл. — Притеснявах се от кратките срокове и от необходимостта да отхвърля

всички други ангажименти. Но след като прекарах няколко дни в изготвяне на предварителните скици... а и след като видях всичко това... — Тя изразително сви рамене. — Ами предполагам, че аз също прихванах вируса.

Очите на Джош се разшириха от изненада и той я изгледа изпитателно.

— Искаш да кажеш, че си се заразила с вируса, който покосява любителите на орхидеи?

— Ами... аз... Предполагам, че при мен е комбинация от две неща — проектът за изкуствената пещера и орхидеите. Двете неща взети заедно правят предложението на Джоана твърде необичайно и... ами, съблазнително.

— Знаех си! — възкликна Джоана. — Знаех, че съм открила най-подходящия човек.

— В такъв случай добре дошла в семейството — рече Джош.

Ейприл вдигна поглед към него и се усмихна колебливо.

— Благодаря — успя да изрече тя, макар да не знаеше как точно да тълкува думите му.

— Набеляза ли вече видовете, които би искала да използваш при работата си върху пещерата? — попита Джоана.

— Тъкмо казвах на Джош, че напълно забравих да си водя бележки — отвърна Ейприл. — Но определено видях някои забележителни видове.

— Смятам да ви оставя двете да си гледате работата, а аз отново ще заема с моята — обади се Джош.

— Добре — съгласи се Джоана. — Ще останем тук още известно време, а след това ще си отидем в къщата ни в планината.

Двамата се целунаха и той се обърна към Ейприл.

— До скоро — рече й.

— Хиляди благодарности за обиколката, Джош — отвърна Ейприл. — Високо ценя помощта ти.

Той кимна с глава и си тръгна.

— Как смяташ? Успя ли вече да видиш всичко? — попита Джоана.

— Така смятам — отвърна Ейприл. — Макар че не съм съвсем сигурна.

— В такъв случай предлагам да направим още една бърза обиколка и ще ти покажа растенията, които смятам за подходящи за нашия проект. Ти пък ще ми покажеш онези, които ти си харесала. След това ще изготвим по един списък и ще ги сравним.

Подът на неокласическата зимна градина в дома на Джоана и Джош бе застлан с потъмнял от времето стар френски варовик. Помещението бе препълнено с различни видове палми, папрати и разбира се, орхидеи. В средата му имаше мраморна маса, изработена от различни по цвят мраморни парчета, които образуваха красиви мотиви. Централно място заемаха двойка кацнали на клон гълъби. Точно над масата висеше великолепен кристален полилей с шестнадесет крушки. Джоана и Ейприл единодушно решиха, че това е най-подходящото за работа място. Точно тук Ейприл за пръв път разгъна предварителните скици, за да ги покаже на Джоана.

След като ги разглежда напрегнато в продължение на няколко минути, опитвайки се да ги прецени от всеки възможен ъгъл, Джоана вдигна поглед към Ейприл, която я наблюдаваше нервно, очаквайки реакцията ѝ.

— Красиви са — простичко рече Джоана. — И напълно отговарят на онова, което имах предвид, когато реших да ти възложа проекта.

Ейприл изпусна въздишка на облекчение.

— Добре — рече тя. — През изминалата седмица работих върху тях в продължение на много часове и се надявах, че ще останеш доволна.

— Има само едно-две нещица, които бих искала да обсъдим — делово подхвърли Джоана.

О, не! — със свито сърце си помисли Ейприл. Сега вероятно ще постъпи като някои от клиентите, с които съм работила, и ще промени цялата концепция на проекта.

Джоана забеляза очевидното раздражение, изписало се по лицето на Ейприл и мигновено смекчи тона си.

— О, скъпа — възкликна тя. — Успях да те притесня, нали?

— Няма нищо — увери я Ейприл. — Хайде, кажи ми какво точно не ти харесва.

— Ейприл! — Джоана се обърна, сложи ръце върху раменете на Ейприл и я погледна право в очите. — Не е това, което си мислиш. Плановете, което си изготвила, са страхотни и аз много ги харесвам. Искам обаче да направя няколко предложения. Нищо повече. И недей да гледаш толкова нещастно!

Ейприл не можа да сдържи усмивката си.

— Ето така е по-добре! — заяви Джоана и отново насочи вниманието си към скиците. Прехвърли ги докато намери онази, която търсеше. Беше скица на една от вътрешните стени, украсена с изящни цокли, ниши и други архитектурни елементи, изработени изцяло от мидени черупки, раковини и камъчета.

— Погледни ето тази, например.

Ейприл се надвеси над скицата заедно с Джоана. Беше работила върху тези рисунки толкова упорито, че просто не можеше да повярва, че някой би пожелал да промени каквото и да било.

— Това е съвършено изпълнена стена в неокласически стил — отбеляза Джоана. — Прекрасна е. Онова, което искам от теб, е да внесеш само една малка промяна.

Ейприл я погледна и Джоана се усмихна.

— Искам да размиеш границите — заяви Джоана.

— Какво точно имаш предвид? — попита Ейприл.

— Ако искаш, можеш да си представиш, че става дума за проект на градина — предложи Джоана.

— Добре. — Ейприл кимна в знак на съгласие.

— А сега си представи, че тази градина е току-що засадена и всяко растение е поставено на съответното място, както е на тази скица, върху която всяка мидичка и камъче са поставени на точно определено място.

Ейприл кимна отново.

— А сега — Джоана я погледна изпитателно, — представи си как би изглеждала градината, след като растенията израснат, цъфнат и се разлистят. — Замълча за момент, а след това продължи с разясненията, внимателно произнасяйки всяка дума. — Искам да кажа, че линиите не трябва да бъдат толкова отчетливи. Позволи на някоя мидичка да мине отвъд границата, в която е поставена, остави някое камъче да наруши съвършената симетрия.

Ейприл я погледна, схванала изведнъж идеята.

— Аз... разбирам какво имаш предвид — изрече тя.

— Бях сигурна, че ще разбереш — с усмивка я увери Джоана.

— Бих могла да въведа някои барокови елементи — рече Ейприл, загледана в скиците си.

— Да! — възкликна Джоана. — Изхвърли правите линии. Нека нещата са по-заоблени и размити.

— А това ще се постигне много лесно с мидените черупки — продължи с размишленията си Ейприл. — О, Джоана, ти си гений!

Джоана се разсмя.

— Нищо подобно — възрази тя. — Просто от много време насам мисля върху този проект. Представям си фронтоните над вратите, изработени от корал...

— Корал? — прекъсна я Ейприл.

— Да, защо? Кое те изненадва толкова?

— Джоана, коралът е застрашен от изчезване — заяви Ейприл. — И ти няма, повтарям, няма да използваш корал в този проект.

Джоана я погледна с любопитство и забеляза, че събеседничката ѝ говори напълно сериозно.

— Е, аз съм събрала купища корал през годините, който само чака да бъде използван. Защо да го прахосваме?

— Защото хората ще видят какво си направила тук и някои от тях може да решат да копират твоята пещера — отвърна Ейприл. — Така че ще започнат масово да изкупуват корал, а това само ще насърчи собствениците на магазини, които и в момента го продават. Получава се един омагьосан кръг, от който просто няма излизане.

— Но...

— Никакво „но“ — прекъсна я Ейприл и енергично поклати глава. — Освен това съществуват прекрасни заместители. Неща, които не са застрашени от изчезване и които ще изглеждат също толкова добре.

Джоана пое дълбоко въздух и бавно издиша. Тази дама изобщо не си поплюва, помисли си тя. И отстоява принципите си докрай. Забележително смела и праволинейна жена!

— Печелиш — най-накрая рече тя и се усмихна. — Трябва да призная, че се чувствам малко засрамена, тъй като реших да използвам корал, макар да знаех, че е застрашен от изчезване. И искам да те уверя, че съм напълно съгласна с доводите, които изложи.

— Навярно знаеш, че разполагаме с толкова други възможности, че изобщо няма да почувстваш липсата на корала — увери я Ейприл.

— О, разбира се, че зная — съгласи се Джоана. — Между другото... — Тя се приближи до дългата библиотека, вградена под един от прозорците, огледа я съсредоточено и след малко извади голяма купчина книги и каталози. — Виж какво имам тук — рече тя, върна се до масата и стовари книгите отгоре ѝ.

— Какво?

— Ще видиш. — Джоана измъкна един каталог и го подаде на Ейприл.

Ейприл го разлисти и очите ѝ се разшириха от изумление.

— Това е фантастично! — развълнувано възкликна тя. — О, Джоана, как изобщо успя да се снабдиш с това?

— При едно посещение в Монтерей си купих мидени черупки от един магазин — отвърна тя. — Бяха толкова много, че жената в магазина ми ги продаде по цени на едро и ги сложи в един кашон, на който бяха изписани името и адреса на доставчика. Позвъних на човека в Орегон, престорих се на художничка, която работи с раковини и мидени черупки, и той ми изпрати този каталог.

Ейприл я погледна и двете избухнаха в смях.

— Това е едно от най-трудните неща, които съм правила през живота си — довери ѝ Джоана. — Говоря за момента, в който излъгах жената в магазина, че съм художничка. И то не каква да е, а такава, която работи с мидени черупки. Почувствах се толкова... фалшива... неискрена. Тя обаче ми повярва безрезервно. Както и няколко други нейни колеги. Защото този първи опит ме окуражи да влизам и в други магазинчета, от които купувах дребни неща и разказвах на собствениците същата история, за да изкопча от тях името на доставчиците им.

— Толкова си умна — отбеляза Ейприл. — Сигурна съм, че ще можем безпроблемно да се снабдим с достатъчно мидени черупки. Ще използваме всичките си резерви. И аз познавам няколко търговци на едро, с които съм работила в миналото.

— Освен това разполагаме и с хиляди миди, които съм събирала през годините — напомни ѝ Джоана. — И държа, ако е възможно, да използваме първо тях. Те имат огромна сантиментална стойност за мен.

— Напълно те разбирам — увери я Ейприл — и смятам, че идеята ти е чудесна. Има още нещо, което бих искала да обсъдим веднага... Всъщност, две неща. Едното е орхидеите, които ще използваме, а второто е приблизителната цена на проекта. Нямах намерение да говоря за пари преди срещата, която бяхме запланували за утре, но изчисленията са у мен и предпочитам да те запозная с тях, преди да продължим по-нататък.

— Защо първо не обсъдим въпроса с орхидеите? — през смях попита Джоана.

Ейприл се усмихна.

— Бих искала да скицирам и фотографирам някои от видовете, които отглеждате тук, както и някои от онези, които видяхме преди малко в оранжерииите.

— Чудесно — подкрепи я Джоана.

— Само че — продължи Ейприл — не бих искала да ги вземам с мен у дома, за да работя върху рисунките. Не мога да поема такава отговорност. Особено за по-ценните видове.

— Разбирам — отвърна Джоана. Замисли се за момент, като почукваше с пръсти по устните си, а след това отново погледна към Ейприл. — Винаги можеш да работиш тук, ако желаеш — рече тя. — Би могла да използваш тази стая. Светлината тук е прекрасна. Какво ще кажеш? Съгласна ли си?

— Няма ли да ви преча?

— Не, разбира се — увери я Джоана. — Освен това и без друго ще се наложи да прекарваш доста време тук. Така че какъв е проблемът?

— Добре — съгласи се Ейприл. — Ако наистина си сигурна, че няма да преча. Бих могла да използвам това помещение за ателие докато завършим преустройството на обора. След това ще се преместя там.

— Чудесно — възкликна Джоана.

— А сега — продължи Ейприл — да поговорим за бюджета. — Пресегна се за чантата си, която бе оставила на един от столовете и извади отвътре една папка. — Отвори я и извади напечатан на машина финансов план. — Ето, разгледай го и ако имаш някакви въпроси, питай. Опитах се да снижа разходите, доколкото това е възможно.

Джоана взе бюджета и го погледна. Проучването му ѝ отне доста време. Ейприл се отдръпна настрани и се загледа през прозореца към плувния басейн, опитвайки се да осигури на Джоана необходимото ѝ спокойствие.

— Виждам, че си включила и разходите за нов водопровод и за дърводелските услуги — обади се Джоана.

Ейприл кимна утвърдително и се обърна.

— Струва ми се, че всичко е наред — рече Джоана. — Довечера ще помоля Джош също да го прегледа, но не мисля, че ще възникне някакъв проблем.

— Добре — с облекчение отвърна Ейприл. Съзнаваше, че цената е огромна, но това беше проект, който щеше да отнеме следващите шест месеца от живота ѝ. Освен това изискваше и адски много работа.

Джоана се приближи и я прегърна отново. После се отдръпна и я погледна в очите.

— Всичко ще бъде наред — увери я тя. — Няма защо да се притесняваш.

Обърна се, върна се при голямата маса и взе списъка, който бе приготвила предварително.

— Тук съм си отбелязала няколко неща, които трябва непременно да обсъдим. Ще ти дам устройство за дистанционно отключване на портата. Тя обикновено е отворена, но може да се случи да я завариш заключена. О, освен това ще ти дам подобно устройство и за оранжерията, за да можеш да взимаш от там нужните ти растения, когато си пожелаеш.

— Това би било страхотно — съгласи се Ейприл.

— И още нещо, Ейприл — продължи Джоана.

— Изобщо не се колебай да искаш от Кони нещо за ядене или за пиене. По всяко време. Тя винаги приготвя огромни количества от всичко, така че присъствието ти само ще ни помогне да се справим по-бързо с храната ѝ.

Ейприл се разсмя.

— Това е ужасно мило от твоя страна — отвърна тя, — но аз вероятно ще се придържам към практиката, която съм си създала през годините и ще си нося храна от вкъщи.

— Както искаш.

— Това, което искам в момента, е да отида отново до обора, да направя още някои измервания и да премеря внимателно определени участъци, които ме интересуват. Освен това искам да направя няколко скици на място.

— Разбира се — отвърна Джоана.

— Работата е доста и вероятно ще се позабавя — предупреди я Ейприл.

— В такъв случай защо не останеш за вечеря? — предложи Джоана.

— О, не — възрази Ейприл. — Не би трябвало... искам да кажа...

— Не приемам отрицателен отговор — заяви Джоана. — Бихме могли да отворим бутилка шампанско, за да ознаменуваме започването на работата по моята изкуствена пещера.

— В такъв случай просто не мога да откажа, нали? — през смях отвърна Ейприл.

— Не, не можеш — съгласи се Джоана и поклати глава. — В никакъв случай.

— Добре — отстъпи Ейприл. — Прибра рисунките си и праметна през рамо голямата си чанта. — Ами до скоро тогава.

— Вероятно ще вечеряме около седем и половина или осем часа — предупреди я Джоана. — А шампанското ще пием преди това. Върни се веднага щом приключиш с работата си. Ако ли не, аз ще дойда да те взема.

— Чудесно — отвърна Ейприл, излезе през вратата и се запъти към обора.

Джоана застана до прозореца и видя Ейприл, която прекоси терасата, мина по малкото мостче, заобиколи басейна и се изгуби от погледа ѝ. Беше толкова доволна, че едва сдържаше радостта си.

Всичко това е просто прекрасно, помисли си тя. Нещата ще се подредят по-добре отколкото си представях.

Светлината в стария обор започна да намалява и Ейприл си даде сметка, че е по-късно отколкото смяташе. Беше така погълната от работата си, че изобщо не бе усетила как бе минало времето. Събра листите с измерванията, които бе направила, пъкна ги в една папка,

която пък прибра в чантата си. После се зае да събере няколкото скици, които беше изработила. Бяха далеч по-подробни от онези, които бе показала на Джоана и освен това, бяха в съзвучие с идеята ѝ за *размиване на границите*.

Тя се усмихна на себе си. Обикновено съм упорита като магаре, помисли си тя. Винаги защитавам до последно собствените си идеи и държа нещата да стават така, както аз искам. Днес обаче Джоана ѝ бе преподала един много ценен урок. Научила я бе, че би могла да се придържа към правилата и да използва чистите форми и структури, които познаваше до съвършенство. Би могла обаче и да си поиграе с тях — както правеше с акварелите на цветя, върху които работеше в свободното си време — и да ги направи още по-добри и впечатляващи.

Когато най-сетне прибра нещата си, тя излезе от обора и тръгна обратно през градината с ябълкови дървета към басейна. Вечерта беше красива, чистият въздух ѝ действаше освежаващо и Ейприл изпита огромно задоволство от свършената през деня работа.

Докато се изкачваше по хълма по посока на басейна, тя чу смях и плясъци във водата. Само след миг басейнът изникна пред погледа ѝ и Ейприл замръзна на мястото си. Около водата проблясваха пламъчетата на свещи, поставени в огнеупорни купи по стените наоколо и по масите. Ейприл едва не ахна при вида на тази толкова романтична обстановка.

Джош беше в басейна и пръскаше с вода Джоана, която седеше на каменната тераса и се превиваше от смях.

— Ето така ти се пада загдето ме бутна във водата — през смях извика той и я изпръска отново.

Джоана изпищя от удоволствие.

— Престани! — извика тя. — Сега ще се наложи да отида да се преоблека. — Изправи се и огледа мокрите петна по панталона и блузата си.

— Така ти се пада! — палаво повтори той. Излезе от водата, прегърна съпругата си с мокрите си ръце и я целуна по устните.

Джоана отново се разсмя от удоволствие.

— Е, сега вече нямам избор, Джош. Наистина ще трябва да се преоблека. — Само че не направи никакъв опит да се измъкне от прегръдката му.

Ейприл почувства леко неудобство докато наблюдаваше тази мила сцена на семейно щастие. Въпреки това просто не можеше да откъсне очи от тях. Двамата изглеждаха толкова съвършени, а отношенията им напълно се припокриваха с представите ѝ за щастлив и пълноценен брак с истински мъж.

А Джош е просто прекрасен, мислеше си тя. Толкова висок, силен и красив и едновременно с това нежен, грижовен и закачлив.

Изпита болезнен копнеж дълбоко в душата си. Не ѝ се случваше за пръв път, но напоследък като че ли се бе научила да го контролира. А сега имаше чувството, че желанието за щастие и семеен живот, унищожено така брутално от неуспешния ѝ брак, отново се пробужда в душата ѝ.

— Ето те и теб! — извика Джош и Ейприл със смущение осъзна, че той я бе забелязал.

Тя излезе от сенките, опитвайки се да се престори, че току-що идва.

— Здравсти.

— Шпионираш ли ни? — закачливо подхвърли Джош.

— Не, разбира се — защити се тя. Веднага след това се разсмя. — Но ви видях да се целувате.

Джоана и Джош избухнаха в смях.

— Ела да изпиеш с нас чаша шампанско — покани я Джоана. — Чакахме те да дойдеш, за да отворим бутилката.

— Много мило от ваша страна — отвърна Ейприл. — Но ще се приближа само ако Джош обещае да не ме пръска с вода.

— Обещавам — усмихнато отвърна той. Облече халата си, завърза колана около кръста си и се зае да отваря шампанското, оставено в кофичка с лед на масата.

Ейприл остави голямата си чанта близо до един стол на терасата.

— Веднага се връщам — рече Джоана. — Трябва да отида да сменя тези дрехи със сухи.

— Побързай — извика след нея Джош. — Двамата с Ейприл може да изпием цялата бутилка докато те няма. — След това погледна към Ейприл. — Сядай — покани я той. — Настани се удобно.

— Благодаря, Джош. Тук е толкова красиво с всичките тези свещи.

— Наистина е красиво — съгласи се той. — Знаеш ли, докато работиш тук, можеш да плуваш в басейна винаги когато пожелаеш.

— Благодаря — отвърна Ейприл. — Това е едно много щедро предложение.

— Нищо подобно. Щом и без друго имаме басейн, защо да не го използваш? — Тапата изхвърча във въздуха и Ейприл видя облачето пара, което излезе от гърлото на бутилката.

— Voala! — възкликна Джош. Разля шампанското в трите кристални чаши, поставени върху сребърен поднос. После върна бутилката в сребърната кофичка да се изстудява и подаде едната чаша на Ейприл.

— Благодаря, но не смяташ ли, че трябва да изчакаме Джоана, преди да вдигнем тост?

— Да — съгласи се той. — Имаш право. Аз съм едно лакомо прасе.

И двамата избухнаха в смях.

— Мисля да отпия една малка глътчица, а тя изобщо няма да забележи — продължи той. Замълча за момент, а след това остави чашата на масата. — Но ти ще видиш. Така че май наистина ще е по-добре да почакаме Джоана.

Ейприл се усмихна.

— А, между другото, Джоана ми показва финансовите ти разчети. Смятам, че там всичко е наред. Мнението ми е, че си се справила изключително професионално.

— Благодаря. Проектът е извънредно голям, така че не ми беше никак лесно да изчисля всички разходи. Лесно се справих със строителството и другите ремонтни операции по преустройството на сградата, но никак не ми беше лесно да оценя собственото си време и труд.

— Сигурен съм, че работата ще потръгне — увери я Джош. — А това много ме радва, защото виждам, че Джоана е изключително щастлива, когато работи по този проект. Тя много прилича на баща си Мич. И не се чувства удовлетворена, ако не се занимава с някаква творческа дейност. Джоана ремонтира старата къща на плажа буквално сама. После написа онази книга за орхидеите. А и непрекъснато прави някакви подобрения наоколо. Разширява градината, преобзавежда

някоя стая, подменя цвета на помещенията или някои други дребни детайли.

— Аз лично смятам, че това е страхотно — отбеляза Ейприл. — Защото тя би могла да прекарва цялото си време в пазаруване, подобно на някои жени, които познавам.

Той се разсмя.

— Слава богу, че не ме подлага на подобно изпитание.

— Върнах се — извика Джоана. Приблужи се до масата и седна на мястото си. — Колко мило, че сте ме изчакали. — Обърна се към Ейприл и ѝ подаде един шал. — Донесох го за теб, в случай че ти стане хладно. Ще вечеряме след около тридесет минути.

— О, благодаря ти, Джоана. — Ейприл взе шала и го наметна около раменете си. Шалът беше изключително мек и в красив бледо кафяв цвят, който много ѝ подходеше.

Забеляза, че Джоана се е преоблякла в бежова копринена блуза и панталон в същия цвят. На раменете си бе наметнала бял кашмирен пуловер. Изглеждаше небрежно-елегантна, но Ейприл прекрасно знаеше, че това впечатление не се постига никак лесно. Това е толкова присъщо за нея, помисли си Ейприл. Тя полага огромни старания и влага много труд, за да направи така, че нещата да изглеждат лесни и достъпни.

— Добре — обади се Джош и вдигна чашата си. — Смятам да вдигна тост.

Джоана и Ейприл последваха примера му и взеха чашите си.

— Пия за мидената пещера — с усмивка обяви Джош. — Един проект, за който слушам от години, макар че никога не съм вярвал, че Джоана ще успее да го реализира.

Надявам се *наистина* да успея, помисли си Джоана.

Но не каза нищо на глас. Засмя се заедно с тях, чукна чашата си в техните и отпи от шампанското.

Ейприл с удоволствие отпи от бълбукащото шампанско. От доста време не бе пила качествено и скъпо шампанско. Нито пък бе имала кой знае какви поводи за празнуване.

— О! — изведнъж възкликна Джош. — Предлагам още един тост.

— Какъв? — попита Джоана и вдигна чаша.

— За Ейприл — отвърна той и насочи сините си очи към Ейприл.
— Единствената жена, която познавам, която не само изслуша Джоана, но и наистина чу какво има да ѝ каже тя.

— За Ейприл! — извика Джоана, забелязала начина, по който съпругът ѝ гледаше тяхната гостенка. Развълнува се, когато си даде сметка, че между тях двамата започва да се създава сърдечно приятелство. А може би и *нещо повече*.

Ейприл пи заедно с тях и отново почувства онзи разрастващ се в душата ѝ болезнен копнеж. Беше вълнуващо да бъде част от живота на тази изключителна двойка, но започваше да се притеснява, че безпокойството в душата ѝ е породено не просто от желанието да създаде свой собствен сърдечен и изпълнен с щастие свят, а е по-скоро свързано с присъствието и личността на Джош Лоурънс.

11.

Работата по преустройството на обора напредваше, а лятото вече беше в разгара си. Френските врати бяха монтирани, но Джоана ги одобри едва след като изнамери и закупи — на невероятно висока цена — подходяща брава. Обикновените месингови дръжки бяха заменени от по-красиви, изработени от позлатен бронз с изящни мотиви.

Ейприл предполагаше, че веднага щом започнат работата по проекта, Джоана, както повечето ѝ предишни клиенти, ще изчезне от строителната площадка и ще се появява само от време на време, за да е сигурна, че нещата се движат по план. Затова остана искрено изненада, когато осъзна, че Джоана следи работата съвсем отблизо и дори участва в нея. При повечето клиенти това сигурно би се превърнало в проблем. Джоана обаче се оказа незаменим съветник, който често предлагаше помощта си при разрешаване на проблеми и при взимането на важни решения.

Лично тя, например, отхвърли малкия фонтан, който смятаха да поставят в средата на помещението, защото реши, че е твърде натруфен.

— Но аз си помислих, че той ще ти допадне точно заради фантастичните си елементи — възрази Ейприл.

— Фонтанът, сам по себе си, е само базата, на която ще стъпим — отвърна Джоана. — И затова трябва да е с напълно изчистени форми. Украсата и фантастичните елементи ще се получат от мидените черупки и камъчетата, с които ще го украсим. Забрави ли вече какво решихме? Създаваме чисти, класически линии, а след това размиваме границите между тях.

Ейприл я погледна и се разсмя. Едва ли щеше да забрави отново този урок.

Когато одобреният фонтан най-после бе поставен на мястото му, Джоана нито за момент не се отдели от водопроводчиците. Искаше да е сигурна, че отделните отвори са поставени на съответната височина и всяка водна струя ще бъде насочена в точно определена посока.

Едновременно с това Джоана научаваше много неща от Ейприл, която имаше далеч по-богат опит в изпълнението на подобни проекти. Веднага забеляза начина, по който Ейприл работи заедно с различните майстори, успявайки да изстиска от тях най-доброто, на което са способни. Когато в края на работния ден отливката, върху която работеха, се оказа *почти гладка*, именно Ейприл успя да ги убеди да поработят още малко, макар ѝ след работното време, за да направят повърхността *съвършено гладка*.

Дните си нижеха един след друг, а работата поглъщаше двете жени изцяло. Затова и Джоана, и Ейприл се оказаха искрено изненадани, когато строителните работи бяха завършени и настъпи моментът, в който Ейприл трябваше да започне да твори чудеса, украсявайки стените на стария обор, превърнат в нещо подобно на изкуствена пещера с мидени черупки, раковини и разноцветни камъчета.

През последните няколко седмици двете постепенно се превърнаха в доверени приятелки и Ейприл изобщо не се изненада, когато една петъчна сутрин в началото на юни Джоана изведнъж заговори за сестра си Кристина докато двете с Ейприл се разхлаждаха в басейна.

— Кристина е с четири години по-голяма от мен и е изключително надменна и дори непочтена на моменти — рече ѝ тя. — Понякога обаче може да бъде невероятно грижовна и любвеобилна. Двете с нея сме прекарвали не един и два прекрасни момента заедно. Тя ме научи как да се гримирам и съчетавам дрехите си. Пак тя ми разказа за птичките и пчеличките и ми обясни как се раждат децата на този свят. А когато ставаше дума за момчета, тя просто нямаше равна на себе си. Израснах без майка и просто не бих могла да си представя какъв би бил животът ми, ако Кристина не беше около мен.

— Все още ли сте толкова близки? — попита Ейприл.

— Ами... — замислено проточи Джоана — двете сме отраснали заедно, свързват ни много общи спомени и все още се виждаме от време на време. Аз я посещавам в Монтерей няколко пъти в годината, а Кристина... е, тя може да дойде само веднъж в годината. А ако реши, може да ни посети и десет пъти. Сестра ми е просто непредсказуема. — Тя се разсмя. — Съвсем наскоро пак ни гостува. Само че двете с нея сме напълно различни.

— Наистина ли? — попита Ейприл. — По какво се различавате?

— По много неща — отвърна Джоана. — Кристина винаги е била изключително амбициозна, когато става дума за социалния ѝ статус. Освен това е невероятно алчна. А отношението ѝ към мъжете е просто откачено. — Тя погледна към Ейприл. — Може би трябваше да кажа, че сестра ми е луда по мъже с много власт и пари. И с добро социално положение.

Двете се разсмяха.

— Предполагам, че това може да се каже за много други жени — отбеляза Ейприл.

— Не знам за другите, но при Кристина нещата стоят точно така. В момента е на тридесет и шест години и досега се е женила три пъти. И трите пъти за противно богати, изключително влиятелни и социално значими мъже. Обикновено се движи в обкръжението на богати безделници от Монтесито, Палм Бийч и други подобни места. Те се движат от място на място, следвайки лятото и различните конни турнири. Някои от тях играят поло. Повечето притежават огромни попечителски фондове на тяхно име и не са работили нито ден през живота си.

— Като те слушам, двете май никак не си приличате — отбеляза Ейприл.

Джоана поклати глава.

— Изобщо. И знаеш ли какво? Най-странното е, че голяма част от тези хора са дълбоко нещастни. Не искам да кажа, че всички богати хора са нещастни, но Кристина като че ли винаги успява да попадне в обкръжението на отегчени от живота, неуравновесени и потиснати безделници.

— Това е така, защото тези хора нямат нито цели, нито амбиции — подхвърли Ейприл.

— Точно така — съгласи се Джоана. — През цялото време са погълнати от собствените си проблеми. И то проблеми, свързани обикновено с прическата или дрехите им. С поредната пластична операция и манията за скъпи бижута. С последния им любовник. Всъщност, всеки един елемент от живота им би могъл да се превърне в проблем. — Тя се усмихна.

Ейприл отвърна на усмивката ѝ.

— Тези хора се нуждаят от едно-единствено нещо — да престанат да се вглеждат в себе си и да насочат интересите си към света, който ги заобикаля — изтъкна тя. — Според мен това е най-добрата терапия за изпаднали в депресия хора. Стремехът да направят нещо добро за другите. — Отново погледна Джоана. — Твърде сантиментално ли прозвуча?

— Напротив. И аз самата бих се изразила по същия начин — през смях отвърна Джоана. — А това е схващане, което съм повтаряла поне милион пъти. Сигурна съм, че Кристина се нуждае от някаква кауза, на която да посвети времето си. Тя има нужда да се захване с благотворителна дейност и да насочи интересите си към неща, които не са свързани с нея самата. Точно както и ти изтъкна преди малко.

— Но ти каза, че двете сте близки — отбеляза Ейприл. — Как се разбирате, след като сте толкова различни?

Джоана сви рамене.

— Добре — изрече с равен глас тя. — Предполагам, че би могло да се каже, че сме се споразумели, че можем да имаме различни схващания за нещата от живота. И въпреки това да си останем приятелки. Преди да почине, татко ни попита дали искаме да раздели онова, което щеше да ни завещае, на две части. Земята и бизнеса за едната, а парите — за другата. Кристина мигновено пожела всичките пари, а аз посрещнах решението ѝ с искрено облекчение, защото исках за себе си земята и бизнеса.

Замълча за момент, загледана в далечината, а след това продължи:

— И досега смятам, че решението се оказа много удачно, макар че подялбата изобщо не беше равностойна. Тази къща, бараката на плажа, бизнесът и земята, които наследих, изобщо не могат да се сравняват с парите и акциите, които получи Кристина.

— Но това е просто изумително — възкликна Ейприл. — Едната сестра е получила далеч по-голямо наследство и това не е станало повод за кръвна вражда между двете.

Джоана кимна.

— Странно, нали? Но истината е, че двете с Кристина изобщо не сме воювали помежду си заради завещанието на татко. Както вече ти казах, двете сме съвършено различни. Аз не обръщам такова внимание

на парите, а Кристина не дава пет пари за бизнеса. — Замълча за момент, замислена за нещо. — Или поне до скоро беше така.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ейприл. — Нима е започнала да проявява интерес?

Джоана се намръщи и поклати глава.

— Не зная — призна тя. — Не мисля, че наистина се интересува, но при последното си посещение задаваше твърде много въпроси по отношение на оранжерииите. Питаше за неща, за които обикновено нехае. И това ми се стори странно. — Тя се разсмя. — Може би просто се е почувствала отегчена след последния развод или пък най-неочаквано в душата ѝ се е събудила сантиментална привързаност към семейството и бизнеса. — Отново поклати глава. — Не зная. Но това няма значение, всъщност. По-важното е, че двете постепенно се отдалечихме една от друга. Всяка по различна пътека в живота си. В известен смисъл обаче Кристина беше като майка за мен в детските ми години и аз високо ценя нейната всеотдайност. И никога няма да забравя това.

— Какво се е случило с майка ти? — попита Ейприл. Само преди няколко седмици изобщо не би си помислила да зададе подобен въпрос, но от тогава насам приятелството ѝ с Джоана бе стигнало до етап, на който всяка една споделяше интимни подробности за себе си.

— Удавила се малко след раждането ми — отвърна Джоана.

— О, боже! — възкликна Ейприл. — Изобщо не подозирах.

— Случило се в залива на Монтерей, близо до къщичката на плажа. Татко имал платноходка и двамата излезли в океана на разходка. Внезапно се извила силна буря, паднала гъста мъгла. Вълните били високи и родителите ми решили да се върнат на брега. Само че и двамата били изпили по няколко питиета, а майка била без спасителна жилетка. Паднала през борда и се удавила преди татко да успее да я спаси. Той се обади по радиото за помощ и се хвърлил във водата да я търси, но напразно. На следващия ден океанът изхвърлил тялото ѝ на брега почти на прага на къщата. — Погледна към Ейприл с огромните си, изпълнени с тъга очи.

— За теб сигурно е било ужасно да растеш без майка — рече Ейприл. — Винаги съм се питала какво се е случило с майка ти, защото вие двамата с Джош непрекъснато говорите единствено за баща ти.

— Всъщност, за мен не беше чак толкова ужасно — отвърна Джоана. — В края на краищата аз съм била още бебе. И изобщо не си я спомням. Кристина си я спомня много смътно, макар понякога да си мисли, че това всъщност не са истински спомени, а представа, която си е изградила от снимките ѝ и от разказите, които е слушала за нея.

— Баща ти ожени ли се повторно? — попита Ейприл.

Джоана поклати глава.

— Не — отвърна тя. — Не мисля, че някога е поглеждал друга жена. — Изкашля се, за да прочисти гърлото си. — Той беше прекрасен чудак. След като майка се удавила, той запалил яхтата и я гледал докато потъне в океана. След това завинаги отказал алкохола. Не вкусил нито капка повече.

— Нима се е обвинявал за смъртта ѝ до края на живота си? — попита Ейприл.

— Така мисля — отговори Джоана. — Освен това се опита по всякакъв начин да компенсира липсата ѝ в живота ни. Посвети се изцяло на Кристина и на мен и ни обсипа с любов. Понякога си мисля, че той просто изчака да се омъжим и двете и едва след това си позволи да се разболеет от рак и да си иде от този свят. Знаеше, че вече ще има кой да се грижи за нас и затова си отиде.

— Но това е изумително — обади се Ейприл. — Били сте истински късметлийки да имате баща като него, нали?

— О, да — съгласи се Джоана и кимна с глава. — Той беше най-добрият баща и най-свестният мъж, когото би могла да си представиш. Винаги съм смятала, че съдбата беше ужасно несправедлива — ужасно жестока — загдето му отреди такава мъчителна смърт. Твърде бавна и болезнена. Изживя живота си почтено и достойно, но последните му дни бяха изпълнени с неописуеми страдания.

Замълча за момент, след което сериозно се вгледа в Ейприл.

— Предполагам, че в онези дни изгубих вярата си в добрия и щедър бог и не съм сигурна дали някога ще успея да си я възвърна. Все още не мога да приема напълно жестоките и несправедливи удари, които животът ни нанася понякога.

После изведнъж се разсмя.

— Нямах намерение да ставам толкова сериозна — заяви тя. — Едно нещо обаче мога да кажа със сигурност. Кристина и аз бяхме

благословени. Предполагам, че едва ли има други две момичета, които да са били толкова обичани и така глезени.

— Е, ти изобщо не ми се струваш разглежена — възрази Ейприл. — Ти си човек, който знае какво има и умее да го цени.

— Благодаря ти, Ейприл. Но стига вече приказки, че не те оставям да си гледаш работата.

— Което ми напомня, че днес Уди ще дойде, за да ми помогне малко — напомни ѝ Ейприл.

— Това ли е човекът, за когото ми спомена преди време? — попита Джоана. — Същият, който притежава магазин?

— Да — отвърна Ейприл. — И друг път съм работила с него по важни проекти. Сега имам нужда от помощ за участъците, в които ще лепя мидите и камъчетата с бързо втвърдяващ се цимент. И тъй като в подобни случаи трябва да се действа много бързо, обикновено вземам някой да ми помага. Така спестявам много време, а Уди е много добър в извършването на подобни прости и рутинни процедури. Можеш да си сигурна, че няма да му позволя да се занимава с по-сложните и изящни неща.

— А какво ще стане с магазина му докато е тук? — попита Джоана.

— Наел е човек, който работи там през деня — отвърна Ейприл. — А когато се натрупа много работа, Уди се лишава от няколко часа сърфиране по вълните, за да навакса с поръчките.

Джоана не искаше да споменава пред Ейприл, че познава Уди Пърлмън. Поне не още. Тя определено не можеше да забрави последното си посещение в магазина му и опита му да я сваля. Въпреки това не можеше да отрече, че бе свършил изключително добра работа с предишните ѝ две поръчки. Може би, помисли си тя, просто уцелих един от ужасните дни в живота му.

— Той сигурно много те харесва, щом е готов да зареже всичко и да дойде да ти помага — подхвърли Джоана. — Да не би случайно да е влюбен в теб?

— Не — отвърна Ейприл. — Всъщност... не е съвсем... любов. О, по дяволите, Джоана! Не зная.

— А ти какво изпитваш към него? — попита Джоана.

Ейприл се усмихна, а след това избухна в смях.

— Не съм влюбена в него. Или поне така мисля. От известно време двамата сме добри приятелчета. Познаваме се от години, тъй като той беше приятел на бившия ми съпруг, но отношенията ни са по-скоро като между брат и сестра. Аз поне ги възприемам по този начин. И зная, че коленете ми не омекват от вълнение и сърцето ми не бие като обезумяло, когато Уди е около мен. Той е просто човек, с когото от време на време ходя на кино например. Приятен събеседник и компаньон.

Джоана посрещна признанието ѝ с облекчение, но не каза нищо повече. Уди Пърлмън не заслужава Ейприл, помисли си тя. Сигурна съм в това. Даваше си сметка, че не може да не изпитва смесени чувства по отношение на всеки мъж, към когото Ейприл би проявила интерес. Освен това знаеше, че е развила нещо като собственическо отношение към нея. Беше повече от сигурна обаче, че Уди е просто един първокласен Казанова. Разглезен свалчач, който е превърнал в спорт разбиването на женски сърца. Този човек вижда у жените едно-единствено нещо. И нищо друго.

Как тогава да си обясни приятелството му с Ейприл, което изглеждаше доста близко? Сигурна беше, че Уди ще забрави за нея в момента, в който получи онова, което желае, и след като ѝ се насити ще се прехвърли към следващата жена в списъка си. Защото Ейприл, преставайки да бъде предизвикателство, ще се превърне в една от многото привлекателни жени наоколо.

Ейприл излезе от басейна.

— Отивам да се преоблека и ще изляза да изчакам Уди.

— Добре — отвърна Джоана. — Ще се видим на обяд.

— Сигурна ли си, че не прекалявам с гостоприемството ти, Джоана? — загрижено попита Ейприл.

— Не ставай глупава! — скара ѝ се Джоана. — Освен това днешният ден е специален. Строителните работи приключиха и от днес започваме същинската работа. Което означава, че моментът трябва да се отпразнува.

— Но ние вече го направихме — напомни ѝ Ейприл. — Забрави ли?

— Празниците никога не могат да ни дойдат в повече — през смях я увери Джоана.

— Добре, ще дойда на обяд — отстъпи Ейприл. Обърна се и се отдалечи от басейна, за да се преоблече, като се чудеше виновно дали и Джош ще присъства на днешния обяд.

Уди стоеше с ръце в джобовете и с любопитство разглеждаше обора. После тръсна черните си къдрици и пронизително изсвири.

— Трябва да призная, Ейприл — в гласа му се прокрадваше възхищение, — че това тук ще стане една страхотна стая.

— Е, идеята е на Джоана, не моя — отвърна тя.

— Да, но проектът е твое дело — възрази Уди. — И пак ти изработваш декорациите с миди. — Обърна се и я погледна. Тъмните му очи заблестяха напрегнато. — Мисля, че трябва повече да цениш труда си.

— Благодаря ти, Уди. Е, вече видя какво сме направили и какво още предстои да се свърши. Сигурен ли си, че можеш да отделиш от времето си, за да ми помагаш? Ще имам нужда от теб само за нещата, които трябва да се правят много бързо.

— Да — отвърна той. — Щом е за теб, ще намеря време, Ейприл. — Отново се огледа наоколо. — И какво точно имаш предвид под неща, които трябва да се работят бързо?

Ейприл се разсмя.

— Големи участъци, запълнени с почти еднакви по вид и форма мидени черупки или камъчета. Участъци без сложни фигури и фини украси. Ела да видиш. — Даде му знак да се приближи до работната маса, която цялата бе отрупана със скици и планове. — Ето тази стена например — тя посочи с ръка южната стена. — Виждаш ли големите участъци между корнизите? Те обикновено се правят с бързо втвърдяващ се цимент, тъй като се запълват с почти еднакви камъчета и раковини.

— Разбирам — отвърна Уди. — Става дума за еднообразната и отегчителна работа, която може да бъде свършена от всеки идиот.

— Точно така — съгласи се Ейприл. — По-трудната, но и по-удовлетворителната част от работата съм запазила за себе си.

Уди се разсмя.

— Е, ти си шефът.

Ейприл погледна часовника си.

— Слушай, днес съм канена в къщата на обяд и трябва вече да тръгвам. Ще можеш ли сам да намериш обратния път, за да си тръгнеш?

— Разбира се — увери я Уди. — Няма проблем. Ще ми се обаче да поостана още малко. Надявам се, че нямаш нищо против. Искам да разгледам плановете и местата, на които ще се изявявам като творец на скучно еднообразие.

— Нямам нищо против, Уди — отвърна тя. Всъщност бе малко изненада от интереса му. От опит знаеше, че той работи много добре — бързо и ефикасно, — но винаги до този момент бе смятала, че Уди не проявява кой знае какъв интерес към проектите ѝ и изпълнява единствено възложените му задължения, без да се вживява особено в онова, което върши.

— Ако сега проуча плановете внимателно, в понеделник ще зная съвсем точно кои участъци са мое задължение и ще мога да си поставям определени цели за изпълнение — рече той.

— О, Уди — през смях възкликна Ейприл, — понякога си толкова смешен. — После го целуна по бузата. — А сега трябва да тръгвам. Ще се видим довечера. Нали?

— Но ще е по-късночко — отвърна той. — И се забавлявай добре.

Тя се обърна, излезе от постройката и тръгна по посока на басейна. Уди остана загледан в нея и се обърна едва след като тя се скри от погледа му.

— Не, остани си на мястото — настоя Джоана. — Всичко е под контрол и нямам нужда от помощ.

— Сигурна ли си? — попита Ейприл.

— Сигурна е, повярвай ми — с усмивка потвърди Джош.

Джоана тръгна към къщата понесла поднос пълен с мръсни чинии. Току-що бяха приключили с обяда. Оставаше да се сервира кафето и прстичкия десерт, който лично Джоана бе приготвила порано през деня.

— Кони да не би да има свободен ден? — попита Ейприл.

— Да — отвърна Джош. — Не зная какво е намислила. Понякога изчезва без предупреждение, но за нас това не е проблем. А и Джоана

обича от време на време да се проявява сама в кухнята. Предполагам, че готвенето толкова ѝ харесва, защото го прави твърде рядко и гледа на всяка предоставила ѝ се възможност като на награда.

Ейприл се разсмя.

— В думите ти има логика. Аз самата готвя с много по-голямо удоволствие, когато приготвям нещо специално за приятелите си.

— Същото е и с мен — увери я Джош. — Понякога ми е много забавно да приготвя нещо специално за Джоана и мен или пък да се включа с някое специално блюдо в случаите, в които посрещаме гости. Но ако ми се налагаше да го правя всеки ден, едва ли щеше да ми харесва толкова.

— Докато растях, понякога си приготвях много специални сандвичи. Заливах ги с шоколадов сос, фъстъчено масло и други подобни глезотийки.

Джош се разсмя.

— И аз правех същото! — възкликна той. — Приготвях си например сандвич със сардина, а след това целия го заливах с кетчуп. Или наливах кетчуп в супа от консерва.

— У-ух! Сега звучи направо ужасно — отбеляза Ейприл, — но когато едно дете е малко и самотно, то прави всякакви откачени неща, за да се забавлява.

— Точно така — съгласи се Джош, а на лицето му се изписа замислено изражение. — Понякога ние, хората, вършим много шантави неща в опитите си да направим живота... по-добър.

— Така е.

— Ти обаче очевидно си успяла да си изградиш много добър и пълноценен живот — подхвърли той. Имаш си планинската къщичка, която по думите на Джоана, изглежда като излязла от детска книжка с приказки. Освен това имаш и работата си, която обичаш. Ако питаш мен, ти си един много щастлив човек.

Ейприл кимна.

— Имаш право, Джош — съгласи се тя. — Аз съм един щастлив човек. Животът ми невинаги е бил рай, но сега е дяволски по-приятен и пълноценен, отколкото беше в миналото. А и проектите като този, който изпълнявам за теб и Джоана, ме карат да се чувствам още по-щастлива. Като споменах Джоана, питам се къде ли се бави още?

— Доколкото познавам Джоана, в момента тя сигурно е в кухнята и довършва украсата на десерта — отвърна той. — Което означава, че може да се забави доста. — Погледна към Ейприл и се усмихна.

— Независимо какво прави, тя държи то да бъде свършено. Сигурен съм, че това е черта, която не е съвсем чужда и на теб.

Джоана стоеше пред прозореца в зимната градина и наблюдаваше Джош и Ейприл. Десертът беше готов за сервиране, кафето беше приготвено, но тя просто не можеше да откъсне очи от сцената, която се разиграваше пред очите ѝ.

По лицето ѝ потекоха сълзи на радост, облекчение и силна тъга. Докато наблюдаваше приятелската близост, установила се между тях двамата — близост, на каквата се бе надявала — в душата ѝ се завихри буря от противоречиви емоции. Емоции, които изобщо не бе очаквала.

Стоеше там, разкъсвана между приповдигнатата радост и ужасното чувство за неминуема загуба, опитвайки се да реши дали си заслужава да продължи по несигурната и опасна пътека, по която беше поела. Защото вече навлизаха в коварна и неизследвана територия. Между тримата се установяваха съвсем близки, дори интимни отношения, които бяха потенциално опасни и Джоана започваше да се съмнява в мъдростта на взетите от нея решения.

За коя се мисля, че си позволявам да се правя на господ бог? — запита се тя.

Веднага след това обаче си напомни, че е длъжна да поеме този отчаян риск и да доведе до успешен край заговора, който беше замислила.

В края на краищата какво бих могла да изгубя? Абсолютно нищо!

А какво мога да спечеля?

Знаеше и отговора на този въпрос: *Всичко.*

Уди загаси осветлението в пещерата и тръгна през ябълковите дървета по посока на плувния басейн. До слуха му достигнаха едва доловимите гласове на хора, които като че ли шепнеха, погълнати от

разговора си, прекъсван от време на време от тихото потропване на ледените кубчета в чашите им.

Когато доближи до терасата, той се спря и застана в сянката на едно старо ябълково дърво. Джош Лоурънс. Едрият, умен и богат Джош Лоурънс, хванал едната ръка на Ейприл. И Ейприл. Обядваха заедно. Очевидно.

На Уди му се прииска да се изплюе от възмущение. На лицето му се изписа злобна гримаса. След това рязко се завъртя на пета и се отдалечи, заобикаляйки терасата, за да остане незабелязан.

Как може Ейприл да прави това? — питаше се той. Как е могла да си позволи да се увлече по красивия съпруг на онази богатата кучка? Та тя просто не можеше да свали очи от гадното копеле!

И защо отказва да ми даде онова, което искам от нея? Защо предпочита това долно копеле?

Извади ключовете на колата от джоба си и се запъти към пикапа си, паркиран на двора. Видя старата тойота на Джош Лоурънс. Много е стара, помисли си той. Но пък е идеално поддържана. Отдели един ключ от връзката, мина точно край голямата тойота, допря острия му край до избелялата жълта боя и остави дебела диря по цялото протежение на колата.

Така му се пада на негодника, помисли си той, качи се в собствения си пикап и запали двигателя.

Изпод гумите се разхвърчаха камъчета чакъл. Той изхвърча от имението и бързо пое надолу по хълма. Дребният акт на вандализъм не му бе донесъл никакво удовлетворение и Уди вече се питаше какво да направи, за да е сигурен, че Джош Лоурънс наистина ще си получи заслуженото.

12.

Кристина изкачи бетонните стълби, отвеждащи към дъсчената пътека край плажа. Високите и тънки токове на скъпите ѝ обувки с марка „Гучи“ тропаха силно по бетона и тя се намръщи недоволено, пожелавайки си да е невидима. Беше се опитала да накара Питър Роси да се срещнат някъде другаде, но той бе настоял срещата им да стане на това ужасно място — някакъв магазин в северния край на плажната пътека на Санта Круз. Беше ѝ казал, че много бърза, а и има да свърши някаква делова работа по тези места. Освен това плажът не беше особено пренаселен в ранните летни вечери и едва ли някой щеше да ги види заедно.

Със сигурност няма да ни видят, помисли си Кристина. Господ ми е свидетел, че никой от хората, които познавам, не би се появил по тези места и посмъртно.

Освен това Питър бе подчертал, че наблизко имало поне дузина местенца, където биха могли да прекарат няколко часа заедно. Въпреки това Кристина не спираше да се пита дали това не е неговият начин да я подложи на проверка. Да види що за човек е, да се увери, че тя не се смята за толкова изтънчена, че да не желае да се обвързва с човек с неподходящо потекло.

В неговия случай, с усмивка си помисли Кристина, произходът няма никакво значение. Щеше да го приеме такъв, какъвто е, та дори и да беше от Марс.

Във въздуха се носеха тъжни музикални акорди, които обаче не успяваха да се извисят над оглушителния рев на гигантските океански вълни и над изблиците на смях и породените от страх писъци, изтръгнаха се от гърлата на любителите на силни усещания. Цялото място бе пропито с миризмата на хамбургери, захарен памук, бира, плажно масло и човешка пот. Воня, която дразнеше изтънченото ѝ обоняние.

Господи! — мислено възкликна тя. Тук се чувствам толкова не на място!

Изпитваше единствено презрение към тази част от човечеството, която си падаше по увеселителните екскурзии, евтината храна и безбройните безвкусни магазинчета за сувенири, които продаваха тениски, мидени черупки и раковини, евтини бижута и други такива дрънкулки. Хвърли един поглед към групата мъряви, облечени целите в кожа рокери и техните опърпани приятелки, едва успявайки да прикрие погнусата си. После погледът ѝ беше привлечен от плажните полицаи, облечени с къси панталонки в цвят каки, които кръжаха с велосипедите си наоколо, не позволявайки на групата с моторите да забрави за присъствието им.

Погледна встрани, прикривайки леката си усмивка. Полицаите може и да не изглеждаха особено здрави и силни върху велосипедите си, но тя със сигурност знаеше, че са истински мъжаги.

Продължи пътя си по дървената пътека, пренебрегнала напълно мотористите и плажа вляво от нея. Вървеше близо до добре осветените магазини от дясната ѝ страна, опитвайки се да открие онзи, който ѝ трябва. Най-накрая го видя точно пред себе си. *Градината на Посейдон*. Поредното неугледно магазинче за дрънкулки, което по нищо не се различаваше от останалите. Намали крачка, опитвайки се да види Питър през двойната стъклена врата, но пред погледа ѝ се изпречиха момче и момиче — и двамата изрусени до бяло, със здрави и мускулести тела. Тя беше облечена със силно изрязан оранжев бански, който почти изцяло разкриваше прелестите ѝ и не оставяше нищо за въображението на околните. Той беше пременен с изключително пестелив бански в телесен цвят, който по никакъв начин не успяваше да прикрие интимните му части. Загорелите им тела, напогани със стероиди и заякнали от вдигането на тежести, запълниха цялата врата докато излизаха от магазина, отрупани с покупки.

Тези двамата глупаци сигурно умират от студ, помисли си Кристина и потрепери от хладния вечерен въздух.

Изпрати ги с поглед, забелязала бавните им движения, които целяха да подчертаят играта на всяко изпъкнало мускулче по телата им.

Отново надникна през стъклената врата и извила врат, се опита да види дали Питър е вътре. Там беше. Толкова висок и красив. Толкова едър и силен. Можеше да се закълне, че сърцето ѝ мигновено

пропусна един удар. Той стоеше между рафтовете с... какво? Мидени черупки? Не беше съвсем сигурна от това разстояние. Пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои, и влезе в магазина. Той изобщо не се обърна, но продавачката, застанала зад щанда близо до задната врата, я погледна безизразно.

— Мога ли да ви помогна? — унило я попита момичето. Изглеждаше така, сякаш нямаше никакво желание да ѝ продаде каквото и да било. Седеше прегърбена зад щанда, подпряла брадичката си в ръце и подръпваше с два пръста ту изрусените до бяло кичури в гарваново черната си коса, ту халките, пронизали носа, устните и веждите ѝ. Кокалестите ѝ ръце бяха целите покрити с татуировки.

— Не, благодаря. Само гледам — отвърна Кристина, стараейки се да не потрепери от отвращение.

Тръгна към задната част на магазина и почувства как пулсът ѝ ускори ритъма си, когато се приближи до Питър, който все още не я бе забелязал.

— Здравей — поздрави го тя и застана до него.

Той се обърна и се усмихна.

— Здравсти.

— Какво разглеждаш толкова съсредоточено? — попита Кристина.

— Нищо особено. Ей тези картички.

Кристина видя, че Питър държи в ръцете си пощенски картички, изобразяващи огромни акули, изложени на някакъв кей и потопени в локви от собствената им кръв.

— Хубави са — саркастично отбеляза тя.

Той върна картичките на мястото им без дори да отговори на подхвърлената забележка и взе едно морско конче, поставено в кутия от мидени черупки.

— Чудновати са, нали? — подхвърли той, приковал поглед върху Кристина.

Тя кимна утвърдително.

— Да, но са и много красиви.

— А също така изключително крехки. Можеш да ги счупиш на две само с два пръста. — На лицето му се появи хищна усмивка.

Кристина изгледа безмълвно красивото му лице. Не беше съвсем сигурна как да тълкува последната забележка. Дали това не беше

някаква не съвсем дискретна заплаха? Но пък защо му е да я заплашва? Не беше сигурна, но подозираше, че той е... опасен мъж. А това я възбуждаше страхотно.

— Хайде да се махаме от тук — рече ѝ той. Хвана я за ръката и бързо я изведе от магазина. Излязоха отново на плажната пътека, изминаха няколко метра на юг и се спуснаха по бетонните стълби към улицата.

— Запазил съм една стая в мотел малко по-надолу по улицата — информира я той, преметна силната си ръка през раменете ѝ, принуждавайки я да ускори крачка, за да върви редом с него.

Изобщо не пита дали съм съгласна, помисли си Кристина. Просто ми съобщава. Това ѝ харесваше. Много ѝ харесваше.

Едва успяваше да върви до него с високите си обувки, но полагаше отчаяни усилия да не изостава, възбудена от цялото това бързане и от тайната им среща. А също и от собственото си либидо.

Прекосиха улицата и влязоха в предния двор на малък и напълно безличен мотел. Беше боядисан в розово, а над вратата се мъдреше крещящо неоновото табло, върху което с червени букви примигваше надписът *Дъ Сийбър Зе*.

Насочиха се към вратата на стая номер девет. Питър извади ключ от джоба на панталона си и отключи. Пропусна Кристина пред себе си, която пристъпи колебливо в стаята и се огледа. Слава богу, помисли си тя. Поне изглежда чисто.

Питър затвори вратата след себе си, след което се обърна към нея, грубо я сграбчи със силните си ръце, целуна я по устните, притисна гърба ѝ към затворената врата и едва не я смаза под тежестта на мускулестото си тяло.

Тялото ѝ се разтресе от обхваналата я възбуда и тя не успя да сподави вика си, когато той повдигна полата ѝ нагоре, плъзна огромните си ръце по бедрата и задника ѝ, а след това с все сила я привлече към себе си. Кристина долови мускусния аромат, който излъчваше тялото му, и едва не припадна от обхваналото я желание.

— Радваш ли се да ме видиш, скъпа? — шепнешком попита той.

— О, господи, да! — задъхано промълви тя. Коленете ѝ се огъваха, между бедрата ѝ вече бе избила гореща влага.

Без да каже нито дума повече, Питър безцеремонно я съблече, после набързо свали и собствените си дрехи и я заведе до леглото.

Възседна я като животно, проникна в нея с безмилостно настървение и като завършен егоист, интересуващ се единствено от собственото си удовлетворение, едва не я смаза под свирепите и безмилостно силни тласъци на пламналото си тяло.

Кристина обичаше такива мъже. Тялото ѝ почти мигновено реагира на бруталната му сила. Тя се разтресе от силни, следващи една след друга конвулсии, горещите ѝ сокове опариха вътрешностите ѝ. В следващия миг той изрева като животно и с един последен, неудържимо силен тласък проникна дълбоко в нея и от члена му изригна огнен поток, който я изпълни цялата.

И двамата бяха толкова възбудени и нетърпеливи, че всичко свърши преди още да е започнало. Останали без дъх, с блеснали от пот тела, те останаха неподвижни върху леглото, опитвайки се да нормализират дишането си. Никой от двамата не проговори. Лежаха един до друг и се гледаха право в очите, а ръцете им бавно галеха, изследваха и проучваха тялото на другия.

Само след няколко минути отново сплетоха тела във всепоглъщащ любовен акт. Любеха се като ненаситни животни, но този път си дадоха достатъчно време, за да се насладят на телата си, да си доставят плътска наслада по различни обичайни и не толкова обичайни начини. Накрая и двамата достигнаха до бурен оргазъм, след което се стовариха на леглото с лъснали от пот тела и изтощени до краен предел.

Едва след като се успокоиха достатъчно и започнаха да дишат равномерно, Питър се пресегна и запали по една цигара за всеки.

— Радвам се, че успя да дойдеш чак тук, за да се срещнеш с мен, скъпа — рече той, целуна я по бузата и игриво я плесна по задника. После ѝ подаде запалената цигара.

Кристина я взе и дръпна дълбоко.

— О, господи, аз също — отвърна тя, не можейки да не оцени факта, че той си бе направил труда да ѝ каже това. Прекрасно знаеше, че на Питър Роси едва ли му се случва често да уверява когото и да било, че му е приятно да се видят.

— Сестрата ти и зет ти не знаят, че сега си тук с мен, нали? — попита той.

Кристина се засмя и от устата ѝ излезе гъст облак тютюнев дим.

— Не, разбира се! — заяви тя. После го погледна и на лицето ѝ се появи хитра усмивка. — Но малко се тревожа, Питър. Ако някой случайно види ролса или пък мен самата, ще се наложи да кажа на Джоана, че съм минала от тук на път за Сан Франциско, където съм гостувала на приятели.

Той се усмихна.

— Куражлийка си — подхвърли той и отново я шляпна по дупето.

— Защо казваш това? — попита Кристина, доволна от оказаното ѝ внимание. — Защото спя с врага?

— Точно така, скъпа — отвърна той и дръпна от цигарата си. — И не само това. Може би дори *помагаш* на същия този враг, а?

И двамата се разсмяха.

— Няма да оставя на мира шибания ти зет докато не получа онова, което желая — увери я Питър. — Ще продължа да го мачкам и унижавам и не след дълго ще започнат да ме умоляват да откупя бизнеса им.

Кристина разбираше, че той искрено се забавлява от всичките тези машинации и споделяше удоволствието от пъклените му планове. Даваше си сметка, че потайните им срещи и злонамерените им действия още повече разпалват сексуалните им страсти и ги извисяват на неподозирани от нея висоти.

А аз, самодоволно си помисли тя, имам достатъчно богат сексуален опит.

— Ами, доколкото разбрах — Кристина насочи поглед към него — те се опитват да засилят охраната и да повишат предохранителните мерки. — Изпусна струя дим през ноздрите си. — Така че може да се окаже доста трудно да предприемеш нещо в тази насока.

— Ще видим — отвърна той. — Ти само ме дръж в течение.

Кристина кимна.

— Ще се опитам да подразбера това-онова от Джоана без обаче да демонстрирам кой знае какъв интерес. Не бих искала тя да остане с впечатлението, че съм твърде заинтересована от случващото се в оранжерииите. Не зная дали ме разбираш добре — Кристина отново го погледна. — Но те биха могли да се усъмнят в мен. Налага се да поема този риск заради теб, Питър. — В гласа ѝ прозвучаха нотки на

раздразнение. Отново погледна към него, очаквайки някаква подкрепа от негова страна.

Очите на Питър Роси сякаш изведнъж се втвърдиха. Превърнаха се в късчета обсидиан, които я пронизваха с безмилостния си поглед. Загаси цигарата си, а след това бавно се усмихна.

— Можеш да се справиш с това, скъпа! — ласкаво рече той като я гледаше право в очите. Взе голото ѝ тяло в прегръдките си и го притисна към себе си. — Заради нас, а?

— Заради нас? — повтори тя и тя се усмихна. — Хмм... — Обърна се и загаси цигарата си. — Мисля, че мога да го направя.

— Да — кимна той. — И аз така си помислих. — Наведе се и я целуна отново. По устните този път. Езикът му внимателно раздалечи устните ѝ и нежно се зае да изследва горещата ѝ и влажна уста. После бавно и неохотно се отдръпна назад и се усмихна.

— Искаш ли да знаеш какъв ще бъде следващият ни ход?

Кристина го погледна въпросително и кимна, но той не каза нищо в отговор.

Покри с ръка едната ѝ гърда и я погали нежно. Доближи устни до ухото ѝ, докосна го с език, а след това шепнешком ѝ обясни какво трябва да направи.

След като свърши с разясненията, започна да я целува отново. По-страстно и настойчиво този път. Леко плъзна ръка надолу по корема ѝ и спря едва когато достигна до венериния ѝ хълм. Започна да я възбужда с пръст.

— О, Питър — тихичко изстена тя. — О... о... о, боже! — Задвижи бедра в такт с ръката му, изпълнена с възторг от собственото си тяло, което за пореден път тази вечер откликваше на ласките на този мъж. Той обаче внезапно отдръпна ръка и се отдалечи от нея.

— Какво... — задъхано прошепна тя и го погледна.

— Тази недовършена работа ще те накара да ме помниш по-дълго, скъпа — рече ѝ той. — И да чакаш с нетърпение следващия път, нали? — Усмихна се с хищната си усмивка на акула.

Кристина беше горчиво разочарована, но знаеше, че от тук насетне ще се възбужда само при мисълта, че ще има *следващ* път. И недовършена работа в леглото.

— Добре — рече тя и въздъхна.

— А сега е време да се махам оттук — заяви той. — Крайно време е да си замъкна задника обратно у дома.

Стана от леглото и започна да се облича. Тя остана да лежи на леглото. Беше ѝ неприятно, че той си тръгва, но не можеше да отдели очи от силното му и загоряло тяло, от изпъкналите мускули, скрити под скъпите му дрехи.

Питър се облече, приближи се до леглото, наведе се и я целуна продължително. После се отдръпна, изправи се и се усмихна.

— Ще ти се обадя — обещавам.

Тя кимна.

— Нямам търпение! — Говореше напълно сериозно.

Питър тръгна към вратата и пътьом подхвърли ключа от стаята върху тоалетната масичка. На вратата се обърна към нея, изпрати ѝ въздушна целувка и си отиде.

Кристина започна да се облича бавно, преизпълнена със задоволство от умореното си тяло и от преживяната пълна наслада. И макар че всяка тяхна среща бе съпроводена с безброй усложнения, тя вече копнееше за следващия сеанс в леглото.

Макар да я възбуждаше, потайният характер на срещите им не ѝ допаднаше особено, но тя разбираше, че няма друг начин. Не можеха да допуснат някой да ги види заедно. Първо, защото той беше в процес на развод със съпругата си и трябваше да изглежда чист като младенец по време на бракоразводното дело. И второ, защото тя беше... *предателка*.

Да, аз съм предателка, помисли си тя. Спя с врага. Предавам Джоана и Джош. Помагам му всячески да съсипе бизнеса им. Снабдявам го с информация. И, о! Съвсем скоро в оранжериите ще ги очаква поредната малка изненада. Но на мен не ми пука, реши тя. Джоана и Джош винаги са имали всичко. Всичко! Освен това съм готова на всичко, за да имам Питър Роси. Да притежавам властта и парите му. И алчната му и ненаситна сексуалност, която ме възбужда толкова силно.

О, да, аз съм предателка! Но имам много основателна причина за предателството си. Собственото си благополучие.

13.

Джош вдигна слушалката на телефона, който седеше на бюрото му в офиса.

— Ало?

— Господин Лоурънс?

Ледена тръпка пробяга по гръбнака на Джош. Познаваше този глас и той всеки път го караше да настръхва. В следващия миг обаче обхваналият го гняв измести първоначалния му смут и му позволи да възвърне самообладанието си. Опитвайки се да говори възможно най-спокойно, той рече:

— Да, господин Роси.

— Питам се дали случайно не си решил да приемеш предложението ми да откупя бизнеса ти.

Джош долови веселите нотки, прокрадващи се в гласа на негодника, и това го вбеси още повече. Неспособен да контролира гнева си нито миг повече, той изрева:

— Не! Нямам намерение да продавам. Нито на теб, нито на когото и да било друг!

С все сила затръшна слушалката и покри лицето си с ръце. Негодник! — мислено възкликна той. Долен и непочтен негодник! Пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои. В главата му препускаха безброй тревожни мисли.

Би трябвало веднага да се обадя в полицията. Но какво ще им кажа? Че след всеки проблем, с който се сблъскваме тук, в оранжерииите, Питър Роси ми се обажда по телефона и ме пита дали съм готов да продавам?

Джош се изправи и излезе в приемната, като с все сила затръшна вратата след себе си.

— Луна — рече той без изобщо да погледне към секретарката си, — отивам си у дома. Който и да ме търси, просто запиши съобщението.

— Разбира се, шефе — отвърна тя и с разширени от изненада очи го видя да излиза през входната врата, затръшвайки я след себе си.

Джош с трясък затвори вратата на задния килер и тежко се отпусна на старата чамова пейка. Бавно развърза връзките на работните си обувки, изрита ги настрана, свали овлажнелите от пот чорапи и ги захвърли на пода.

— Джоана! — намръщено извика той. — Джоана!

Не последва отговор. Изправи се, изрита едната си обувка, която се плъзна по пода и се спря в единия крак на масата.

— Джоана! — отново извика Джош. — Джоана! — Запъти се към кухнята, твърдо решен да открие съпругата си.

Къде, по дяволите, се е дянала този път? — помисли си той. Започваше да му писва от тези постоянни техни разминавания. Цял ден никой не вдигаше телефона в къщата, а проклетата му съпруга отказваше да си купи мобилен апарат!

Отказът ѝ не му направи кой знае какво впечатление в началото, но напоследък тази нейна упоритост го влудяваше. Нежеланието ѝ да се снабди с клетъчен телефон му се струваше като част от някакъв заговор против него.

Джош огледа кухнята. Джоана я нямаше. Кони също. Нямаше и бележка. Обиколи всички стаи на първия етаж като викаше името на съпругата си. От Джоана нямаше и следа. На бегом се качи по стълбите на втория етаж. Извика я отново. Никакъв отговор.

Къде е, когато наистина имам нужда от нея?

С тежки стъпки слезе на първия етаж и се върна в килера, където нахлузи на краката си чифт гуменки. Излезе на терасата и погледна към басейна.

Никой не се виждаше наоколо.

Прекося малкото мостче и огледа целия район около басейна.

Отново не видя никого. Мамка му!

Хукна през старата ябълкова градина, запъти се към изкуствената пещера и едва не се блъсна в Ейприл, която се появи измежду дърветата.

— Уха! — възкликна тя. — Защо е всичкото това бързане? — След това забеляза изражението на лицето му. — Какъв е проблемът, Джош?

— Джоана — през зъби процеди той. — Джоана е проблемът. Искам да кажа, че нещо става с нея, а на мен започна да ми писва.

— О-о, Джош, ама ти наистина си ужасно разстроен.

— Извинявай — рече той. — Аз просто...

— Ти просто не си на себе си — довърши вместо него тя. — И в това няма нищо лошо. Искаш ли да поговорим?

— Не — отвърна той. — Всъщност, не зная. Може би...

Ейприл го хвана за лакътя и го поведе нагоре по хълма към басейна.

— Хайде — подкани го тя. — Да отидем да поседнем. Струва ми се, че трябва да се поуспокоиш малко.

Седнаха до една от масичките, поставени по цялата дължина на басейна. Макар че денят беше изключително горещ и влажен, около басейна подухваше лек ветрец и Ейприл се надяваше, че прозрачната и хладна синя вода ще помогне на Джош да възвърне самообладанието си.

Забеляза тъжното поражение, изписало се на лицето му, и почувства силно безпокойство. Той е винаги толкова сърдечен, толкова непосредствен, помисли си тя, но, в края на краищата, дори и той не е безгрешен. Реши да го остави сам да реши дали иска да ѝ се довери. Не желаше да си пъха носа в личния му живот, макар че той, с поведението си, бе направил това напълно възможно.

— Видя ли се с нея на обяд? — попита Джош и я изгледа въпросително.

Ейприл поклати отрицателно глава.

— Не — отвърна. — Не съм я виждала през целия ден. Когато пристигнах тази сутрин, тя вече беше излязла.

— Странно — отбеляза той. Изглеждаше пообъркан и озадачен от всякога.

— Вероятно има някаква работа, Джош — усмихнато рече Ейприл. Опитваше се да успокои Джош, макар сама да не вярваше на думите си. Кой излиза от къщи още в осем сутринта, за да върши делова работа? Освен това дори и тя знаеше, че Джоана обикновено си е вкъщи за обяд.

Джош я погледна право в очите.

— Може би — отвърна той. — Но силно се съмнявам в това.

— Не е ли оставила бележка като друг път?

Той поклати глава.

— Не е. И това силно ме притеснява.

— О, хайде стига, Джош! — възкликна Ейприл. — Та тя почти винаги е до теб, нали? Сутрин, обед и вечер.

Джош въздъхна дълбоко.

— Да — призна той. — Предполагам, че имаш право, но напоследък... не зная. Все ми се струва, че с нея става нещо.

— На мен ми се струва, че ти просто си имал много тежък ден. И като че ли реагираш твърде остро.

Той кимна.

— Да, денят ми наистина беше тежък. — Протегна ръце над главата си. — И това е много меко казано. Всъщност, днешният ден беше един от най-лошите в живота ми, Ейприл.

— И какво толкова стана? Господин Хара пропусна да се отбие и да напълни джобовете ти с още стотина хилядарки, а? — Опитите ѝ да разведри обстановката се оказаха безуспешни.

Джош се намръщи.

— Нищо подобно. Де да беше това. — Той се прегърби на стола си. — Но положението наистина е много сериозно. Струва ми се, че някой се опитва да саботира работата ни в оранжериите.

— Сериозно ли говориш? — изненадано възкликна тя.

— Напълно сериозно.

— Но откъде знаеш? Как би могъл да си сигурен?

Джош се поизправи на мястото си.

— Хайде да изпием по чаша вино — предложи той.

— О, Джош, наистина не мога. След няколко минути трябва да си тръгвам.

— Само една чаша? — настоя той.

Ейприл не можа да устои на молбата в гласа му. Знаеше, че той има нужда да поговори с някого.

— Ами... добре — отстъпи колебливо. — Но само една чаша.

— Ще изтичам да взема една бутилка и чаши — рече той. — Веднага се връщам.

Ейприл го изпрати с поглед, като се питаше какво толкова се бе случило в оранжериите. Джош очевидно беше силно разстроен, но може би затрудненията в бизнеса не бяха чак толкова сериозни. Може би лошото му настроение се дължеше на отсъствието на Джоана...

Или пък тревогите му по нея само допълнително подсилваха сериозността на проблема в оранжерииите.

Размишленията ѝ бяха прекъснати от Уди, който внезапно застана до нея.

— О, боже, Уди! — възкликна тя. — Изплаши ме почти до смърт!

— Ти си се побъркала — тихо прошепна той, насочил към нея блесналите си черни очи.

— Какво?

— Играеш си с огъня, Ейприл — шепнешком я предупреди той. След това рязко се обърна и приключил работата си за деня, се отдалечи по посока на ябълковата градина.

Исусе, помисли си Ейприл, на този пък какъв му е проблемът? Май ще трябва пак да си поговоря с него. Започна да се съмнява дали не бе допуснала грешка, наемайки Уди да ѝ помага. Никога не бе предполагала, че би могъл да се държи по този начин. И тогава изведнъж си даде сметка, че Уди ѝ бе помагал много пъти в миналото, но тя никога преди не си бе позволявала да се обвърже до такава степен с някой от останалите си клиенти.

Джош се върна с бутилка изстудено бяло вино.

— Ето така — рече той и напълно чашите. Подаде едната на Ейприл и отново седна на мястото си.

Ейприл отпи от студеното вино.

— Разкажи ми сега каква е тая работа с оранжерииите. Наистина ли мислиш, че става дума за саботаж?

— Определено — отвърна Джош. — Всичко започна преди няколко седмици. Най-напред излезе от строя компютъризираната инсталация за овлажняване на въздуха. Ако Карл не бе толкова съвестен управител, със сигурност щяхме да изгубим голяма част от орхидеите. Щяха или да изсъхнат, или да се удавят във вода.

— Спомням си, че Джоана ми спомена за това — отбеляза Ейприл. — Но аз си помислих, че става дума за проблем с компютрите.

— Техниците, които дойдоха на място да проверят системата, бяха категорични, че системата функционира нормално — информира я Джош. — Според тях някой нарочно е изключил инсталацията.

— Възможно ли е да се опитват да предпазят собствените си задници? — попита Ейприл. — И да скрият факта, че системата им е

излязла от строя?

— Съмнявам се — отвърна Джош. — Фирмата се слави със завидна репутация в бранша.

— Но ако наистина става дума за саботаж, кой би могъл да стои зад него? И защо?

Джош я погледна напрегнато.

— Мисля, че мога да отговоря на този въпрос. Смятам, че саботажът е дело на братята Роси, които се опитват да изкупят бизнеса ни. Те притежават огромни оранжерии, построени на земя от двете страни на нашите парници и отчаяно искат да разширят бизнеса си.

— А ти отказваш да продаваш — предположи Ейприл.

— Да. — Джош отпи от виното и остави чашата си на масата. — Бихме могли да получим много добра цена и да се оттеглим от бизнеса. Или пък да се заемем с нещо друго. Бащата на Джоана обаче много държеше на тази земя. А също и на оранжерииите. Посвети целия си живот на създаването на този бизнес. Джоана също е силно привързана към него.

Ейприл го погледна изпитателно.

— Това последното важи и за теб — заключи тя. — И ти си заразен с вируса на орхидеите и си посветил целия си живот на този бизнес.

Джош кимна в знак на съгласие.

— Да — с усмивка отвърна той. — Имаш право. — После се умълча, потънал в мислите си.

— Значи ти смяташ, че братята Роси може би се опитват да саботират работата ти?

— Да — отговори той. — След проблема с компютъризираните овлажнители Питър Роси ми се обади по телефона, за да поднови предложението си.

— Какво? — възкликна Ейприл. — Сериозно ли говориш?

— Напълно. Имам чувството, че този човек си играе с мен.

Ейприл го погледна с изумление.

— Съобщи ли това в полицията?

— Да — отвърна той. — Но полицаите не са в състояние да предприемат каквото и да било без сериозни доказателства. А за момента просто няма за какво да се хванат.

— Разбирам. А днес се е случило още нещо тревожно, така ли?

Джош въздъхна.

— В един от парниците установихме разпространение на някакво гъбично заболяване. Струва ми се, че е *Phytophthora*. Това е черен гнилец, който атакува орхидеите от вида *Phalaenopsis*.

— О, господи, не! — възкликна Ейприл. — Сериозно ли е?

— Все още не зная — отвърна той. — За момента заболяването е ограничено само в един от парниците. Засегнати са всички орхидеи от вида *Phalaenopsis*. В момента анализираме бактерията, за да проверим срещу какво точно сме изправени, макар че това едва ли има кой знае какво значение. Истината е, че изгубихме завинаги част от растенията, а на онези, които успеем да спасим, предстои дълъг период на лечение. Голяма част от тези орхидеи са предназначени за продажба, така че ни се налага да купуваме още разсад, ако искаме да изпълним всички поръчки.

— Но това е ужасно! — не се сдържа Ейприл.

— Най-странното в цялата история е, че въпросните орхидеи се отглеждаха при идеални условия. Въздухът, температурата, влажността, разстоянието между отделните растения... всички тези параметри се поддържаха и контролираха с изключително внимание. Изключено е при тези условия да се появи подобен гнилец.

— Обади ли си отново в полицията? — попита Ейприл.

— Да — отвърна Джош. — И както и последния път, ченгетата не откриха следи от влизане с взлом. Не забелязаха нищо нередно. А Мигел, нощният пазач, отново не е видял и чул каквото и да било. Освен това твърди, че кучето пазач, което купихме след последния инцидент, изобщо не е излаяло цяла нощ.

Той замълча и отпи още една глътка вино.

— Но тъй като става дума за гъбично заболяване — продължи Джош, — напълно е възможно да е внесено от някой, който представящ се за купувач, е проникнал в оранжерията по съвсем легален начин през деня. Аз обаче не вярвам в това, защото ние по принцип допускаме много малко хора вътре и то винаги придружени от наш служител.

— О, господи — отново повтори Ейприл. — Тази история става все по-заплетена. — Тя извади някаква буболечка, попаднала в чашата с вино. — Този път обадиха ли ти се по телефона? — попита тя.

— Да. Човекът позвъни, за да потвърди предложението си. — Погледна я право в очите. — Разбираш ли сега защо смятам, че си играе с мен?

— О, господи, това е направо зловещо. Същият човек ли се обади? Онзи Питър...

— Питър Роси. — Джош кимна утвърдително. — Аз също започвам да си мисля, че положението взе да става зловещо. Тези хора се ползват с репутацията на безжалостни и безскрупулни негодници, но аз направо не мога да повярвам, че Питър е чак толкова нагъл, че да ми се обажда по този начин. Искам да кажа, че той като че ли не се страхува от нищо.

— И какво смяташ да правиш?

— Не зная, Ейприл. Наистина не зная. Това е една от причините, поради която толкова се ядосах, че Джоана не си е у дома. Имам нужда да поговоря с нея за всичко това.

Ейприл го погледна изпитателно. Джош отново се бе изгърбил на стола си и изглеждаше напълно смазан и победен. Искаше ѝ се да можеше да го накара да се почувства по-добре, но прекрасно знаеше, че не бива да прави това.

— Сигурна съм, че Джоана ще се върне скоро — увери го тя. — Вероятно е излязла да пазарува и погълната от задачките си, просто не е забелязала колко е късно вече. Нали знаеш как се увлича понякога.

Джош вдигна поглед към нея.

— Благодаря ти, че ме изслуша и се опита да ме развеселиш. — Той се усмихна. — Ти си наистина... специална.

Ейприл отново се почувства неловко, изпита онзи позабравен копнеж, който този мъж обикновено събуждаше в душата ѝ, и осъзна, че започва да се изчервява.

— Благодаря ти, Джош. Ти и Джоана също сте много специални хора. — Допи виното си и остави чашата на масата. — А сега е време да си вървя. Трябва да се погрижа за доста неща у дома.

Той се поизправи на мястото си.

— Извинявай — рече ѝ. — Прекарала си тук целия си ден, а аз взех, че те задържах допълнително.

— Няма нищо — с усмивка отвърна тя. Изправи се и се наведе да вземе голямата си чанта. — Няма защо да се извиняваш. Приятелите са за това. Да си помагат в беда.

Джош също се изправи и взе чашите и бутилката от масата.

— Е, благодаря ти още веднъж. — Погледна я право в очите. — И много се радвам, че ни смяташ за приятели.

— Аз също — отвърна тя и тръгна към къщата. — Аз също.

Целият бряг се простираше пред очите ѝ — гол и напълно безлюден. Тъмносив на цвят там, където вълните го заливаха постоянно, бежов — по-навътре към сушата и изсветлял почти до бяло около дюните. По пясъка лежах изхвърлени от вълните отломки, които приличаха на праисторически водни обитатели, а около тях се виждаха огромни купчини жилави кафяви водорасли. Малко по-надолу по плажа Джоана забеляза един самотен рибар, потопил въдицата си в океана, а още по на юг се виждаха извисилите се към небесата комини на електроцентралата край Мос Лендинг.

Джоана се обърна и погледна на север, а вятърът развя косата пред лицето ѝ. Тя вдигна ръце и я махна от очите си. В спусналата се мъгла, която обгърнала брега в пухкавата си прегръдка, съвсем скоро щеше да сведе видимостта почти до нула, едва успяваше да различи очертанията на Санта Круз. Съвсем близо до нея се виждаше Джо Кемъл — име, което лично тя бе избрала за високото, изхвърлено от океана дърво, завършващо с фигура, наподобяваща глава на камила. Дървото беше забито в самото начало на пътеката между дюните, която отвеждаше към старата дървена къщичка на плажа.

Беше извървяла много мили по океанския бряг и напълно бе изгубила представа за времето, макар че по положението на слънцето можеше да се досети, че денят вече преваля. Трябваше отдавна вече да се е прибрала у дома.

Още от сутринта беше решила, че днешният ден ще бъде различен. Излезе от къщи веднага щом Джош тръгна на работа, без да остави бележка и без да уведоми никого за плановете си. Беше си позволила този лукс и това егоцентрично бягство, но нямаше никакво намерение да се извинява. Искаше да остане насаме със себе си тук, в старата къща на баща си на океанския бряг, която бе обичала през целия си живот. Никое друго място на света не беше толкова ценно за нея, колкото тази проста дървена къща, в която бе прекарвала ваканциите и свободните уикенди заедно баща си и сестра си, а по-

късно двамата с Джош бяха изживели пак тук първите щастливи месеци от брака си.

Когато наближи Джо Кемъл, тялото ѝ внезапно отмая. Ръцете и краката ѝ се разтрепериха. Отпусна се на пясъка и внимателно остави тежките найлонови торби с мидени черупки, които бе събрала по плажа. Предполагаше, че в торбите има стотици мидички. Измежду тях имаше някои свършени образци, но повечето бяха счупени. Въпреки това ще влязат в употреба, каза си тя. Всяка една от тях. Цели или на парчета, красиво оцветени или скучно еднообразни.

Погледна към хоризонта, който бавно чезнеше зад завесата от гъста мъгла, и видя, че слънцето започва да залязва. Настъпи краят на деня, помисли си тя. *Краят на деня*. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които потекоха безмълвно по лицето ѝ. Обикновено се стараше да скрие сълзите си, но сега ги остави да се стичат на воля по лицето ѝ и да капят по пуловера ѝ. Тялото ѝ изведнъж се разтресе от ридания и тя притисна ръце към корема си. Силният вой на вятъра не можеше да заглуши агонизиращия плач, изтръгнал се от гърлото ѝ. Силните ѝ викове затихваха само за миг, изместени от едва доловими стенания, породени от силната болка.

Никой не отговори на писъците ѝ. Наоколо се чуваха само воят на вятъра, плясъкът на вълните, крясъците на морските птици и шумоленето на найлоновите торби на вятъра.

Когато гневът най-сетне я напусна, а тялото ѝ отмая от изтощение, тя уморено легна на земята. Соленият пясък полепна по мокрото ѝ лице. Остана дълго така, опитвайки се да възстанови дишането си. Въздишаше дълбоко, мърмореше нещо и постепенно идваше на себе си.

Когато най-после намери сили да се изправи и да седне на пясъка, Джоана забеляза, че вечерта настъпва бързо. Изправи се и едва успявайки да се пребори с обхваналата я умора, изтупа пясъка от дрехите и лицето си. Взе торбите, пълни с мидени черупки, и запристъпва с усилие по сухия пясък към дървената къща, скрита зад дюните. В подножието на стълбите, отвеждащи към просторната предна веранда, имаше монтиран душ, но Джоана изобщо не се спря до него. Изобщо не ѝ пукаше колко пясък ще навлече вътре в къщата.

Остави торбите на един стол и запали осветлението. Прекоси потъмнелия от времето дървен под и влезе в банята. Запали лампата и

се погледна в огледалото. *Виж се на какво си заприличала, калпазанке!* — промърмори тя, гледайки право в отражението си. Понечи да се разсмее, но се въздържа. Знаеше, че смехът ще премине в плач, а тази вечер не желаше да плаче повече. Изми лицето си и внимателно разреса косата си. След това загаси лампата и се върна във всекидневната.

Би трябвало да пооправя спалнята, помисли си тя. Да прибере виното и чашите и...

— Забрави за това! — изрече на глас. — Напоследък никой не идва тук, освен мен... а и на кого ли му пука?

Взе торбите от стола, затвори къщата и тръгна към колата си. Седна зад волана, остана няколко минути напълно неподвижна, вдишвайки соления въздух, а след това, решила най-сетне, че вече е готова да се прибере у дома и да изиграе ролята на добра съпруга, запали двигателя и потегли.

Джош спря горещия душ и пристъпи по студения мраморен под. Взе голяма пухкава бяла хавлия и започна да се подсушава, като си тананикаше беззвучно. Когато чу бръмченето на колата ѝ в предния двор, той захвърли хавлията и грабна халата си от месинговата закачалка. Прекоси спалнята, излезе в коридора и тръгна към стълбището.

Най-сетне, помисли си той и се втурна надолу по стълбите. Да видим сега какво е правила Джоана през целия ден... Или какво *ще ми каже*, че е правила.

Стигна в подножието на стълбите точно в мига, в който Джоана отвори входната врата и се промуши през нея, понесла в ръце тежки найлонови торби.

— Здравсти — усмихнато поздрави тя. Цялата сияеше и изглеждаше доволна и щастлива.

Джош изпита прилив на огромно облекчение, примесено с онази позната радост, която заразителното ѝ присъствие винаги събуждаше в душата му.

— Чакай малко, скъпа — рече ѝ той. — Дай да ти помогна.

Спусна се към нея, отвори широко вратата, опитвайки се в същото време да изтръгне торбите от ръцете ѝ — невъзможна задача,

той като пръстите ѝ ги стискаха здраво.

— Ох! — възкликна тя. — Притиснал си ръцете ми като в капан!

— Просто ги пусни — рече Джош.

— Но те са мръсни, Джош! — възкликна Джоана. — Покрити са с пясък и бог знае още какво.

— Забрави за мръсотията, просто ги пусни — настоя той.

Джоана остави тежките торби на мраморния под във фоайето, след което се отдръпна назад и го целуна по устните.

— Здравей, красавецо. Радвам се, че беше тук да ми помогнеш. Изобщо не предполагах, че са чак толкова тежки.

Джош мигновено долови миризмата на вино в дъха ѝ. И остана силно изненадан. Джоана, която винаги ухаеше на екзотични цитрусови плодове и изящни парфюми, се бе прибрала у дома, вмирисана като кръчмарка. И тогава забеляза, че дрехите ѝ бяха мръсни, а косата — разрошена.

— Ама какво става с теб? — попита я той. — Миришеш като продавачка на рибния пазар.

— О, направо няма да повярваш като ти разкажа! — развълнувано възкликна Джоана. — Събирах мидени черупки по плажа и попаднах на прекрасни находки!

Той се усмихна, победен от очарованието и невинния възторг на съпругата си.

— Виж! — рече тя и се разрови в една от торбите на пода. — Цяла чанта пълна с малки късчета перлени миди! От тях ще излезе прекрасен фон за стенописите в пещерата.

— Да — отбеляза той, — по всичко личи, че днес си имала добър улов. Ще отида до кухнята да донеса няколко торби за боклук, в които да прибера тези от пода. Така че не ги пипай. Остави ги там, където са.

— Умно — отбеляза тя. — Ти си изключително умен!

Тя го последва в кухнята. Отвори вратата на хладилника и възкликна:

— Хубаво изстудено бяло вино. Точно това би препоръчал лекарят на човек, мъкнал целия този товар до дома си.

— Сложих няколко бутилки по-рано през деня, така че би трябвало вече да са се изстудили — рече Джош и извади няколко торби за смет от кутията.

— Ами ти? Искаш ли малко вино?

— Разбира се — отвърна той. — Веднага се връщам. — Понечи да излезе от кухнята, но се спря и се обърна към жена си. — Искаш ли да занеса мидите в пералното помещение, за да ги накиснем във вода?

— Би било страхотно, Джош.

Той излезе в антрето, а Джоана отвори бутилка вино, извади две кристални чаши и ги изнесе заедно с бутилката на терасата.

Седна под големия чадър и погледна към плувния басейн. Около него се виеха вълма пухкава мъгла и Джоана си помисли, че времето е много подходящо за плуване в басейна. Плуването определено ѝ липсваше, но тази вечер бе твърде уморена. В далечината се виждаха планинските върхове, забулени от гъста мъгла.

Джош се приближи зад нея и поставил прекрасните си ръце върху раменете ѝ, започна да я масажира.

— О, толкова е приятно — прошепна тя, вдигна поглед към него и се усмихна замечтано. После затвори очи и се остави на докосването на чувствените му ръце.

— Не си ли гладна? — попита Джош. — Времето за вечеря отдавна мина, а Кони ни е оставила цял куп вкуснотии в хладилника.

— Вечеря? — възкликна тя и се поизправи на мястото си. — Толкова ли е късно?

— Аха — отвърна Джош.

— Мили боже! Изобщо не предполагам.

— Да не би да си пила случайно? — нехайно попита той. — Не ти се случва често да забравиш вечерята.

— Да — отвърна тя. — На връщане се отбих в заведението на Умберто. Пийнах малко вино и наблюдавах залеза от терасата на ресторанта.

— Била си в „При Умберто“! Та ти мразиш това заведение.

— Тази вечер обаче беше прекрасно. Заради залеза. През цялото време гледах към океана и дори не забелязах изкуствените цветя по масите и пластмасовите столове.

Джош се разсмя.

— Тази вечер си в много особено настроение, нали? — Стисна раменете ѝ за последен път, а след това седна до нея. — И сама ли беше? — я попита още по-нехайно.

Тя кимна сънливо.

— Аха. Сам-самичка.

Джош не знаеше дали да вярва на думите ѝ, но, кой знае защо, не можеше да се избави от чувството, че тя лъже. Очевидно беше, че е събирала миди и е пила, но в „При Умберто“. В заведение, претъпкано с хлапета, сърфисти и туристи?

Искаше да разбере какво наистина бе правила през целия ден, но когато видя сънливите ѝ очи, се отказа да настоява повече. Искане ми се да можех да поговоря с нея, помисли си той. Освен това трябва да ѝ кажа за проблемите в оранжерии. Само че моментът не е подходящ. Не и когато е пила толкова.

— Ейприл беше все още тук, когато се прибрах у дома — информира я той, сменяйки темата.

— Как е тя? — попита Джоана и отпи от виното. — Присъствието ѝ ми липсваше днес.

— Добре е — отвърна Джош. — Но останах с впечатлението, че има някакви въпроси към теб. Искаше да чуе мнението ти за нещо.

— Е, ще остане за утре — заяви Джоана. — Освен това аз ѝ се доверявам безрезервно. — Облегна се назад и отново затвори очи.

— О! — възкликна Джош. — Щях да забравя. Кристина се обади преди малко.

Джоана отвори очи.

— И какво иска скъпоценната ми сестра? — попита.

— Искане да знаеш дали ще я посетиш, както си ѝ обещах — отвърна Джош.

— О, господи — изпъшка Джоана. — Напълно забравих за това с ангажиментите около проекта.

— Казах ѝ, че не зная — рече Джош. — Истината е, че дори не знаех, че си разговаряла с нея и си ѝ обещах да я посетиш.

Джоана отклони очи и се загледа в далечината.

— Ами, помислих си, че компанията ми може да ѝ се отрази добре. Зная, че е много нещастна след развода. — Обърна се и погледна Джош. — Напоследък ужасно пренебрегвам задълженията си — отбеляза тя. — Кристина наистина страда, а аз само...

Той се пресегна и хвана едната ѝ ръка.

— Не се тревожи за това сега, Джоана — ѝ рече ласкаво. — Хайде, ела. — Изправи се и я вдигна със себе си. — Ще приготвя нещо за ядене, за да сложим нещичко в празния ти стомах.

Джоана му позволи да я изправи и застана до него. Той я привлече към себе си, притисна я към голото си тяло и я целуна нежно.

Джоана почувства топлината на тялото му, вдиша чистия му аромат и осъзна, че съпругът ѝ е възбуден. О, господи, помисли си тя. Никак не бих искала да разочаровам точно Джош, но съм толкова уморена...

Погледна го право в очите.

— Джош — промълви тя. — Аз съм... напълно изтощена. Мисля, че трябва да си взема един бърз душ и да си легна веднага.

— Сигурна ли си? — попита я той, отказвайки да приеме отрицателния ѝ отговор.

Джоана кимна утвърдително.

— Смазана съм от умора.

— Добре — отстъпи той, а очите му, заблестели от сладострастно очакване, помръкнаха. — И аз ще си лягам след малко. — Отпусна прегръдката си и свали ръце от Джоана.

— Лека нощ — пожела му тя. Бързо го целуна по устните и тръгна към френските врати, отвеждащи в кухнята. Джош си мислеше, че може би трябва да ѝ е ядосан, само че просто не можеше да се разгневи. Когато се прибра у дома, Джоана изглеждаше толкова щастлива и лъчезарна, а сега изведнъж му се стори така... крехка.

Остана загледан след нея докато тя изчезна в къщата. После седна на мястото си и отпи от виното си. Беше по-озадачен от всякога. Не знаеше как да тълкува поведението ѝ. Нямахте я цял ден и се прибра у дома пийнала, помисли си той. На всичкото отгоре твърди, че е била в заведение, което ненавижда. Забравила за обещанието си да посети сестра си. И дори отказа да вечеря.

Но най-лошото от всичко е, че не желае да се люби с мен. Не си спомняше кога за последен път го бе отблъсквала. През всичките години на щастливия им брак се бе случвало само няколко пъти. В моменти, в които Джоана е била или сериозно болна, или ужасно разстроена от нещо. Но този път? Не си спомняше друг път да се е оплаквала, че е уморена.

Нима вече не ме желае? — запита се той. Опита се да убеди сам себе си, че това предположение е просто нелепо. Проявление на чиста параноя от негова страна. Та нали се бяха любили няколко пъти през

последните седмици? И преживяването беше също толкова вълнуващо колкото и преди. Какво тогава ставаше с Джоана, по дяволите?

14.

Джош седеше на едно високо столче в мраморната баня и се взираше в пакетчето, което стискаше в ръка. Очите му бяха пълни със сълзи, на лицето му бе застинало изражение на смъртно ранено животно.

Защо така и не намерих достатъчно време, за да поговоря с нея? — питаше се той отново и отново. Отговорът на този въпрос му беше известен, разбира се. Беше прекарал последните няколко дни в оранжерии, потопен в несекващия водовъртеж на тежък, изнурителен труд. Всички работеха извънредно, изпълняваха поръчки, изолираха и лекува засегнатите от гнилеца растения, закупуваха нов разсад.

През цялото това време животът му у дома — връзката със съпругата му — бавно се превръщаше в кошмар.

Докато се взираше в пакетчето, Джош си мислеше, че Джоана като че ли се бе превърнала в съвършено различен човек. Беше станала потайна, студена, безразлична. Или пък, помисли си той, никога не съм я познавал както трябва.

Тази вечер смяташе да си легне рано, защото беше изтощен от умора. Отиде да я потърси и да я целуне за лека нощ. По-рано вечерта я бе видял пред компютъра в малкия ѝ кабинет и затова отиде първо там. Компютърът обаче беше изключен, а Джоана не се виждаше никъде. Джош надникна в съседната баня, за да види дали случайно не е там, но вместо жена си намери това омразно пакетче, оставено върху мраморния плот. Дори не си бе направила труда да го скрие.

В първия момент беше просто стъписан от изненада. След това дойде болката. Почувства се толкова дълбоко наскърбен, че дори не почувства гнева, който просто нямаше как да не изпълни душата му. Отпусна се на онова столче, опитвайки се да реши какво да предприеме от тук нататък.

Трябва да се изправя пред нея и да я попитам направо. Още сега, реши той. Никакво отлагане повече. Никакви отстъпки и оправдания с прекомерната ми заетост. Това тук просто не търпи отлагане.

Грабна пакетчето и тръгна към кухнята на долния етаж, предположил, че тя е или там, или в зимната градина. Влезе в кухнята и я завари да си налива чаша вино.

Макар и с гръб към него, Джоана усети присъствието му.

— Искаш ли малко вино? — попита го. — Напълни чашата си догоре и се обърна да го погледне.

Джош застана точно пред нея и ѝ показа отвратителното пакетче.

— Защо? — с измъчен глас попита.

Джоана видя пакетчето в ръката му и лицето ѝ пребледня като на мъртвец. Чашата се изплъзна от пръстите ѝ и се разби на пода, облицован с мексикански плочки. Из цялата кухня се разхвърчаха капчици вино и парченца стъкло.

— Защо, Джоана? — повтори Джош. — Обичаше я от цялата си душа, но в този момент му се искаше да я удари — нещо, което не бе правил никога през живота си. Преди тази вечер дори не си бе и помислял, че може да изпита подобно чувство.

— Аз... аз... — запелтечи Джоана. Внезапно от гърлото ѝ се изтръгна изтерзан животински вой, очите ѝ се напълниха със сълзи и тя изхвърча от кухнята, като газеше по разлятото вино и натрошеното стъкло.

Джош остана известно време на мястото си, загледан в бъркотията около него. След това отвори кофата за боклук и изсипа вътре пакетчето, пълно с противозачатъчни хапчета. Затръшна капака на кофата с все сила, обърна се и тръгна към спалнята им. Беше твърдо решен да разговаря с нея. Още тази вечер.

Опита се да влезе в спалнята, но вратата беше заключена.

— Джоана — извика той. — Моля те, скъпа, отвори вратата. Трябва да поговорим.

Не последва отговор и той започна да блъска с юмруци по вратата.

— Джоана! — изкрещя Джош. — Трябва да поговорим за случилото се. Сега. Отвори ми.

Долепи ухо до вратата, но отвътре не долиташе никакъв шум. Вдигна юмруци и понечи да почука отново, но изведнъж се почувства ужасно нелепо, застанал пред вратата на собствената си спалня, и се отказа.

Тя вече и без друго се чувства ужасно, помисли си той. Не бих искал да увеличавам страданията ѝ.

Продължи надолу по коридора към стаята за гости. Тъкмо си лягаше, когато погледът му се спря на барчето, заредено с алкохол. Върху голям сребърен поднос бяха подредени няколко бутилки и чаши. Кофичката за лед беше празна, но това не беше чак толкова важно. Наля си щедра доза шотландско уиски, съблече халата си и излегнал се по гръб на леглото, се загледа в тавана. Никога преди не бе спал в тази стая и се чувстваше странно, без да усеща присъствието на Джоана до себе си. Питаше се дали изобщо ще успее да заспи. В главата му цареше истинска бъркотия, в душата му се бореха безброй противоречиви емоции. Погледна чашата с уиски, но реши, че не би искал, като капак на всичко, да страда и от махмурлук на следващия ден.

Каквото и да се случи обаче, реши той, утре е решителният ден. Двамата с Джоана ще разговаряме, каквото и да ни струва това. После, смазан от умора и изтощение, потъна в дълбок и здрав сън.

Джош се събуди рязко. Моментално осъзна, че не е в собственото си легло, отвори очи и бързо се огледа. Макар и леко дезориентиран, той веднага разбра къде се намира. След това си спомни случилото се предишната вечер.

Бавно седна в леглото и погледна часовника на нощното шкафче. Наближаваше седем сутринта. Изви глава към прозорците и през една пролука през спуснатите пердета видя, че денят отвън е сив и мрачен. Мъглата все още не се бе вдигнала и вероятно нямаше да го стори още няколко часа.

Спусна крака от леглото и стъпи на пода. После забеляза халата си, навлече го и се изправи. Протегна ръце, завъртя глава няколко пъти и се прозина шумно.

— Трябва да отида да потърся Джоана — изрече на глас той. — Веднага. Още в тази минути. — Даваше си сметка, че трябва да реагира на часа преди нещо да е осуетило намеренията му. Джоана току-виж изчезнала от къщи, преди да е успял да поговори с нея.

Излезе бос в антрето и тръгна към спалнята им. Вратата беше леко открехната, но той поспря и се послуша, преди да влезе. Вътре

цареше пълна тишина. И тогава чу някакъв звук, който долиташе от банята.

Тя плаче, нещастно си помисли Джош.

Бързо прекоси спалнята и отвори вратата на мраморната баня на Джоана. Тя седеше пред тоалетната масичка, стиснала главата си с ръце.

— Джоана! — повика я той. — Джоана, какво става? Какво се е случило? — Приблужи се до нея и я обгърна с ръце, опитвайки се да я успокои.

Когато най-сетне риданията ѝ затихнаха, тя се обърна и го погледна измъчено. Мокрото ѝ от сълзи лице пламтеше, очите ѝ бяха подпухнали и зачервени. Уморено отпусна глава на рамото му.

— Джоана, любима, Джоана... Моля те, кажи ми какво не е наред — разстроено попита Джош и я притисна към себе си.

Тя не каза нищо в отговор. Изправи се, приблужи се до мивката и пусна студената вода. Бързо напписка лицето си с леденостудена вода и го избърса с дебела бяла кърпа.

След това се обърна към него и се вгледа в сините му очи. От доста време насам отлагаше неизбежното, но в този момент си даде сметка, че е длъжна да му каже истината. *Веднага*. Той бе намерил противозачатъчните средства, а и болестта ѝ прогресираше толкова бързо, че едва ли би могла да я крие от него още дълго.

— Трябва да поговорим — най-последно рече тя и обви ръце около тялото си.

— Какво има, Джоана? — Джош се приблужи до нея и я прегърна.

Тя виждаше паниката в очите му и си представяше мъчителната агония, която щеше да преживее този прекрасен мъж заради онова, което възнамеряваше да му каже.

Пресегна се и хвана едната му ръка.

— Нека първо си налеем по едно кафе и да излезем на терасата — предложи тя. — Съгласен ли си?

— Разбира се — отвърна той и стисна ръката ѝ.

Двамата слязоха заедно в кухнята и се заеха с ежедневиия ритуал по приготвянето на сутрешното кафе. Излязоха на терасата, обгърната от пухкавите вълма на сутрешната мъгла. Седнаха под големия чадър. И двамата бяха по халати и бавно отпиваха от горещото кафе.

Джош се пресегна и отново взе ръката ѝ в своята. Не знаеше защо е толкова напрегнат, но не си спомняше друг път да се е чувствал по този начин.

— Аз... от известно време насам чувствам, че нещо не е наред, но, ако снощи не се бях ядосал толкова, след като намерих хапчетата...

Тя енергично тръсна глава.

— Не, Джош. Недей! Не си и помисляй дори да се обвиняваш за каквото и да било.

Сведе поглед към кафето в чашата си, сякаш се опитваше да открие там най-верните думи и най-безболезнения начин да му каже неизбежното. След това обаче проумя, че няма лесен начин и че е длъжна да му каже цялата истина.

Вдигна поглед към красивите му очи. Видя страха в тях и ѝ се прииска да можеше да го прогони.

— Аз умирам — спокойно изрече Джоана.

Почувства как ръката му потрепери в нейната. Тялото му се разтrese като ухапано от отровна змия. Тъжните му очи се разшириха и той отвори уста, сякаш се опитваше да каже нещо.

— Не исках да ти казвам — продължи тя, — но вече просто нямам избор, Джош. Съвсем скоро ще умра.

— Ще *умреш*! — най-накрая прошепна той.

Тя кимна утвърдително.

— Да. Болестта прогресира много бързо...

— Каква болест? — прекъсна я Джош. Думите му прозвучаха почти гневно. — Какво, за бога, става с теб, Джоана?

— Рак, Джош — изрече тя. — Рак на мозъка. Нелечим.

В първия миг я изгледа така, сякаш смяташе, че си е загубила ума. После скочи от стола си, застана на колене, прегърна я през кръста, положи глава на гърдите ѝ и с все сила я притисна към себе си.

— Сигурна ли си, Джоана? — едва чуто попита той.

— Да — отвърна тя и кимна с глава. Нежно погали косата му. — Абсолютно сигурна съм, Джош.

— Но... но... сигурно все може да се направи нещо! — извика той. — Няма да се спрем пред нищо. Ще се консултираме с най-добрите лекари. Най-добрите лекари в...

— Джош! — властно го прекъсна Джоана. — Сега трябва да ме изслушаш. — Замълча за момент, след което продължи със спокоен

глас: — В най-добрия случай лекарите ще успеят да удължат живота ми само с няколко месеца. Като използват ужасяващи процедури, облъчване и химиотерапия.

— В такъв случай... — започна той.

— Не! — прекъсна го пак Джоана. — Изслушай ме. Аз отказвам да се подлагам на това лечение, за да спечеля няколко месеца повече, които ще се превърнат в агония за мен и за всички вас. — Обви ръце около раменете си. — Няма да умра като баща ми. В безкрайни страдания и мъки. В постоянна болка. Ще умра по мой си начин, Джош. С достойнство.

— Но... но... — отново запелтечи той.

— Никакво_ но_, Джош — меко възрази Джоана. — Не разбираш ли? Симптомите вече се проявяват. Силно главоболие и гадене. И с всеки изминал ден положението става все по-лошо. Зрението ми започна да се замъглява...

— Но как разбра? — попита той. — Кога ходи на лекар?

— През януари, когато отидох на пазар в Сан Франциско, посетих един лекар в *Станфорд*. Заради силните главоболия.

— Но не ми каза нищо — обвинително изрече той. — Та ти дори не си споменавала пред мен за тези главоболия.

Тя кимна.

— Така е — спокойно заяви тя. — Искан животът ни да продължи да тече в нормалното си русло. Колкото е възможно по-дълго. И все още го искам. Освен това лекарят ми предписа хапчета, които помагат срещу главоболието. Но сега искам да си наясно със симптомите на заболяването и с решенията, които взех.

— Какви решения?

— Искан да умра с достойнство — заяви Джоана. — Тук, у дома. Не желая да постъпвам в болница и не желая да се подлагам на никакви процедури, които биха удължили живота ми.

— Но...

— Вече ти казах, Джош. Никакво *но*. И не се опитвай да промениш решението ми. Защото то не подлежи на обсъждане. — Замълча и отчаяно се притисна към него. — Двамата с теб имахме прекрасен живот, любими. Бяхме благословени с най-скъпия дар на този свят — любовта, която споделяме. Мога да умра в мир, като знаей това. Не разбираш ли?

Той кимна, но не беше съвсем сигурен, че разбира. Очите му се пълнеха със сълзи, но той полагаше отчаяни усилия да не позволи да потекат по лицето му. Все още не можеше напълно да осъзнае казаното от нея. Всичко му се струваше нереално като на кино. Имаше чувството, че това вече не е техният живот, а нечий друг.

— Джош? — повика го тя и стисна двете му ръце в своите. — Джош?

— Да? — Той вдигна глава и я погледна в очите.

— Искам да те помоля за една много важна услуга.

— Каквото пожелаеш — увери я той и сълзите потекоха по лицето му.

— Когато преди малко ти казах, че искам да продължим да живеем както преди, говорех напълно сериозно — започна тя. — Искам да живеем така, сякаш не се е случило нищо. Зная, че ще ни бъде трудно, но това е, което искам. И не желая никой друг да научава за заболяването ми. Освен ако не е абсолютно наложително, разбира се. Едно-единствено нещо би могло да ме направи щастлива в този момент и то е да продължим с живота сякаш ракът не съществува.

Той кимна, но не се осмели да проговори. Сълзите продължаваха да се стичат по лицето му.

— Искам да продължиш да ходиш на работа всеки ден — продължи Джоана, — а аз ще изпълнявам обичайните си задължения тук. Съзнавам, че няма да е лесно, но държа на това.

— Кой... кой е твоят лекар? — успя да попита Джош.

— Приготвила съм ти списък — отвърна Джоана. — Намира се в най-горното дясно чекмедже на бюрото в кабинета ми. Имената и телефонните номера на всички лекари са вписани в него. Там ще намериш и няколко статии за заболяването ми, които ще ти помогнат да разбереш по-добре случващото се с мен.

Джош положи глава в скута ѝ, а тя отново погали косата му, нежно прокара пръсти през кичурите му и се усмихна, почувствала топлия му дъх върху кожата си.

Странно, помисли си Джоана. Смятах, че ще плача през цялото време. Мислех си, че няма да успея да си наложам да говоря за това. Но... когато той е тук до мен и ме прегръща... когато сме заедно, всичко е много по-лесно.

Джош рязко изправи глава и я погледна.

— Това е причината, поради която си започнала да взимаш противозачатъчни хапчета, нали?

Тя кимна утвърдително.

— Научих за рака скоро след като започнахме опитите да забременея и затова реших, че не бива да го допускам. Не можех да съм сигурна, че ще живея достатъчно дълго, за да износя бебето. Освен това можеха да възникнат всевъзможни усложнения. — Не му каза, че би искала той да създаде дете с друга жена и че се надява той да стане баща на дете, което ще живее с *двата* си родители. Не, щеше да изчака известно време преди да заговори за това. А и за много други неща.

— О, Джоана, ти си толкова силна! — прошепна Джош. — Да носиш това бреме сам-самичка през всичките тези месеци. Искане ми се да ми беше казала по-навреме и тогава нямаше да се чувстваш толкова самотна. Мисълта, че си ме изключила по този начин от живота си, ме кара да изпитвам гняв.

— Аз самата трябваше да приема нещата такива, каквито са, и да се примиря с неизбежния край, Джош — обясни му тя. — Преди това просто не можех да разговарям на тази тема. Не исках да те изолирам, но няха сили да ти кажа, преди да съм готова.

— Радвам се, че го направи.

— Аз също, Джош. — Замълча за момент и разроши косата му. — А сега искам да се изправиш и да се приготвиш за работа. Нека това бъде поредният обикновен ден в живота ни. Ейприл ще дойде съвсем скоро. А също и Кони. Освен това имаме твърде много работа.

— Ти си луда, Джоана! — гневно възрази той. — Един обикновен ден след всичко това?

— Изобщо не съм луда — спокойно заяви тя. — И да, наистина искам да водим нормален и спокоен живот. Доколкото това е възможно.

— Ама ти сериозно ли говориш? — невярващо възкликна той.

— О, да — увери го Джоана. — И ще бъда ужасно разстроена, ако не станеш веднага и не отидеш да се приготвиш за работа. Моля те, опитай се да го направиш заради мен, Джош. Зная, че е трудно, но това е, което искам. Така ще направиш моя живот значително по-лесен.

Джош се изправи и погледна надолу към нея. Стори й се, че забелязва твърда решителност, изписала се в погледа му. Добре,

помисли си тя. Той ще се опита да бъде смел. Но пък тя никога не се бе съмнявала в това.

— Върви — подкани го тя. — А преди да тръгнеш за работа, слез да ме целунеш за довиждане. Ако е възможно, ела си за обяд в обичайното време.

Той продължаваше да стои пред нея. Абсолютно неподвижен. Неспособен да се помръдне.

— Върви, Джош — отново го подкани тя. Съвсем тихичко този път.

Най-накрая той тръгна към къщата, а тя го изпрати с поглед, опитвайки се да запомни всяка негова стъпка, всяко помръдване на раменете му, всяко леко движение на ръцете му. За момент си помисли, че огромната любов, която изпитваше към него, ще я задуши, но веднага се овладя, твърдо решена да запази самообладание и да наложи контрол над сълзите, които напиреха в очите ѝ.

Все пак ѝ се наложи да изтрие с пръст една самотна сълза. Джош, Джош, Джош, мислеше си тя. Ще ми липсваш. Ще ми липсваш толкова много.

После рязко изправи рамене и отпи глътка кафе.

Може и да умирам, помисли си тя, но все още не съм приключила задълженията си на този свят. Трябва да се погрижа за толкова много неща, преди да си отида.

КНИГА ВТОРА
ЕЙПРИЛ И ДЖОШ
ЛЯТОТО И ЕСЕНТА НА 2000 ГОДИНА

1.

Ейприл седеше до голямата маса в кухнята, пиеше кафе и похапваше препечени филийки, намазани с масло и сладко — на едната от черен касис, а на другата от портокал. Сутрешният вестник лежеше на масата и тя го разлистваше докато се хранеше. Когато телефонът иззвъня, тя се пресегна към слушалката, без да отклонява поглед от материала, който четеше.

— Ало? — разсеяно рече.

— Ейприл?

Джош?

Мигновено остави вестника и насочи цялото си внимание към телефонния разговор. Защо, за бога, би могъл да й звъни у дома?

— Здравсти, Джош. Какво става?

— Аз... имам нужда да поговоря с теб — колебливо изрече той.
— Ако... ако не възразяваш.

Какво се е случило, запита се Ейприл, а любопитството ѝ се изостри до краен предел. В гласа му не се долавят обичайните жизнерадостни нотки, мислено отбеляза тя. Дори ми звучи прекалено сериозен.

— Разбира се, че не възразявам — веднага го увери тя. — Цялата съм в слух, Джош. Какво има? — Когато той не отговори веднага, тя додаде: — Гласът ти звучи много странно и като че ли изобщо не приличаш на себе си.

— Аз не съм... — започна той. — Аз... ами... бих предпочел да поговорим лично, ако нямаш нищо против. Става дума за нещо много важно, Ейприл. Никак не ми е приятно да те безпокоя, но наистина трябва да поговоря с някого. Много... много е важно.

— Разбира се, Джош — отвърна тя. — Няма проблем. Искаш ли да дойда у вас?

— Не — отвърна той. — Не, не искам. — Замълча за миг, а след това попита: — Имаш ли нещо против да се срещнем някъде? Много държа да обсъдим въпроса само двамата.

Мили боже! — помисли си Ейприл, той изглежда толкова... отчаян.

— Защо не дойдеш при мен, Джош? — предложи му тя. — Ще сваря прясно кафе. Какво ще кажеш?

— Би било чудесно, Ейприл — отвърна той. В гласа му се прокраднаха нотки на облекчение. — Ако е удобно, смятам да тръгна веднага.

— Няма проблем, Джош. Заповядай. Знаеш ли как да стигнеш до тук?

— Да — увери я той. — Джоана ми разказа всичко за дома ти. Не мисля, че бих могъл да го пропусна.

Долови познатите шеговити нотки, които за миг сякаш отново се появиха в гласа му, и изпита известно облекчение. Може би въпросът, който искаше да обсъдят, нямаше да се окаже чак толкова сериозен.

— Ще бъда при теб след около половин час. Така добре ли е?

— Идеално — увери го тя.

— До скоро.

— До скоро. — Ейприл затвори телефона и в продължение на няколко минути остана неподвижна, загледана право пред себе си. След това отново насочи вниманието си към вестника, но установи, че не успява да се концентрира върху написаното. Най-накрая се отказа, сгъна вестника и го отнесе настрана. След това стана, за да приготви прясно кафе.

Какво би могло да става у тях, по дяволите? — запита се тя. Джош Лоурънс не би ми се обадил, ако въпросът не беше сериозен. И определено не би настоявал за поверителна среща на четири очи, ако не ставаше дума за нещо от изключително значение. Но какво? Дали внезапно не бяха решили, че вече не са доволни от работата й? Възможно ли е да са се отказали от проекта поради някаква причина?

Наведе се, за да изпразни филтъра на кафеварката в кофата за боклук, но не я уцели и влажната утайка от кафето се разпиля по пода.

— По дяволите! — възкликна Ейприл. Приблужи се до мивката, откъсна няколко хартиени кърпи, за да почисти пода, и едва тогава си даде сметка, че ръцете й треперят.

Защо съм толкова нервна? — запита се тя. Дълбоко в душата си обаче знаеше отговора на този въпрос. Независимо от усилията, които полагаше, за да потисне чувствата си към Джош Лоурънс, те с всеки

изминал ден ставаха все по-силни. А в случая изобщо не ставаше дума за приятелски чувства. Не, нищо подобно!

А сега и това! Каквото и да означава то.

Докато почистваше мръсотията по пода, Ейприл за пореден път си обеща, че независимо от намеренията на Джош, тя ще направи всичко възможно да овладее собствените си емоции. Щеше да го направи заради Джоана. Защото с времето Джоана се бе превърнала в сестрата, която Ейприл никога не бе имала, и тя не би допуснала нищо — най-малко пък чувствата ѝ към Джош — да попречат на това приятелство.

Докато шофираше по планинския път Джоана от време на време поглеждаше към малката тъмно оранжева кутийка, превързана с кафява панделка, който лежеше на седалката до нея. Усмиваше се от удоволствие само при мисълта за нея. Когато видя красивия шал с марката на „Хермес“, изрисуван с изящни мотиви с мидички и раковини, тя мигновено реши, че трябва да го купи за Ейприл.

А днес, с току-що направена прическа, реши да мине през дома на Ейприл на път за къщи и да я изненада с красивия подарък. От известно време чакаше подходящ момент, за да ѝ го даде, а нещо сутринта я подтикна да вземе кутийката със себе си, за да намине по-късно през дома на Ейприл.

Натисна спирачките пред един особено опасен участък от пътя, изчака да се размине с идващата срещу нея кола и едва след това продължи напред. Хвърли един поглед към малките вилички, накацали по планинския склон, отделен от пътя от дълбока клисура. Някои от тях едва се забелязваха сред буйната зеленина около тях, но според Джоана това беше част от очарованието им.

Намали скоростта, защото знаеше, че вече е съвсем близо до къщичката на Ейприл. Надяваше се, че ще успее да паркира зад колата на приятелката си, но веднага щом излезе от последния завой, забеляза, че свободното място зад джипа ѝ вече беше заето.

От стария ленд круизър на Джош.

Джоана рязко натисна спирачките. Сърцето ѝ се разтуптя, в главата ѝ се завъртя вихър от предположения и догадки. В следващия миг натисна газта и бързо продължи нагоре по планинския път. Макар

да смяташе, че това е малко вероятно, тя все пак не искаше някой от тях да забележи колата ѝ.

Стигна до един кръстопът, зави вляво и спря на банкета край пътя. После остана неподвижно, загледана право пред себе си. Сърцето ѝ все още препускаше като обезумяло, а ударите му отекваха оглушително в ушите ѝ.

Мили боже, помисли си тя. Дори ръцете ми треперят.

Пое дълбоко въздух, като се опитваше да се успокои и да проясни главата си. След няколко минути погледна отново към красивия пакет на седалката до нея. Подаръкът, който с такова вълнение бе избрала за Ейприл. Внезапно се разсмя — в началото едва доловим, смехът ѝ постепенно ставаше все по-силен и по-силен, докато накрая цялото ѝ тяло се разтrese от неудържимо веселие.

Направих го, помисли си тя. О, да, наистина успях да постигна почти всичко, което бях запланувала. Само че не очаквах, че ще изпитам такава... ревност. Че ще се почувствам толкова... изоставена и... *предадена*.

Смехът ѝ бързо премина в плач. Безмълвно ронеше сълзи и се мразеше за ревността, изпълнила душата ѝ — чувство, което винаги бе презирала. Мразеше не само себе си, но и Джош и Ейприл заради силната връзка, която бяха изградили помежду си. Връзка, създадена с нейна помощ и насърчавана ежедневно.

Разбира се, че ще отиде право при нея, помисли си тя. Това е напълно естествено. И аз би трябвало да съм благодарна, че тя присъства в живота на Джош и той може да излее душата си пред нея. Защото само един господ знае колко много се нуждае той от подкрепа в този момент.

Когато сълзите ѝ най-сетне пресъхнаха, тя свали слънчевите си очила и избърса стъклата им с книжна кърпичка. После внезапно отново избухна в смях — не толкова силен този път, но все пак смях.

Ама че ирония, помисли си Джоана. Получих точно онова, което исках. Защо тогава не съм на седмото небе от щастие?

Едва сега започна да си дава сметка, че ще ѝ трябва време, за да свикне с успеха на собствения си план. Каква глупачка съм била! Как не можах да предвидя, че ще бъда дълбоко засегната и наранена от факта, че Джош е привлечен от друга жена? Пък била тя и жена, избрана лично *от мен*.

Най-накрая отново запали колата и излезе обратно на пътя. Реши да слезе от планината по друг път, а след това да се прибере у дома. Докато пътуваше вълнението ѝ постепенно намаля и тя се замисли отново за историята на заболяването си.

Когато научи, че е неизлечимо болна, Джоана веднага реши, че трябва да намери друга жена, която да я замести в сърцето на Джош. Знаеше, че независимо от красивата си външност, очарователен характер и силно мъжко присъствие, съпругът ѝ се нуждаеше от подкрепата на партньор в живота. Физически, емоционално и духовно. Но нима това не важеше за всички хора?

Силната ѝ любов към Джош я подтикна да потърси жена, която да заеме нейното място след смъртта ѝ. Най-напред се спря на печелещата все по-голяма популярност декораторка на вътрешен дизайн Джули Джилет. Джоана я нае, за да ѝ помогне при избора на тапети и дамаски, които можеха да се поръчат по каталози единствено от утвърдени декоратори, и остана силно заинтригувана от нея. Първоначално дори си помисли, че тя може да се окаже съвършения избор. Само след няколко дни обаче Джоана разбра, че Джули, независимо от всичките ѝ положителни качества — а те не бяха никак малко — е прекалено агресивна и напориста в желанието си да просперира и е обсебена от манията да се движи единствено в средите на много богатите и много известните. В това, само по себе си, нямаше нищо лошо, но безмилостните амбиции на Джули просто не се връзваха с начина на живот на Джош. В резултат на което Джоана заключи, че двамата няма да стигнат заедно далеч.

След това вниманието ѝ бе привлечено от Рейчъл Люис, фотографа. Джоана се бе запознала с нея докато работеше върху книгата си за орхидеите. Първоначалната ѝ идея включваше и снимки на различните видове орхидеи, които да илюстрират текста в книгата ѝ и макар че на по-късен етап от работата предпочете рисунки, тя все пак интервюира няколко фотографи и внимателно проучи работата им. Така се запозна с Рейчъл, която се оказа великолепен фотограф и невероятна красавица. Двете проведоха поредица от разговори, при които Джоана установи, че на Рейчъл, която бе наистина прекрасна жена, ѝ липсваше едно основно качество: беше емоционално нестабилна и не притежаваше вътрешната сила, на която да се опре Джош. Рейчъл едва успяваше да се справи със собствените си страхове

и в никакъв случай не би могла да предложи морална опора на когото и да било.

Имаше и още няколко жени, на които Джоана се спря като на евентуални кандидатки за мястото ѝ. Фрида, красивата, разведена собственичка на книжарница, сигурно щеше да се превърне в прекрасна съпруга на Джош, ако не се бе оказала лесбийка. А пък Лаура, младата и богата собственичка на конюшни, притежаваше изключително уравновесен и силен характер и бе дисциплинирана и тренирана не по-зле от породистите си арабски коне. За съжаление обаче, независимо от скъпите училища, които бе посещавала, тя бе твърде зле образована и слабо интелигентна.

Джоана въздъхна с облекчение, когато стъпи на магистралата и пое обратно към къщи. Всички тези неудачи вече са зад гърба ми, щастливо си помисли тя. Беше се отказала от търсенето и започваше да се примирява с мисълта, че на Джош ще му се наложи сам да направи съдбоносния избор, когато Ейприл се изпречи на пътя ѝ. На *техния* път, напомни си тя. Ейприл, съвършената партньорка на Джош. Ейприл, която притежаваше завидна вътрешна сила и издръжливост и можеше да предложи на Джош цялата подкрепа, от която той се нуждаеше. Ейприл, която щедро се раздаваше и с радост приемаше приятелството на околните.

Джоана се усмихна, успяла да надделее над страховете и противоречивите емоции, изпълнили душата ѝ. За момента поне. Вече с нетърпение очакваше началото на идната седмица, когато ще може да подари на Ейприл красивия шал с втъканите в него многоцветни мидени фигурки. Вече си представяше радостта, която щеше да се изпише на красивото ѝ лице, след като разопакова подаръка. Много ще ѝ хареса, доволно си помисли тя. И *на двамата* ще им хареса.

— И тя току-що ти каза всичко това? — загрижено възкликна Ейприл.

Джош кимна утвърдително.

— Струва ми се, че изобщо нямаше да ми каже, ако не бях попаднал случайно на противозачатъчните ѝ хапчета. — Замълча за момент и се вгледа в изпълнените със състрадание очи на домакинята си. — Знаеш ли, Ейприл, двамата с Джоана прекалено дълго отлагахме

момента, в който да създадем деца. Искахме да се уверим, че и двамата сме готови. И когато най-сетне това стана, Джоана престана да взема хапчета. Веднага след това научила, че е болна. — Замълча отново и поклати глава. — Поради което веднага започнала да ги взема отново. Не била сигурна дали ще живее достатъчно, за да износи бебето, а не искала по никакъв начин да застрашава живота на нероденото още дете.

Ейприл го гледаше изумено, опитвайки се да овладее бурята от емоции, която бушуваше в душата ѝ. Беше толкова зашеметена от чутото, че ѝ се струваше, че е изпаднала в шок. Случващото се с Джоана ѝ се струваше някак си нереално. За момента поне.

— О, господи, Джош — промълви Ейприл, полагайки усилия да не заплаче. — Не зная какво да кажа. Мога само да те уверя, че ще направя всичко по силите си, за да помогна — заяви Ейприл. — Само кажи какво трябва да се направи и аз ще го сторя.

Джош се вгледа в очите ѝ. Бяха огромни и тъжни, но до този момент Ейприл не бе проляла нито една сълза. Сигурен беше обаче, че сълзите ще дойдат по-късно, когато остане сама. Сведе очи към голямата чаша с кафе, която стоеше на масата пред него, а след това отново погледна към Ейприл.

— Благодаря ти — изрече тихо. — Аз... зная колко много обичаш Джоана. Иначе изобщо не бих ти казал. Дълбоко в душата си обаче чувствах, че трябва да ти кажа. Не само защото имах нужда да поговоря с някого, а защото вярвах, че *точно ти* непременно трябва да узнаеш истината. Убеден бях, че имаш *право* на това.

Ейприл се пресегна през масата и постави ръка върху неговата.

— Радвам се, че ми каза, Джош — промълви тя. — За мен е чест, че ме удостои с доверието си. И ти, разбира се, имаш право. Аз много обичам Джоана. Тя е толкова прекрасна, толкова... Не зная. Не познавам друг човек като нея. Казвала съм го вече десетки пъти, но за мен тя се превърна в сестрата, за която винаги съм мечтала.

Гласът ѝ потрепери неуверено и тя замълча за момент, опитвайки се да възвърне самообладанието си.

— Аз... аз ви обичам *и двамата*, Джош — най-накрая рече тя и го погледна право в тъжните сини очи. Лицето ѝ стана алено червено след това признание, но тя, въпреки всичко, продължи: — И ще бъда до вас до края. Каквото и да ми струва това.

Джош преглътна мъчително и стисна ръката ѝ. О, боже, помисли си той. Ще ми се да имах смелостта да ѝ кажа, че и аз изпитвам същите чувства. Да ѝ кажа, че двамата с Джоана също я обичаме. Че аз я обичам. Струваше му се обаче, че това би било предателство по отношение на Джоана. Не можеше да изрече тези думи. И се чувстваше изменник, дори само защото позволяваше да си ги помисли.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб — най-сетне успя да каже той и се усмихна сковано. — Ти се държиш страхотно и с двама ни, Ейприл, и ние вече те възприемаме като член от семейството. Надявам се, че разбираш това. Мисля, че го разбираш.

Тя кимна утвърдително.

— Да — отвърна простичко. Погледна през прозореца към великолепната зеленина, обгърнала къщичката ѝ, а след това отново се обърна към него.

— Само още нещо, Джош.

— Да?

— Не мисля, че е редно да споменавам пред Джоана, че вече си ми казал за заболяването ѝ — отбеляза. — Смятам, че е редно да изчакам *тя* да ми каже.

Джош кимна безмълвно.

Ейприл издърпа ръката си от неговата и нервно прекара пръсти през косата си.

— Сигурна съм, че ще го направи и се надявам да е скоро.

— Предполагам, че ще стане точно така — дрезгаво отвърна той. Изкашля се леко, преди да продължи: — Тя... симптомите на болестта ѝ стават все по-очевидни. Чести главоболия, замъглено зрение. Силните хапчета помагат само до известна степен и аз съм сигурен, че тя съвсем скоро ще ти се довери. Нали разбираш... да ти обясни какво става.

Ейприл кимна.

— Е, аз съм нейно разположение — тихо го увери тя.

— Благодаря ти отново, Ейприл. — Джош неловко се размърда на стола. — Мисля, че май е време да си вървя. Не зная по кое време ще се прибере Джоана, но искам да съм у дома, когато го направи. Малко се боя да я оставям сама, макар тя да смята, че това е напълно в реда на нещата.

— Нима смяташ, че положението е толкова сериозно? — попита Ейприл.

— И става все по-сериозно с всеки изминал ден — отвърна той и се изправи. Ейприл го последва веднага.

— Ако има нещо, което бих могла да направя през почивните дни, само ми кажи — заяви тя. — Можеш да ми се обаждаш по всяко време, Джош. Говоря напълно сериозно. По всяко време. Ще си бъда у дома през целия уикенд.

— Благодаря ти. — Джош се усмихна тъжно. — Нали разбираш, че от тук насетне двамата ще трябва да се доверим най-вече на инстинктите си и да реагираме според ситуацията?

— Да — отвърна Ейприл. — Предполагам, че имаш право.

Изпрати го до входната врата, а после и до дървеното мостче.

— Не забравяй, че съм изцяло на твое разположение — напомни му тя. — И не се колебай да ми позвъниш, ако имаш нужда от мен.

Джош отвърна на погледа ѝ.

— Ще го направя — обеща той. Отчаяно му се искаше да протегне ръце и да я прегърне, да ѝ благодари, да почувства топлината и опората на стройното ѝ тяло.

В следващия момент Ейприл, която като че ли долови потребността му от утеха, обви ръце около него и го притисна към себе си.

— Трябва да бъдем силни заради Джоана — прошепна тя.

— Да — въздъхна Джош и отвърна на прегръдката. Веднага след това се отдръпна и тръгна по мостчето към колата си.

Ейприл го изпрати с поглед и му махна с ръка за довиждане. После се обърна и се прибра в къщата. Затвори вратата след себе си и се опря на нея. Чувствата ѝ бяха по-объркани от всякога. Сълзите, които толкова дълго бе сдържала заради него, потекоха по лицето ѝ. Плачеше заради Джоана. Заради Джош. И заради самата себе си.

Джош влезе с колата си в предния двор и с облекчение отбеляза, че мерцедесът на Джоана е вече там. Паркира, изхвърча от колата и се затича към задния килер, за да събуе обувките си. Изгаряше от нетърпение да я види. Чувстваше, че посещенията му при Ейприл му бе вдъхнало нови сили. Не знаеше как точно, но предполагаше, че

новопридобитата му решителност е плод на увереността му, че може да разчита на моралната ѝ подкрепа и помощ.

Даваше си също така сметка, че решението му да сподели това ужасно бреме с Ейприл бе довело до заздравяване на връзката му с нея. Тръгнал си бе от дома ѝ с прекрасно чувство в душата, което обаче го караше да се чувства малко виновен. Беше изпитал истинско удоволствие от разговора с нея и от посещението му в малката ѝ къщичка — изключително уютна и гостоприемна, обзаведена с много вкус и въображение.

Домът ѝ има същото онова излъчване, което и Джоана създава около себе си, помисли си той.

Озовал се в задния килер, той изведнъж осъзна, че е обут с чисто нови маратонки и не се налага да влиза в това специално помещение, в което обикновено събуваше работните си обувки. Тръгна към кухнята, но Джоана не беше там. Нямах я и на терасата отвън. Джош излезе в антрето и се провикна към стаята на горния етаж. Не последва отговор. Подчинявайки се на някакъв неясен импулс, той се върна в кухнята, излезе на терасата, прекоси малкото мостче към басейна, мина през ябълковата градина и се приближи до реконструирания обор.

Забеляза я преди тя да почувства присъствието му. Джош я наблюдава известно време, застанал на вратата. Тя се разхождаше бавно из помещението, галеше с ръка повърхностите, украсени с мидени черупки, отдръпваше се леко назад и ги оглеждаше с критично око. После отново се приближаваше и ги докосваше. Джош пристъпи вътре в стаята.

— Джоана? — тихичко я повика той.

Тя се обърна към него. Изобщо не изглеждаше стресната. Джош с изненада видя красивата усмивка на лицето ѝ. Съпругата му изглеждаше спокойна, в мир със себе си, щастлива дори.

— Ще стане много красиво, нали? — рече тя и хвана едната му ръка в своите.

— Да — кимна той и нежно стисна ръката ѝ.

— В това помещение ще остане частица от мен самата, не мислиш ли? — попита и го погледна в очите.

— Това тук е истинско олицетворение на теб, Джоана — увери я той. — На твоите нестандартни идеи, на въображението ти. — Очите

му внезапно се напълниха със сълзи.

Джоана вдигна ръка и ги избърса с върховете на пръстите си.

— Не искам сълзи — напомни му тя. — Нали не си забравил? Трябва да бъдем силни. А когато си отида, ще трябва да продължиш без мен. Ще трябва да довършиш нещата, които започнахме заедно. Ще трябва да продължиш да се усъвършенстваш и да твориш красота. — Замълча за момент, а след това го целуна леко по устните. — И не искам да го правиш *сам* — додаде тя.

Рано на следващата сутрин Джоана се събуди внезапно и подскочи в леглото. Нещо определено не беше наред, но не беше сигурна какво е то. Протегна ръка към Джош, но топлото му тяло не беше до нея.

Ето това е, с облекчение си помисли тя. Джош не е в леглото. Вече е станал и се занимава с нещо. Странно е как привикваме да спим с друг човек в едно легло, а после се тревожим, когато усетим, че него го няма.

Тя стана от леглото, облече халата си, прекоси боса спалнята и влезе в банята, където изпи първото болкоуспокояващо хапче за деня. Изми лицето и зъбите си, среса се и се погледна в огледалото.

Странно, помисли си Джоана. Изобщо не изглеждам болна. Всъщност, изглеждам дяволски добре. Усмихна се и загаси лампата. А сега да вървя да намеря съпруга си.

Тръгна надолу по коридора към стълбището, но когато мина край кабинета на Джош, забеляза, че вътре свети, а вратата е леко открената. Надникна през процепа. Джош седеше зад бюрото си и се взираше в монитора на компютъра, изпълнен с думи и цифри, които тя не можеше да прочете от това разстояние. На бюрото пред него бяха натрупани няколко купчини листи. Някои от тях вероятно бяха статиите и бележките, които лично му бе препоръчала да прочете, а другите вероятно самият той бе разпечатал от интернет.

Почука тихичко на вратата и влезе в кабинета.

— Джош? — повика го тя.

Той подскочи изненадано и се обърна. Джоана веднага забеляза, че очите му бяха червени и уморени, с тъмни кръгове около тях.

Косата му беше разрошена, а дрехите — измачкани. В стаята беше топло и задушно.

— Изглеждаш изтощен — разтревожено отбеляза Джоана.

Той кимна и се усмихна мрачно.

— Така е.

Тя се приближи до него, прегърна го през раменете и нежно прокара пръсти през косата му. Не ѝ се налагаше да го пита какво прави, защото бе очевидно, но тя въпреки това го стори.

— И с какво се занимаваш?

— Аз... рових се в мрежата — дрезгаво отвърна Джош. — Аз... опитвах се да науча колкото е възможно повече за твоя... за твоя... — Вдигна глава и я погледна с измъчените си, тъжни очи.

— Можеш да го назовеш, Джош — тихичко рече Джоана и го погледна право в очите. — *Рак*. Видя ли? Това е само една дума.

— Аз... съжалявам, Джоана. Все още... Все още ми е трудно да повярвам, че това е истина.

За нея беше очевидно, че той едва успява да се пребори с напирещите в очите му сълзи.

Тя притисна главата му към себе си, след това се наведе и го целуна с много любов. Трябва да бъде силна, каза си тя, възпирайки собствените си сълзи. Обичаше го толкова много и знаеше, че тази нейна болест направо разбива сърцето му.

— С времето ще приемеш истината такава, каквато е, любими — увери го Джоана. Опита се да прогони тъгата от гласа си и отново разроши косата му. — А сега ми кажи какво точно правиш.

— Опитвам се да науча възможно най-много подробности — спокойно отвърна той. — Влязох в уеб страниците на Американската асоциация за лечение на рак на мозъка, на Обществото на болните от рак на мозъка, на Националния институт за лечение на мозъчните тумори, на Националната фондация за изследване на мозъчните тумори и на още много други подобни организации. Стоях пред компютъра цяла нощ, търсейки полезна информация. Вчера разговарях с доктор Солтцмън от Пало Алто, който отговори на всичките ми въпроси. Но аз все пак си помислих, че някъде може да попадна на друга, допълнителна информация.

— Нищо чудно, че си толкова изтощен — заключи тя. — Хайде, ела да слезем долу и да си приготвим прясно кафе. Освен ако не искаш

да се изкъпеш и да си легнеш?

— Не — отвърна той. — Твърде съм превъзбуден, за да заспя. Да отидем да си направим кафе.

Хванати за ръце, отидоха в кухнята, където Джоана смля кафето и го приготви, докато Джош препече филийки, наля прясно изцеден портокалов сок и подреди масата на терасата. Когато най-сетне седнаха да закусят, топлите лъчи на слънцето вече започваха да пробиват през воала на сутрешната мъгла.

— Видях, че името на твоя лекар е включено в уеб страницата на асоциацията на най-известните лекари в страната — отбеляза Джош и отпи от кафето си.

— Зная — отвърна Джоана. — Точно от там научих за него. Искам да ти кажа, че сигурно съм влязла във всеки един сайт, в който може да се намери информация за формата на рак, от която страдам.

Джош остави чашата с кафето и я погледна в очите. В очите му гореше трескава възбуда.

— Джоана, сигурно знаеш, че напоследък се използват много нови техники, които правят лечението на мозъчните тумори далеч по-успешно от преди. Има и много...

— Джош — прекъсна го тя и твърдо отвърна на погледа му. — Зная всичко за тях, повярвай ми. Проучих цялата налична литература и обсъдих състоянието си с поне милион доктори. — Отпи от кафето си и остави чашата на масата. — Всички те ми казаха едно и също нещо. Единственото, което болният може да спечели, е допълнително време. Не много при това.

— А какво ще кажеш за някои от експерименталните изследвания, Джоана? — възкликна той. — Знаеш, че...

Джоана с все сила удари с юмрук по масата.

— Не! — извика тя. — Престани! Веднага! Не желая да те слушам повече! — Гласът ѝ се прекърши и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Джош рязко скочи от стола, коленичи пред нея и я прегърна.

— О, Джоана! — проплака той. — Съжалявам. Аз само... Не искам да те гледам как се предаваш без борба. Все си мисля, че може да има нещо... Че може да се случи чудо и да се излекуваш. Животът ни просто не може... да свърши по... този начин.

— Погледни ме, Джош — спокойно изрече тя. Той вдигна очи и видя решимостта, изписана на лицето ѝ.

— Казах ти го вече и преди — заяви тя. — Не искам да умра като татко. Не искам да изтърпя страховитите болки. И онова ужасно висене между живота и смъртта. Нямам никакво желание да се превръщам в опитно свинче. Не разбираш ли, Джош? Ако се подложя на всичко това, може и да остана на този свят още малко, но няма да живея. Вече съм взела решение, което за мен е окончателно. И се надявам ти да го уважиш.

Последва кратко мълчание, след което той бавно кимна с глава. Знаеше, че каквото и да каже, не би могъл да промени решението ѝ. И въпреки това все още не можеше да приеме начина, по който тя — по негово мнение поне — подписваше смъртната си присъда.

— Джоана? — попита я той. — Не си ли ядосана? Не си ли изпълнена с омраза към съдбата?

Очите ѝ проблеснаха за момент и тя кимна утвърдително.

— Да, бях сърдита, Джош. Проклинах и господ, и света, и съдбата. В началото поне. — Пое си дълбоко дъх и продължи: — Но сега... сега се примирих с неизбежното. Приех, че съм абсолютно безпомощна и не мога да победя.

Погледна го и се усмихна с тъга.

— Постигнах известно успокоение, Джош — най-накрая му рече тя. — И се надявам и ти да го постигнеш.

Наведе се и го целуна, а той с все сила я притисна към себе си.

— А сега да приключим с тази закуска, защото ми предстои много напрегнат ден — подкани го Джоана.

— И какво ще правиш? — попита той, изправи се и се върна на мястото си на масата.

— Трябва да започна да събирам багажа си — информира го тя. — Смятам да погостувам малко на Кристина. Не ми се иска да те оставям сам, но съм сигурна, че ще бъдеш много зает в оранжериите. Аз обаче трябва да отида при сестра си и да ѝ кажа какво става. Лично, а не по телефона.

Той я изгледа едва ли не с изумление, възхитен от завидното ѝ самообладание.

— Наистина ли смяташ, че е разумно да предприемеш подобно пътуване?

— Вече ти казах, че искам животът ни да продължи както преди.
— После се разсмя. — Не бих казала, че очаквам това гостуване с нетърпение, но смятам, че съм длъжна да отида, Джош. Честно е да й го кажа лично.

Той кимна в знак на съгласие, макар че все още не я разбираше напълно.

— Днес ще ходиш ли в оранжериите? — попита Джоана.

Той поклати глава.

— Не, няма. През този уикенд нямам насрочени срещи, а Карл чудесно се справя и сам. Мислех да остана тук и да поработя малко в стаята за развъждане.

— Защо преди това не се опиташ да поспиш малко? — предложи тя. — Изглеждаш изтощен.

— Ще се опитам.

— Обещавах ли?

Джош кимна.

— Да — с усмивка отвърна той.

Знаеше, обаче, че няма да го направи. Че не може да го направи. Не и в този момент.

2.

Ейприл лежеше по гръб на скелето, а лицето ѝ се намираше само на около шейсет сантиметра от тавана. В момента работеше с малки кръгли раковини, които по цвят варираха от бледо розови до наситено оранжеви. За залепването им използваше бързо втвърдяващ се цимент. Внимателно следваше линиите, които бе нарисувала предварително, защото не искаше да допусне грешка и да започне отново цялата тази бавна и поглъщаше много време процедура.

Argopecten circularis, невесело си помисли тя. Никога не съм си представяла, че ще науча толкова много подробности за мидените черупки. Нито пък съм искала.

Занимаваше се с това от сутринта. На обяд спря само колкото да похапне. Уди си бе тръгнал, но тя бе останала да поработи допълнително. Оставаше след работно време всеки път, когато това беше възможно. Искаше да изненада Джоана след завръщането ѝ от Монтесито.

Мечтаеше да успее да завърши целия таван. Вече ѝ беше ясно, че няма да успее, но все пак беше постигнала огромен напредък. Таванът беше най-трудната част от проекта, защото през цялото време трябваше да работи високо във въздуха и легнала по гръб. Независимо от вентилаторите, които бяха монтирали, вътре беше задушно и горещо, а работата, която вършеше, бе твърде мръсна и уморителна.

Постави и последната раковина в края на реда и въздъхна с облекчение. Толкова за днес, рече си тя. И това е окончателно. Няколко пъти вече бе решавала да сложи край на работата си, но всеки път продължаваше отново, твърдо решена да приключи с тази част от тавана.

— Здравей там горе! — провикна се Джош, застанал на вратата.

— Здравсти — отвърна Ейприл.

— Става късно. Не смяташ ли е, че е време да приключваш за днес?

— Тъкмо свършвам. Това е последната мидичка за деня.

Джош влезе в помещението и погледна към тавана. От свършената до момента работа ставаше ясно, че това ще се превърне в една изумително красива и екзотична стая, която нямаше аналог измежду нещата, които бе виждал до момента. Разликата между първоначалните скици и готовите участъци беше поразителна. И това изобщо не бе изненадващо, предвид огромната работа и търпението, което този проект изискваше.

Ейприл спусна крака от дъските, върху които лежеше, и слезе на по-долното ниво на скелето. Когато най-сетне скочи на земята, тя свали ръкавиците, които носеше, протегна ръце, изправи рамене и завъртя врата си няколко пъти.

— Тази работа е направо убийствена за ръцете и раменете — през смях обясни тя. — Не зная Микеланджело как е издържал. А и всички останали велики скулптури. Всичките те трябва да са умрели напълно сакади.

Джош също се разсмя.

— Резултатът обаче си струва усилията, нали?

Хубаво е отново да чуя смяха му, помисли си Ейприл. След заминаването на Джоана нямаше много смях в тази къща. Погледна към тавана и на лицето ѝ се изписа задоволство.

— Да, така смятам — отвърна тя. — Мисля, че ще стане невероятно красиво.

— Слушай, защо не останеш за вечеря? Кони е приготвила нещо, а на мен не ми се яде сам. Освен това смятам, че след всичката работа, която свърши днес, заслужаваш поне свястно ядене.

Ейприл го погледна. В първия момент не знаеше какво да каже. После реши, че се държи глупаво. Тя също искаше да остане на вечеря, така че защо да отказва? Освен това смяташе, че Джош може би отново изпитва потребност да поговори с някого.

— Би било страхотно — отвърна тя. — Но... о, боже! Погледни ме само колко съм мърлява. Цялата съм покрита с прах и цимент.

— Няма нищо — успокой я Джош. — Можеш да се измиеш, или да си вземеш душ, ако желаш.

— Само ще се измия — отвърна Ейприл и развърза голямата работна престилка, с която беше облечена. — Освен ако ти нямаш нищо против... Изглеждаш толкова елегантен и...

— А ти си работещ художник — прекъсна я Джош. — И в това няма нищо лошо.

— Ще пооправя нещата си тук и след това ще дойда в къщата — рече Ейприл.

— Страхотно! Можеш да дойдеш направо в къщата и да се измиеш в банята за гости. А, ако искаш, можеш да използваш банята в съблекалнята на басейна.

— Мисля, че ще предпочета съблекалнята — отговори Ейприл. — Вече започвам да свиквам с нея.

Джош се разсмя.

— Добре. Ще се видим на терасата.

След като той си тръгна, Ейприл набързо подреди помещението, приготвяйки го за работата на следващия ден, и събра инструментите, които се нуждаеха от измиване. Постави ги в една кофа, както правеше всеки ден, взе чантата си, загаси осветлението и излезе, затваряйки френските врати след себе си. Влезе в една от баните в съблекалнята, където почисти и подсуши инструментите си.

После се погледна в огледалото.

— Безнадеждна работа — промърмори тя, приковала поглед върху отражението си. Изми ръцете си до раменете, опитвайки се да свали праха и цимента, полепнали по тя. След това внимателно изми лицето и шията си. Избърса се и отново вдигна поглед към огледалото.

— Косата ми! — изпъшка тя, видяла тънкия пласт бял цимент полепнал по главата ѝ. — Все едно че участвам в гимназиална пиеса и се опитвам да изглеждам по-възрастна отколкото съм в действителност. Безуспешно при това.

Взе четката си и започна да разресва дългата си коса. Не постигна кой знае какъв резултат.

— Безнадеждна работа — повтори тя. — Абсолютно безнадеждна. — Най-накрая остави четката и въздъхна. — Майната му, тогава! — възкликна Ейприл. — Не мога да направя нищо повече. И Джош ще трябва да ме приеме такава каквата съм.

Изтупа праха от раменете и бюста си, след което взе чантата, мина по мостчето до басейна и излезе на терасата пред къщата.

Целият район бе преобразен през времето, което бе прекарала в банята. Навсякъде горяха свещи, поставени във ветроустойчиви купи, а масата, застлана със снежнобяла ленена покривка, беше подредена за

вечеря. Чинии от провансалски порцелан, блестящи сребърни прибори и кристални чаши за вино. На средата на масата бе поставена посадена в саксия орхидея, а деликатните ѝ цветчета се спускаха чак до покривката. Ейприл се приближи и ги разгледа по-внимателно. Изпита почти непреодолимо желание да протегне ръка и да ги погали.

— Много са красиви, нали?

Обърна се и видя Джош, който се приближаваше откъм къщата, понесъл бутилка вино.

— Великолепни са — отвърна тя. — И изглеждат толкова крехки.

— Тези са от вида *Barkeria spectabilis* — обясни той. Издърпа един от столовете и я покани да седне. — Ето, седни тук. Кони всеки момент ще сервира вечерята.

Ейприл зае предложеното ѝ място.

— Благодаря, Джош.

Той се настани срещу нея, напълни чашата ѝ с вино, а след това сипа и на себе си.

— За... за теб, Микеланджело — рече той и вдигна чаша. — Всъщност, може би трябваше да кажа Микеланджела. — И за онзи необикновено красив таван на налудничавата пещера, замислена от Джоана.

Ейприл се усмихна и също вдигна чаша.

— И за теб — отвърна тя — и за твоите невероятно красиви орхидеи.

Двамата тъкмо отпиваха от чашите си, когато Кони се появи, понесла поднос, отрупан с храна.

— Ще ви оставя да си сервирате сами — заяви тя и остави подноса на масата, — защото трябва вече да тръгвам.

— Няма проблем, Кони — увери я Джош. — И благодаря, че приготви всичко това.

— Няма нищо — отвърна тя и се усмихна на Джош. — Знаеш, че нямам нищо против. — После, вирнала едва доловимо брадичка, насочи към Ейприл сънливите си на вид очи, в които сякаш се спотайваше някаква зловеща тайна. — Желая ви приятна вечеря.

— Благодаря — кимна Ейприл.

Кони се обърна и бързо се скри в къщата.

Когато се изгуби от погледа им, Ейприл погледна изпитателно Джош.

— Понякога си мисля, че тя не ме харесва много.

Джош изненадано вдигна вежди.

— Защо смяташ така? — попита я и се зае да сервира вечерята.

Сложи салата в чиниите им, после добави пиле, печени картофи и зелен фасул.

— Благодаря ти — рече Ейприл. — Изглежда много вкусно.

— А на вкус е още по-хубаво — увери я Джош.

— Великолепният вкус се дължи на подправките, които Кони използва. А сега ми кажи защо смяташ, че не те харесва.

— О, не зная точно. Просто имам такова чувство. Искам да кажа, че тя се държи учтиво, но сякаш винаги е нащрек. Като че ли не ѝ харесва факта, че сме приятели.

— Говориш за теб и мен?

— Не, не това имам предвид — отвърна Ейприл.

— Добре де, може би и това също. — Тя се засмя. — Но мисля, че не одобрява и приятелството ми с Джоана. Може би си мисли, че съм заела мястото ѝ или нещо подобно. Зная, че те двете с Джоана са много близки.

— О, да — съгласи се Джош. — Това със сигурност е така. Но Джоана има много други приятели и Кони никога не е имала нищо против тях. — Той замислено задържа парче пържено пиле.

— Е, възможно е да се заблуждавам. — Ейприл сви рамене. — Но не мога да се отърва от това чувство. Може причината да се крие във факта, че съм тук всеки ден, а двете с Джоана прекарваме твърде много време заедно. Време, които тя при нормални обстоятелства би прекарвала с Кони.

Джош спря да се храни и я погледна.

— Досега не се бях замислял върху това — отбеляза той, — но в думите ти може би има известна истина. Джоана винаги досега се е доверявала на Кони, която е като член на семейството.

— Зная — въздъхна Ейприл. — И аз не искам да... ами, не бих искала да променям това. Особено пък сега. — Тя опита картофите. — О, фантастични са.

— Нали ти казах — с усмивка отвърна Джош. — Чуй ме, Ейприл. Искам да знаеш, че не променяш абсолютно нищо. Напълно естествено е Джоана да започне да ти се доверява. Вие двете си приличате твърде много. Но ти сигурно знаеш това.

Ейприл кимна.

— О, да — съгласи се тя.

— Ето това имах предвид. Така че не се тревожи за нищо. Повярвай ми, Кони може да се справи с положението. Може и да е дребничка, но иначе е изключително корава. Но истината е, че Джоана намери сродна душа в твое лице и аз благодаря на съдбата за това.

Ейприл се усмихна.

— Аз също. Не съм имала приятелка като нея от... ами, май никога. Не и като Джоана. — Замълча и дълбоко си пое дъх. Очите ѝ овлажняха, но тя категорично не желаше да плаче. Не и пред Джош. Бързо вдигна чашата си и отпи глътка вино, осъзнала, че Джош я наблюдава от другата страна на масата.

Джоана реши още веднъж да провери грима си преди началото на вечерята. Включи осветлението в разкошната баня, облицована с мрамор и безброй бляскави огледала, и се стресна от многобройните си отражения, които като че ли я наблюдаваха от всички страни. Върху огромния тоалетен плот имаше три големи гардении, от които се разнасяше сладък аромат. Джоана се приближи до огледалото, поставено над една от позлатените мивки, и се погледна отблизо.

Не е зле, помисли си тя и се отдръпна назад. Не, никак не е зле. От мен сякаш се излъчва някакво сияние. Усмихна се печално. *Породено от щастие и крепко здраве? Ха!*

Отново доближи лице до огледалото. Но... все пак бих могла да използвам малко повече пудра. Взе малката си пудриера и положи тънък пласт Сънсет на Живанши по скулите си.

Отдръпна се назад и се огледа отново. Така е добре, реши тя. Тази вечер отвсякъде ще съм заобиколена със загоряла, бронзова плът, така че изобщо няма да се отличавам от останалите. Кристина и приятелите ѝ боготворяха слънцето и обикаляха планетата, преследвайки го. Затова обикновено бяха силно загорели през цялата година. *Твърде загорели*, помисли си Джоана. А това не е добре за кожата им. Голяма част от тях плащаха цели състояния на лекарите си, за да поправят нанесените от силното слънце поражения, а след това тръгваха отново по света и повтаряха абсолютно същата грешка.

Джоана затвори пудриерата, отдръпна се назад и се огледа в цял ръст. После се завъртя пред огледалата. Тоалетът е много красив, помисли си тя. Облечена беше със златиста на цвят блуза от копринен муселин с дълги ръкави, комбинирана с дълъг шал от същата материя. Финият ѝ панталон беше в същия цвят. Тоалетът беше произведение на Шанел. Напълно в неин стил. Знаеше, че изглежда небрежно-елегантна, сякаш без никакви усилия бе постигнала този великолепен шик.

Ако само знаеха колко много време е нужно, за да може една жена да изглежда така сякаш изобщо не се е занимавала с външния си вид!

Разлюля с пръст едната си обица и се загледа в играта на светлината по камъните ѝ. Обичаше тези обици, защото Джош, който на времето изобщо не можеше да си ги позволи, някак си бе успял да намери парите и да ѝ ги купи като сватбен подарък. Бяха изработени от злато и украсени с малки рубини и диаманти. По-късно, за първата годишнина от сватбата им, той ѝ подари огърлица, изработена от същото злато и украсена със същите камъни. Джоана не ги носеше често, но с огромно удоволствие си ги слагаше при всеки подходящ случай. Тази вечер се бе постарала специално заради Кристина, защото сестра ѝ винаги правеше същото, когато присъстваше на някое от редките партита, организирани от Джош и Джоана. Освен това искаше да изглежда в най-добрата си форма, когато съобщава на Кристина лошата новина.

Върна се в спалнята и вдиша сладкия аромат на красиво аранжирани цветя. Кристина се е опитала да направи всичко съвършено, помисли си тя. Наведе си и допря носа си до една огромна розова роза.

— Великолепно! — изрече на глас тя. Леглото ѝ беше застлано с чаршафи от най-фин лен, а на масичката до леглото ѝ бяха подредени последните на шумели книги и списания. В стаята имаше и малък хладилник, зареден с всякакви напитки. Имаше още бар и кошница с пресни плодове. Банята беше пълна с гардени и луксозни тоалетни принадлежности и козметика. Кристина очевидно знаеше как да глези гостите си.

Джоана седна на ръба на леглото и обу високите си сандали с марката на „Маноло Бланик“. Изпъна краката си напред и ги огледа с

възхищение. Обувките, които чудесно се съчетаваха с тоалета ѝ, бяха украсени с малки кристални камъчета.

Предполагам, че се държа като пълна глупачка, помисли си тя. Да се занимавам с такива повърхностни неща в подобен момент... Но те поне ми действат... разсейващо.

Не че очакваше партито с голямо нетърпение. Не и тази вечер. Заради сестра си обаче реши да не протестира. Беше пристигнала в Монтесито, за да каже лично на Кристина — смяташе, че е жизненоважно да постъпи точно по този начин — и се бе надявала да проведе един задушевен разговор със сестра си на четири очи. Предполагаше, че Кристина ще се зарадва на компанията ѝ и макар че новината, която се канеше да ѝ съобщи, беше ужасно трагична сама по себе си, Джоана се надяваше да успее да отклони вниманието на сестра си от депресията, в която бе изпаднала след развода.

Кристина обаче се оказа пълна с изненади. Посрещна я в приповдигнато настроение и нито веднъж не спомена името на Руди — бившия ѝ съпруг, — нито пък отвори дума за самотата, която я измъчваше след всеки преживян развод.

Какво всъщност става? — чудеше се Джоана. Познаваше сестра си достатъчно добре, за да знае, че съзнанието на Кристина е заето от някакъв нов, грандиозен план. Как иначе да си обясни доброто настроение и веселието, така нетипични за сестра ѝ?

Джоана взе чантата си от леглото. Извади отвътре малко шишенце с лекарства, отвори капачето и извади две ханчета. Пресегна се за чашата с минерална вода, поставена на нощното шкафче, и ги глътна. Това е предпазна мярка, каза си тя. В случай че ненадейно ме връхлети някое от онези ужасни главоболия.

Но аз съм добре, мислено възкликна тя. Наистина. Само че наистина трябва да поговоря с Кристина. Още тази вечер.

Отлагаше този разговор от мига, в който бе пристигнала, като все си повтаряше, че разполага с достатъчно време. Времето обаче бе минало неусетно и Джоана вече трябваше да се прибира у дома. А все още не бе разговаряла със сестра си. Двете бяха толкова заети през цялото време, а и Кристина изглеждаше толкова щастлива и развълнувана, че на Джоана никак не ѝ се искаше да я разстройва.

Някой тихичко почука на вратата. Джоана стана и отвори.

— Готова ли си, скъпа? — попита Кристина и надникна в стаята с големите си, изпълнени с тревога очи.

— Да — усмихна се Джоана. — Готова съм.

— О, изглеждаш великолепно! — възкликна Кристина и влезе в стаята. — Истинска красавица! Не зная как го постигаш. При положение, че изобщо не се стараеш. За разлика от мен, която прекарвам часове наред пред огледалото и накрая, изтощена до смърт, установявам, че изглеждам що-годе добре.

Джоана изразително завъртя очи.

— Кристина — ласкаво възрази тя, — ти изглеждаш фантастично и го знаеш. Но ако искаш да си изпросиш комплимент, значи си дошла точно при когото трябва. Наистина изглеждаш прекрасно, а роклята, с която си облечена, сякаш е правена точно за теб.

— Но това наистина е така — увери я Кристина. — Уши ми я Джозефъс Тимистър в Париж. Бяха нужни четири, не обичайните три, скъпа, а четири проби. — Завъртя се из стаята, облечена в изящната, дълга до пода рокля, а след това застана на едно място и погледна Джоана. — Божествена е, нали?

— Неописуемо красива — увери я Джоана. И говореше напълно сериозно. Роклята беше истинско произведение на изкуството, изработена от коприна и тюл в бледо розов, почти телесен цвят. Кристина бе довършила картината с огромни диамантени обици, диамантена огърлица и диамантени гривни и пръстени.

— Е — Кристина тръсна изрусените си къдрици, — време е да вървим, нали? Бихме могли да пийнем по едно питие, преди да пристигнат гостите.

Кристина излезе първа. Джоана я последва веднага. Двете заедно влязоха в просторната, застлана с мрамор, всекидневна, за да изчакат пристигането на гостите.

Вечерята беше свършила и гостите си бяха заминали. Джоана и Кристина седяха в разкошната зимна градина на Кристина — огромно помещение, издържано в стил неокласицизъм, от прозорците на което се разкриваше прекрасна гледка към красиво осветените градини, басейна и водата, спускаща се на каскади от шадраваните по хълма.

Джоана намираше стаята за малко зловеща заради многобройните мраморни бюстове, подредени край стената, и изобилието от статуи и антични предмети. Толкова много студен мрамор, помисли си тя. И толкова много отдавна измрели хора. Толкова много осакатени тела.

Кристина я погледна и веднага осъзна, че сестра ѝ изгаря от желание да сподели нещо. Дръпна от цигарата си и заговори:

— Забавлява ли се тази вечер? — попита и издиша облак дим.

— Да — кимна Джоана. — Беше забавно и напълно различно от официалните вечери, които обикновено посещавам.

Кристина я зяпна за момент.

— Забавно? — Смахът ѝ прозвуча като кашлица. — Е, предполагам, че това е нещо като погребален звън. Не си прекарала добре, нали?

— Напротив, Кристина — възрази Джоана. — Аз просто... предполагам, че просто бях малко разсеяна. Нищо повече.

На лицето на Кристина се появи сериозно изражение.

— Не ми казвай, че имаш проблем с Джош.

Джоана поклати глава.

— Няма нищо такова — увери я тя и се разсмя.

— Можеш да ми се довериш, Джоана — рече Кристина и седна по-близо до нея. — Познавам мъжете. Повярвай ми, мила сестричке, всички те са прасета. — На лицето ѝ за миг се изписа странно изражение. — Е... поне повечето от тях — коригира се бързо.

Джоана отново се засмя.

— Не, не, не! — весело извика тя. — Заблуждаваш се, Кристина. Няма нищо общо с Джош!

— А с какво тогава? — попита Кристина и издиша облак дим.

Джоана се огледа наоколо.

— Защо не излезем на терасата? — предложи тя. — Не бих искала да ме чуе някой от прислугата.

— Сериозно ли говориш? — възкликна Кристина. — Те вдигат толкова силен шум в кухнята, че не биха чули и топовен изстрел.

— Възнамерявам да споделя с теб една много голяма тайна, Кристина. И ще се чувствам далеч по-комфортно, ако сме сами.

Кристина мигновено се изправи и подаде ръка на Джоана.

— Да вървим — рече. — Така ме заинтригува с тази твоя тайна, че съм готова да вървя чак да Санта Барбара, за да я чуя.

Джоана пое ръката ѝ и се изправи. После я последва отвън на терасата, където се настинаха на два удобни шезлонга. Духаше лек ветрец и Джоана изпита истинско удоволствие от хладния му допир до кожата ѝ.

— Добре — рече Кристина докато се опитваше да запали поредната цигара, — кажи ми сега какво става.

Преди да заговори Джоана се вгледа напрегнато в очите на Кристина.

— Онова, което ще ти кажа, трябва да си остане между нас — заяви тя. — Искам да ми обещаеш, че няма да кажеш на никого.

— Знаеш, че можеш да ми имаш доверие.

— Говоря напълно сериозно, Кристина. Не искам да казваш на когото и да било — настоя Джоана. — Все едно, че отново сме малки момиченца и заговорничим срещу татко. Само че този път тайната, която трябва да опазиш, е далеч по-важна.

Очите на Кристина се разшириха от учудване, но тя запази мълчание.

— Обещавах ли? — попита Джоана.

Кристина бавно кимна.

— Да — отвърна. В душата ѝ започна да се прокрадва някакво ужасно предчувствие. Джоана никога преди не се бе държала по този начин.

Джоана погледна сестра си право в очите.

— Аз умирам, Кристина — простичко рече тя.

— К-к-какво искаш да кажеш? — запелтечи сестра ѝ, а разширените ѝ от уплаха очи трескаво проблеснаха в мрака.

— Точно това, което чу — спокойно обясни Джоана. — Болна съм от рак на мозъка и ми остават още няколко месеца. В най-добрия случай.

Лицето на Кристина се сгърчи болезнено и на него се изписа смесица от недоверие, страх и неподправен ужас.

— Но... но... но... — несвързано зашептя тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Джоана! Това не може да е истина! — дрезгаво промълви накрая.

— Вярно е — увери я Джоана. — И аз исках ти да узнаеш истината. Защото си моя сестра и имаш право да знаеш.

Кристина скочи от шезлонга, седна до Джоана и я хвана с две ръце за раменете.

— Каж ми, че лъжеш — проплака тя. — Каж ми, че лъжеш.

Джоана внимателно отмести ръцете на Кристина от раменете си и ги стисна в своите.

— Не те лъжа, Кристина. През целия си живот не съм била толкова сериозна. — Вдигна поглед към сестра си, която вече ридаше неудържимо. — Ужасно съжалявам, че трябваше да ти причиня това, но смятам, че бях длъжна да ти кажа истината.

Ръцете на Кристина се тресяха неудържимо. Едва намери сили да проговори, задавена от сълзи.

— Ами Джош? — прошепна тя. — Той знае ли?

Джоана кимна.

— Да, знае. А сега ще ти кажа същото, което казах и на него. Искам животът на всички ни да продължи, както и преди. Настоявам да живеем нормално, доколкото това е възможно, до самия край. Можеш ли да ме разбереш?

— Нормално ли? — избухна Кристина.

— Да — отвърна Джоана и я погледна право в очите. — Колкото е възможно по-нормално. Заради мен.

Кристина я изгледа изпитателно и за момент остана напълно неподвижна.

— Струва ми се, че разбирам — най-сетне изрече тя.

— Искам всички ние да бъдем силни — отбеляза Джоана — и зная, че това не е никак лесно.

Кристина се изправи и погледна към сестра си. Очите ѝ блестяха от сълзи.

— Знаеш, че аз мога да бъда силна! — заяви тя. — Прекрасно знаеш, че каквото и да се случи, каквато и бъркотия да възникне в живота ми, дълбоко в душата си аз съм силна и издръжлива като вол! И съм готова да направя всичко за теб!

Джоана също се изправи, прегърна Кристина през рамото и я целуна по бузата.

— Зная — увери я тя. — И затова те обичам толкова.

Кристина я притисна към себе си.

— Ако имаш нужда от помощ, каквато и да е помощ, Джоана, аз съм насреща — прошепна ѝ тя.

Вятърът отвя думите ѝ, а след това ги върна обратно като едва доловимо ехо. Кристина се заслуша в тях и се запита дали е напълно искрена. Затвори очи и се опита да проясни мислите си. Не зная, объркано си помисли. Наистина вече не зная какво точно чувствам. Не зная какво всъщност мисля. Трябва обаче да мисля за себе си... за Питър...

Джош отпи глътка вино и погледна към Ейприл, седнала точно срещу него от другата страна на масата.

— Казаното от теб важи и за мен — отбеляза той. — И аз, като теб, никога не съм имал приятел като Джоана.

Ейприл долови тъжните нотки в гласа му. Надяваше се, че не бе тласнала разговора в болезнена за него посока.

— Джоана можеше да омъжи за всекиго, но...

— Ти си бил най-подходящият мъж за нея — прекъсна го Ейприл, насочила пръст към него.

Джош се усмихна с тъга.

— Можеш да си сигурна в това — заяви той. — Двамата като че ли бяхме родени един за друг.

За миг се загледа към далечните планини, а след това отново насочи вниманието си към Ейприл.

— Все едно, че стана чудо — продължи размишленията си той. — Когато се запознах с Джоана, аз си нямах нищичко. Разчитах единствено на работата, която ми осигури баща ѝ. В края на всяка седмица успявах да спестя по около два долара. — Той се разсмя. — Но това като че ли нямаше никакво значение. Не и за Джоана. Тя беше красива и забавна, с неизчерпаема енергия, оригинални идеи и творческо въображение. Освен това вярваше в мен. Господи, бяхме толкова щастливи!

Отново се загледа в далечината и Ейприл забеляза болката, изписала се в очите му.

— Винаги съм смятала, че вие сте най-щастливата двойка, която съм срещала през живота си — подхвърли Ейприл, за да наруши проточилото се мълчание.

Той насочи поглед към нея.

— Така ли? Сериозно?

— Да — отвърна Ейприл и го погледна право в очите, които блестяха от непролети сълзи. — Дватама изглеждахте толкова добре заедно. И това все още е така. Притежавате връзка, каквато винаги съм искала. Каквато повечето хора на този свят искат.

Джош отвърна на погледа ѝ и осъзна, че тя говори напълно сериозно. Даде си още сметка, че е самотна и все още се надява да срещне мъжа на мечтите си.

Сърцето му се сви от състрадание към нея, той се пресегна и докосна ръката ѝ.

— Сигурен съм, че нещо подобно ще ти се случи и на теб, Ейприл — увери я той. — Ще видиш, че в крайна сметка, ще успееш да намериш мъжа на живота си.

Ейприл едва не подскочи, когато Джош я докосна, но веднага си напомни, че те двамата са *приятели*. Доверени, при това. Приятелството им беше напълно невинно. Въпреки това я бодна познатото чувство на вина, породено от факта, че изпитва огромно удоволствие при всяко негово докосване.

— Жена като теб не може да не попадне на подходящия човек — продължи Джош. — Първият ти брак се е оказал неуспешен, но това не означава, че трябва да се откажеш да опитваш. — Ръката му остана върху нейната още няколко мига, а после изведнъж му хрумна, че си бе позволил твърде голяма волност. Побърза да увери сам себе си, че това е само жест на приятелство и съчувствие. А и Ейприл като че ли нямаше нищо против.

Ако не беше Джоана, помисли си той. Бързо отдръпна ръката си, а ушите му пламнаха от смущение и вина. Не бива дори да допускам подобни мисли в главата си, каза си. Особено пък при сегашното положение.

— Благодаря ти за доверието — рече Ейприл и се усмихна насила. — Понякога имам нужда от подобно насърчение. Предполагам, че има моменти, в които не вярвам достатъчно в себе си.

— Какъв беше той? — попита Джош. — Имам предвид Роджър Удуърд. Или си пъхам носа в неща, които не са моя работа?

— Не, не — увери го Ейприл. — Нищо подобно. — Замълча и се замисли. — Роджър беше едно възхитително лайно — най-накрая

изрече тя, а в гласа ѝ за пръв път се прокраднаха нотки на веселие. — Бяхме женени четири години, но понякога ми се струва, че бракът ни е траял само две седмици. Две мъгляви седмици, почти изличени от паметта ми.

— Липсва ли ти Холивуд и бляскавият живот там? — попита Джош. — Била си омъжена за филмова звезда, в края на краищата. Животът ти сега сигурно е съвършено различен.

— Нищо подобно — категорично заяви Ейприл. — Когато се запознахме, Роджър беше абсолютно неизвестен, а аз следвах архитектура. — Погледна Джош и сви рамене. — Все същата стара история. Напуснах университета, за да го издържам. Той посещаваше курсове по актьорско майсторство и ходеше по прослушвания. Уговорката ни беше, че ще се върна на училище веднага щом той пробие в света на киното. Но — тя направи кратка пауза — когато Роджър наистина направи големия си пробив, той реши, че не желае да ме изпуска от погледа си. Подобно на повечето актьори си беше завършен его манияк. Искаше да се превърна в роб — на него самия и на проклетата му кариера. Аз обаче реших, че това не ме устройва. Искях да имам моя собствена кариера.

— Значи това предизвика разрива помежду ви?

— Да, в голяма степен — съгласи се тя. — Започнах да работя за една приятелка. Проектирах градини, работих с камък и фаянс. — Погледна Джош и се усмихна. — А също и с раковини.

Той се разсмя.

— И слава богу!

— В крайна сметка се споразумяхме да се разведем — продължи Ейприл. — С малката издръжка, която получих, си купих къщичката в планината.

— Малка издръжка? — попита Джош. — И защо малка?

— Защото не исках да съм длъжница на когото и да било — отвърна тя. — Най-малко пък на него. Искях свой собствен живот. А и по същото време получих сериозна поръчка по тези места. Останах очарована от природата. Останалото, както казват, е история.

— А аз зная, че работата ти те прави истински щастлива — отбеляза той.

Ейприл кимна.

— О, да. Обожавам работата си. Няма нищо лошо в това да бъда домакиня, но това не е единственото нещо, с което искам да се занимавам. Предполагам, че съм от хората, които искат хем вълкът да е сит, хем агнето да е цяло — продължи тя, — защото има дни, в които наистина копнея за семейство. — Вдигна очи и го погледна. — Семейство с много деца.

На лицето на Джош се изписа тъга.

— Да — съгласи се той. — И аз мечтая за същото. — Умълча се за момент, увесил глава. После изведнъж я изгледа с любопитство. — Беше ли щастлива като дете?

— Аз... аз... Ами... понякога, да — несигурно отвърна Ейприл. — Много често бях сама. Родителите ми бяха разведени. Майка ми работеше, а баща ми живееше на Източното крайбрежие и почти не го виждах.

— Позната история — въздъхна Джош. — Моите родители също бяха разведени и аз много рядко се виждах с баща си. Майка ми работеше, а аз бях оставен да се оправям както мога.

— Обзалагам се, че си бил много изобретателно хлапе — пошегува се Ейприл.

Той се усмихна.

— И още как! Постоянно кроях нещо. Спокойно мога да заявя, че на твърде крехка възраст научих твърде много за света около мен. — Вдигна поглед към нея. — Ами ти?

Ейприл сви рамене.

— Ами... и да, и не — отвърна тя. — Разполагах с голяма свобода, но винаги се опитвах да... ами все се стараех да направя така, че нещата да изглеждат по-добре отколкото са в действителност. Да изградя за себе си нещо по-добро от ситуацията, в която живеех.

Джош долови спотаената в гласа ѝ болка, видя блесналите ѝ от непролети сълзи очи и мигновено осъзна, че и той като дете бе изпитвал същите чувства.

— Нещата у дома не са ти харесвали и си искала да се махнеш от там? Да си създадеш по-добър и смислен живот?

Ейприл кимна утвърдително.

— Да — отвърна тя. — Ако трябва да бъде напълно откровена. — Разсмя се и го погледна. — Мразя този израз — заяви тя, — защото

съм установила, че повечето хора го използват най-вече в случаите, в които се канят да ме излъжат.

Джош се ухили.

— Този, или *да ти кажа истината...* Всеки път, когато го чуя, зная, че ще ме излъжат. — Отпи от виното си и остави чашата на масата. — Хайде — подкани я той — довърши мисълта си. Искам да зная всичко за теб.

За Ейприл беше очевидно, че ѝ говори сериозно. Искреният му интерес събуди странен трепет в душата ѝ. Джош искаше да я опознае. *Нея*. Загледа се в ноктите на ръцете си и бавно заговори.

— Ами, бях започнала да казвам, че аз... срамувах се от бедността, в която живеехме... от евтините ни дрехи... от малкия ни и евтин апартамент в Западен Холивуд.

Погледна настрани и леко се изкашля.

— Сега, като се връщам назад във времето, изпитвам чувство на вина. Но в ония години наистина изпитвах срам — продължи тя. — Живеехме много близо до Бевърли Хилс, а повечето деца, които познавах, живееха в по-големи къщи, караха по-скъпи коли и носеха красиви дрехи. Някои от тях имаха братя и сестри. Имаше и такива с двама родители.

Джош я наблюдаваше безмълвно. Лицето му пламтеше и той стискаше безсилно зъби, като че ли възприемаше твърде лично всяка изречена от нея дума.

Ейприл забеляза ефекта, който думите ѝ произведоха върху него, и се почувства силно засрамена. Гъста червенина плъзна нагоре по шията ѝ и обхвана цялото ѝ лице. Тя веднага отпи глътка вино, като едва не събори чашата си в бързината.

О, боже, помисли си Ейприл. Сега вече опропастих всичко. Този прекрасен мъж проявява истински интерес към мен, а аз успях да го отблъсна с тази моя жалка история. Никой, ама никой на този свят, не би искал да слуша разказите за нещастното ми детство.

А после изведнъж чу ласкавия му глас, който успя да стигне до съзнанието ѝ въпреки отекващите в главата ѝ оглушителни удари на сърцето ѝ.

— Ейприл, струва ми се, че двамата с теб сме израснали на едно и също място.

Тя се обърна и го погледна. Напрежението бе изчезнало от лицето му. Хипнотичният поглед на очите му с цвят на аквамарин бе прикован върху лицето ѝ, а на устните му играеше колеблива усмивка.

— Какво?... Аз... извинявай... — запелтечи тя. — Какво каза?

— Казах, че двамата с теб сигурно сме израснали на едно и също място, Ейприл — почти шепнешком отвърна той.

И за да я изненада докрай, протегна ръка и хвана нейната.

— Онова, което се опитвам да кажа, е, че и двамата сме се срамували от семействата си. Израснали сме в нищета, заобиколени от хора, които сме смятали за по-добри от нас. — Джош отново стисна ръката ѝ.

Очите на Ейприл неочаквано се напълниха със сълзи. Беше толкова развълнувана, че не беше сигурна дали от гърлото ѝ ще излезе глас, ако се опита да каже нещо.

— Знаех си, че трябва да има обяснение за мигновената симпатия, която изпитах към теб още при първата ни среща — рече той. — Въпросът не е само в това, че двете с Джоана имате едни и същи интереси и предпочитания. Веднага разбрах, че има и още нещо. И сега вече знам, че интуитивно съм разпознал тази наследена от детството ти тъга, която продължаваш да носиш в душата си. Почувствал съм, че мога да се идентифицирам с теб, защото и аз, като теб, нося бремето на не дотам щастливото си детство.

— На... наистина ли? — най-сетне успя да промълви тя.

— Можеш да си сигурна — увери я Джош. Взе салфетката си, пресегна се през масата и нежно избърса сълзите ѝ. — Ето така. Сега си по-добре, нали?

— Да — отвърна. Искеше ѝ се да можеше да го прегърне. — Много по-добре. Аз... чувствам се пълна глупачка, Джош. Извинявай. Направих сцена и...

— Шшт! — тихо прошепна той. — Не си правила никакви сцени. Просто ми разказа нещо за себе си, което е особено мъчително и болезнено. Но искам да знаеш, че си избра най-подходящия човек за слушател. — Усмихна ѝ се от другата страна на масата и свършените му зъби заблестяха на светлината на свещите. — Така че престани да се притесняваш и се усмихни. Намираш се в добра компания.

— О, Джош! — възкликна Ейприл. — Благодаря ти! Помислих си, че съм допуснала ужасна грешка, разкривайки пред теб толкова

лични подробности от живота си. Но двамата с Джоана бяхте толкова добри с мен... дарихте ме с топлотата и щедростта на сърцата си, че аз като че ли се поувлякох малко...

— Няма нищо лошо в това да бъдеш самата себе си, Ейприл — увери я той. — И никога не забравяй, че в този дом се намираш в пълна безопасност.

— Благодаря, Джош. О, наистина се чувствам като идиот! — Тя нервно се засмя.

— Защото ми позволи да видя малка част от истинската ти същност ли? Ти просто беше напълно откровена, Ейприл. Нищо повече. Сега вероятно ще можеш по-добре да разбереш какво ми струваше да дойда при теб и да ти разкажа за заболяването на Джоана.

Дваемата се разсмяха. Радвах се, че бяха открили толкова общи неща помежду си, които като че ли заздравиха още повече връзката помежду им.

— Предполагам, че една от причините, поради която бях толкова силно привлечен от Джоана и баща ѝ — сериозно изтъкна той, — беше осъзнаването, че светът, в който живееш, бе съвършено различен от моя — красив, подреден и спокоен. Другата причина, разбира се, бяха орхидеите. Открих начин да направя света по-красиво място и да създам нови, още по-прекрасни видове.

— Разбирам за какво говориш — увери го Ейприл. — По-добре отколкото можеш да си представиш. Поради същата причина започнах да се занимавам с архитектура и дизайн. Пак затова работя върху акварелите на цветя и проектирам паркове и градини. А сега и изкуствена пещера. — Тя се усмихна. — Опитвах се да съградя ред и красота от хаоса. Търсех начин да направя нещата около себе си по-красиви и през цялото време... — Тя сви рамене.

— През цялото време си се чувствала като аутсайдер? — предположи Джош.

Ейприл кимна отново.

— Точно така. Сякаш все не съм на мястото си. Сякаш не принадлежа никъде. Където и да отида, каквото и да направя, не мога да избягам от това усещане. Като че ли целият останал свят членува в някакъв клуб, в който не съм допусната. В много редки случаи успявам да се преборя със себе си и да забравя за комплексите си. — Вдигна

очи и го погледна. — Точно това се случи при първото ми гостуване тук, в този дом.

Джош се усмихна.

— Всичко казано до тук важи с пълна сила и за мен — увери я той. — И аз мисля, че това по някакъв начин е свързано с дълбокия срам, който сме изпитвали в детството си.

Ейприл веднага долови мъдростта в думите му.

— Склонна съм да се съглася с теб. И смятам, че не ни остава нищо друго, освен да се опитваме до края на живота си да се борим с наследството от нещастното си детство. — Вдигна глава и го погледна с блеснали очи.

Джош отвърна на погледа ѝ, а след това изведнъж се размърда на стола си и плесна с ръце.

— Десерт! — обяви той. — Надявам се, че ти е останало място за още малко храна.

— Още?

— Да. Специалната плодова пита на Кони. Ти остани на мястото си, а аз ще изтичам до кухнята, за да я донеса.

Ейприл го изпрати с поглед, загледана във високото му гъвкаво тяло и точно в този момент осъзна, че е влюбена в него. Чувстваше се ужасно засрамена, но не можеше повече да отрича очевидното.

Аз съм безнадеждно влюбена в Джош Лоурънс, помисли си тя. В моя нов приятел. В съпруга на моята нова най-добра приятелка. Моята болна...

Не можа да довърши мисълта. Остро чувство на вина завладя душата ѝ. Не мога да причиня това на Джоана, реши Ейприл. Нито пък на Джош. А и на себе си. От тук насетне ще поддържам с него само делови контакти. Особено в отсъствието на Джоана.

Колкото и да ѝ харесваше времето, което бе прекарала насаме с Джош, в този момент ѝ се искаше Джоана да не бе заминавала за Монтесито. Сипа си вино в чашата и отпи голяма глътка. Вкусът му този път не ѝ се стори толкова вълшебен. Виното в чашата ѝ имаше вкус на вина и угризения, на несбъднати копнежи, на ужасна измяна и подло предателство.

Когато Джош се върна, понесъл плодовата пита на Кони, Ейприл го посрещна с усмивка. Опитваше се да се преструва, доколкото това беше възможно при дадените обстоятелства.

Джош за момент я изгледа напрегнато, а след това отвърна на усмивката ѝ. В кухнята бе споходен от плашещо прозрение: Започнал бе да се влюбва в Ейприл Удуърд. От тук насетне щеше да му се наложи да контролира силното привличане, което го тласкаше към нея и го караше да я желае отчаяно въпреки болезненото чувство на вина, разяждащо душата му.

О, боже! — мислено възкликна той. Как мога изобщо да мисля за подобни неща? Особено пък при състоянието на Джоана. Чувството обаче отказваше да изчезне. Беше си там, в сърцето му. Чувство, което нямаше как да отрече.

3.

Ейприл напълни машината за пуканки и постави голямата метална купа под отвора ѝ в очакване на готовите пухкави разпукнали се царевички. Уди стоеше до печката и разтопяваше голямо парче масло, с което възнамеряваше да залее готовите пуканки. Самата машина имаше устройство за разтопяване на масло, но обемът му бе твърде малък и затова рядко го използваха.

Ейприл изведнъж избухна в смях, заглушавайки бученето на машината.

Уди погледна към нея и се ухили.

— И кое е толкова смешно?

— Хрумвало ли ти е някога колко е глупаво да използваме тази толкова скъпа машина за пуканки, при положение че в крайна сметка, пак ще полеем готовите пуканки с цял тон разтопено масло? — попита го тя.

— Да — отвърна Уди. — Наистина е глупаво. Но пък машината наистина си я бива.

— За това спор няма — съгласи се тя. Готовите пуканки започнаха да излизат от отвора на машината. Ейприл се изкуши и опита една-две. Не струват, реши тя. Не и ако не са полети с разтопено масло и много сол.

Когато тази вечер се прибра от работа, на телефонния ѝ секретар я очакваше съобщение от Уди, който я молеше да му позвъни. Тя все още му бе малко сърдита заради глупавата му реакция онази вечер, в която я видя да разговаря с Джош, но реши, че това е вече минало. След неприятната случка продължиха да работят ефективно, макар и доста мълчаливо, поради което Ейприл сметна, че е крайно време да изгладят разногласията си. Освен това гласът на Уди, записан на телефонния ѝ секретар, ѝ се стори изпълнен с разкажание и молба. Въпреки това Ейприл беше категорична, че непременно ще си поговори с него за непоносимото му поведение през въпросната вечер.

Обади му се по телефона, а той ѝ се извини, след което я покани на вечеря. Ейприл отклони поканата с обяснението, че възнамерява да

хапне нещо набързо у дома, да се изкъпе, да си легне рано и да гледа нещо по телевизията. И тогава Уди ѝ предложи да си организират приятна вечер с видео и пуканки. Бяха го правили и преди и той знаеше, че Ейприл почти никога не можеше да устои на подобно предложение.

— Печелиш — рече му тя. — Ще те чакам у дома след около час. Само не ми носи някой от онези филми, пълни единствено с кръв и насилие. Сериозно, Уди! Тази вечер не съм в настроение за екшъни.

Сега се радваше, че се бе съгласила с предложението му. И беше доволна, че той отново прилича на лъчезарния и добронамерен Уди, който нямаше нищо общо с гневния и властен мъжкар, когото бе зърнала за малко в дома на Джоана и Джош. На всичкото отгоре ѝ бе донесъл едни френски филм, за който бе чувала само ласкави отзиви. Особено по отношение на красивите костюми. Той като че ли наистина се разкайва, весело си помисли си тя. Иначе никога не би донесъл точно този филм.

Когато и последната пуканка излезе от машината, Ейприл погледна голямата купа, а след това се обърна към Уди.

— Мислиш ли, че ще ни стигнат?

Уди изгледа купата и тръсна рошавите си черни къдрици.

— В никакъв случай, Ейприл. Една купа за двама души? При положение, че ще гледаме цял филм?

Тя се усмихна.

— И аз така си помислих. — Извади още една подобна купа и отново зареди машината. — Уди, ще полееш ли тези с масло и сол докато са горещи?

— Да — отвърна той. — Ей сега. А след това ще разтопя още малко масло. — Взе купата, изля маслото и поръси щедро сол. После сложи капака и започна да тръска купата, представяйки си, че е Кармен Миранда, която подрънква с кастанетите си.

— Толкова си глупав — възкликна Ейприл и се разсмя.

Уди завърши изпълнението си и остави купата на масата.

— Зная — съгласи се той.

— И какво точно ти стана през онази вечер? — попита Ейприл. — В дома на Джоана и Джош? Защо трябваше да изприказваш всичките онези глупости?

— Аз... не зная, Ейприл — отвърна той и сложи ново масло да се разтопява. — Винаги съм смятал, че онези хора са подли, като спотаили се в тревата влечуги.

— Но това е нелепо, Уди! — възкликна тя. Машината започна да изстрелва готовите пуканки и Ейприл постави купата на мястото ѝ. — Истината е, че те са изключително мили хора.

Уди сви рамене.

— Не искам да споря с теб, Ейприл, но на твое място не бих им вярвал толкова. Тя е една разглезена богата кучка, която се разкарва навсякъде със стария си мерцедес и се държи така, все едно притежава целия свят. А той е същият като нея. Арогантно копеле. По цел ден тренира, помпа мускули и задиря местните хубавици.

Ейприл го изгледа с изумление. Имаше чувството, че двамата с Уди не говорят за едни и същи хора.

— Ти си се побъркал, Уди — заяви тя. — И в думите ти няма грам истина. Изобщо не зная дали са богати или не. Предполагам, че са сравнително заможни, но никой от двамата не е разглезен или пък арогантен. А и Джош Лоурънс не е човек, който задиря местните хубавици. Те двамата са най-всеотдайните съпрузи, които съм срещала някога.

Уди я погледна крадешком.

— Както вече ти казах, не искам да споря с теб, Ейприл — спокойно възрази той. — Аз обаче зная, че истината е по-различна.

Уди спря газта, разклати разтопеното масло и погледна към нея.

— Чувал съм такива истории за сестра ѝ, че косата ти ще се изправи, ако ти ги разкажа — рече той.

Ейприл го изгледа изпитателно, преди да отговори.

— Е, нея не я познавам — заяви тя, — но познавам Джоана и Джош. И зная, че много се лъжеш в преценките си за тях двамата.

Представи си Джоана и си спомни изключителната ѝ щедрост и всеотдайното ѝ приятелство. Помисли си за заболяването ѝ и осъзна, че не би понесла нито дума повече от глупавите му обвинения.

— Уди — с пламнал от гняв поглед изрече тя, — не желая повече да обсъждаме този въпрос. Никога. И не желая да чувам нито дума повече срещу някой от тях двамата. Ясно?

На лицето му се изписа раздразнение.

— Щом чак толкова се заблуждавам, Ейприл, защо онази вечер Джош Лоурънс те гледаше по този начин, а?

— Но това е просто нелепо! — отбранително заяви тя. — Той просто ми разказваше за проблемите си в работата. Нищо повече.

— Е, отстрани не изглеждаше по този начин — рече Уди. — А и аз не съм сляп, Ейприл. Сигурен съм, че онзи тип си пада по теб.

— О, престани! — сърдито възкликна тя. — Казах ти, че не желая повече да обсъждаме този въпрос. Така че забрави за тях. И без друго преставаш да разсъждаваш рационално само като чуеш имената им.

— Добре — съгласи се той. — Добре. Но ти ме попита за мнението ми и аз ти го казах.

Машината изхвърли последните няколко пуканки и спря.

— Ето, залей и тези с масло и ги посоли.

Двамата влязоха в спалнята ѝ, излегнаха се на широкото ѝ, отрупано с възглавнички легло и сложиха купата с пуканки по средата. Ейприл разсеяно наблюдаваше Уди, който пъкна касетата във видеоманетофона. Мислите ѝ обаче бяха другаде. Уди може и да си бе останал момче в много отношения, но не беше никак глупав, напомни си тя.

Той беше проникателен наблюдател и Ейприл започваше да се притеснява от онова, което беше видял. От интимността, която бе доловил между нея и Джош по време на разговора им. Щом той я бе забелязал, защо да не я забележи и Кони? А Джоана?

Започна да ѝ се гади само при мисълта за това. Протегна ръка към купата, загреба пълна шепа пуканки и започна да ги яде една по една без изобщо да усеща вкуса им. Тя самата знаеше какви са истинските ѝ чувства към Джош Лоурънс — и да иска, не би могла да ги отрече, — но се надяваше, че те не са толкова очевидни за околните. Що се отнася до чувствата, които Джош би могъл да изпитва към нея... Не знаеше дали Уди има право. И дали наистина Джош я харесва толкова много...

Ейприл чувстваше, че връзката между тях започва да излиза отвъд границите на обикновеното приятелство и подозираше, че той се радва на това не по-малко от нея самата. Не можеше да е сигурна обаче, а и не искаше да размишлява върху това точно в този момент. В главата ѝ зазвъняха предупредителни камбанки. Боеше се, че Уди може

да е доловил нещо, което не би могло да остане скрито и за останалите. Близостта ѝ с Джош щеше да разбие сърцето на Джоана. Това, реши Ейприл, е нещо, което не би могла да допусне. За нищо на света.

— Готова ли си? — Гласът на Уди прекъсна размишленията ѝ.

Тя кимна утвърдително.

— Готова съм. Дори вече започнах да унищожавам пуканките.

По-късно, докато лежаха един до друг, Уди от време на време хвърляше по някой предпазлив поглед към Ейприл, която гледаше филма като хипнотизирана. Поглъщаше го също като пуканките и се наслаждаваше на всеки миг от удоволствието. Почувства огромно задоволство, макар че филмът не му харесваше особено. Обичаше да доставя радост на Ейприл. Но пък той по начало обичаше да носи радост на жените. Е, поне на тези, които желаше. И които намираще за привлекателни. А според него Ейприл беше една от най-привлекателните жени, които познаваше. Освен това тя беше истинско предизвикателство. А той си падаше по предизвикателствата. Погледът му се плъзна към гърдите ѝ, очертани от тениската, с която беше облечена. Рано или късно ще е моя, помисли си той. Сигурен съм в това. Няма жена, която да може да устои на Уди Пърлмън.

4.

Джош вървеше бавно из парника, придружен от Карл, който го следваше по петите. Оглеждаше се на всички страни и изучаваше напрегнато растенията, които бяха закупили на мястото на заразените орхидеи от вида *Phalaenopsis*, унищожени от гъбичната инфекция. Разсадът най-сетне бе пристигнал и макар разходите по него да бяха изключително високи, Джош беше доволен, тъй като новите растения се оказаха от първокласно качество. Когато за пръв път установиха гъбичната инфекция, за всички беше ясно, че са поразени твърде много растения и голяма част от поръчките им ще останат неизпълнени. Решиха да закупят нов разсад, за не изгубят нито една поръчка и да не навредят на бъдещото развитие на бизнеса.

— Продължавам да смятам, че се налага да подсилим охраната — рече Карл. — Според мен ни трябва видеокамери, поставени на стратегически важните места.

Джош отрицателно поклати глава.

— Не мисля, че е нужно, Карл. Мигел и кучето пазач, което купихме, са напълно надеждна охрана за през нощта. А през деня няма да допускаме клиенти в оранжериите без придружител от персонала. Ще въведем нещо като ескорт на всеки посетител.

— Да, но това правило съществуваше и в периода, в който някой ни подхвърли проклетите гъби — възрази Карл. — А и не съм сигурен доколко може да се вярва на Мигел и на кучето. Не мога да разбера защо продължаваш да се инатиш, Джош.

— Изобщо не се инатя, Карл — сухо отвърна Джош. — Сигурно ти е ясно, че не е изключено самите ние да сме внесли заразата, купувайки преди време болен разсад — продължи той. — Това е съвсем реална възможност, която не може да бъде изключена. Освен това по онова време не спазвахме стриктно правилата и не ескортирахме всички посетители и клиенти както правим сега.

— Така е — съгласи се Карл. — Но според мен е много вероятно заразата да е била внесена през нощта. И знаеш ли какво още си мисля?

— Какво?

— Мисля, че ти продължаваш да се опитваш да отречеш очевидното, отказвайки да приемеш, че някой съзнателно би ни причинил това — заяви Карл. — И държа да ти кажа, че дълбоко се заблуждаваш, ако смяташ, че не става дума за саботаж.

На Джош не му се искаше да признае пред Карл, че почти не бе разсъждавал върху този проблем откакто научи за болестта на Джоана. Напоследък му беше все по-трудно да се съсредоточи върху бизнеса.

— Джош! Джош! — В другия край на оранжерията се появи Луна, която викаше името му. Двамата с Карл я видяха да тича към тях. Големите ѝ гърди подскачаха под плътно прилепналата блуза, а изпод тънките токове на обувките ѝ хвърчаха стърготини и дребни камъчета. Карл се разсмя на глас. Джош също не можа да сдържи усмивката си.

Когато стигна до тях, беше останала без дъх.

— Какво има, Луна? — попита я Джош.

— Господин... как... как там... му беше името... — задъхано запелтечи тя — е... той е... в кабинета ти.

— Кой господин? — попита Джош. Има какво още да се желае от начина, по който Луна предава важната информация, развеселено си помисли той.

— Онзи... японецът! — изведнъж изгърси тя.

— Кой? — възкликна Джош, обхванат от внезапна възбуда.

— Знаеш кой — отвърна тя. — Онзи с черната коса и... О, онзи богатият.

— Защо не ми звънна на пейджъра? — попита Джош. — Можеше да използваш интеркома.

— Бях твърде развълнувана — отвърна тя. — Той ми каза, че трябва да те види веднага!

— Благодаря, Луна — рече ѝ Джош. Трябва да е господин Хара, помисли си. Вероятно се е върнал, за да си купи още орхидеи. А защо пък да не е господин Накамура? Обърна се и буквално тичайки се запъти към офиса в къщата.

Джош се облегна назад и се загледа щастливо в тавана на кабинета си. В края на краищата сигурно има господ, помисли си той. Господин Накамура бе похарчил едно малко състояние, достатъчно, за

да покрие разходите им по закупуването на новия разсад, че и да им остане мъничко. Делови посещения като това на господин Накамура ставаха все по-чести откакто той и оранжерииите му си спечелиха международна известност. Джош обаче все още не бе привикнал с това. И в никакъв случай не беше разглезен от огромните суми, които получаваше.

Трябва да кажа на Джоана, помисли си той. Веднага.

Завъртя се със стола, вдигна слушалката и избра номера. Кони отговори на третото извънмяване.

— Кони, искам да разговарям с Джоана.

— Тя не е тук, Джош.

— И къде е? Много искам да се свържа с нея.

— Не зная къде е — отвърна Кони.

— Не знаеш ли? — объркано попита той. По дяволите! Джоана не би трябвало да излиза сама, без да каже на някого къде отива. Ами ако...

— Единственото, което зная, е, че напоследък се държи много странно. — В гласа на Кони се усещаше неприкрито раздразнение.

— Какво имаш предвид? — попита Джош. По гърба му пробяга ледена тръпка на ужас.

— О-о-о, не зная...

— Хайде, Кони — настоя Джош. — Кажи ми какво знаеш.

— Ами онзи ден отидох да почистя къщата на брега — започна Кони.

— И какво за нея? — продължи да разпитва Джош.

— Няма да повярваш какво заварих там.

— Защо? Хайде, Кони. Кажи ми.

— Вътре беше кочина — презрително изсумтя Кони. — Истинска кочина.

— Как така кочина? — попита Джош, вече силно притеснен.

— О, знаеш какво имам предвид. Из цялата къща се търкаляха празни винени бутилки. Имаше и пълни до половината, които така си седяха отворени върху масата. А леглото изглеждаше така, сякаш някой е умрял в него. Целият под беше покрит с пясък и мръсотия. — Замълча за момент, а когато продължи, гласът ѝ беше много сърдит: — Бяха ми нужни няколко часа, за да почистя навсякъде.

Стомахът на Джош внезапно се сви на топка, по челото му избиха капки пот. Започна да му се гади. Знаеше, че Джоана вероятно бе ходила там през изминалите седмици, търсейки утеха и уединение. Съвсем сама. Само мисълта за това му се стори нечовешка и ужасяваща.

Когато се овладя достатъчно, за да проговори, той се опита да успокои Кони.

— Съжалявам за това, Кони. Трябваше да ми кажеш.

— Не исках да те тревожа.

— След малко се прибирам у дома — рече ѝ сковано. — Ще се видим там. — Реши, че може би е настъпил моментът да кажат на Кони какво става. Само така ще може да разбере промените, настъпили в поведението на Джоана.

— Добре — рече тя и затвори телефона. Джош остана на мястото си, загледан право пред себе си. Странно как няколко минути могат напълно да променят настроението на човек, помисли си той. Не бе останала и следа от въодушевлението, обхванало го след посещението на господин Накамура. Всички радостни мисли и очаквания бяха потопени в сянката на надвисналата над живота им трагедия.

Нима нещо вече има някакво значение? — мислено се запита той. Единственото важно нещо в момента е Джоана.

Изправи се и излезе в приемната.

— Луна, тръгвам си и няма да се връщам повече. Ако излезе нещо спешно, търси ме у дома.

Луна, която както винаги говореше по телефона, за момент покри слушалката с ръка.

— Добре, шефе — с усмивка отвърна тя. — И не се безпокой. Тук всичко е под контрол. — После отдръпна ръката си от слушалката и веднага забърбори на испански.

Джош излезе отвън на паркинга, качи се в големия си ленд круизър и тръгна към къщи. Докато пътуваше на север хвърли един поглед към имота на братята Роси, разпрострял се вдясно от пътя.

— По дяволите! — невъздържано изруга той. Първият му импулс беше да натисне спирачките и да свие към паркинга им, но после се отказа. Продължи да пътува на север, прибавяйки нови тревоги към и без друго обремененото си съзнание. Току-що бе видял пикапа на Карл

— в това не можеше да има никакво съмнение — паркиран пред офисите на Роси.

Какво, по дяволите, прави Карл там? — запита се той. И ако има някаква делова причина за присъствието си там — макар че просто не мога да си представя каква би могла да бъде тя, — защо не ми каза нищо за това?

Мамка му! Гневно удари с ръце по волана, но успя единствено да натърти дланите си. Нима целият свят изведнъж се е обърнал срещу мен?

Джош паркира своя ленд круизър в предния двор пред къщата. Колата на Джоана я нямаше, но редом с неговата бяха паркирани още джипът на Ейприл и пикапът на Кони. Джош мина през задния килер, събу мръсните си обувки, обу си чисти маратонки и влезе в кухнята.

Кони вдигна поглед от кухненския плот, върху който приготвяше нещо за ядене.

— Здравсти — поздрави тя. В очите ѝ се четеше характерното за нея сънливо изражение, което бе знак, че не желае повече да обсъжда с него каквото и да било.

— Здравсти, Кони — отвърна на поздрава ѝ Джош. — Предполагам, че още нямаш вест от Джоана.

— Не. — Тя сви рамене. — Още не се е върнала. Тук са само Ейприл и онзи мъж, дето работи с нея.

Джош веднага долови презрението в гласа на Кони. Запита се защо не харесва Ейприл. Наистина ли ревнуваше? Все още не беше сигурен, че това е причината, но не смяташе да изяснява този проблем в момента.

Излезе на терасата и се запъти през ябълковата градина към реконструирания обор. Надникна през отворената врата и се огледа. Ейприл бе горе на скелето, а партньорът ѝ работеше върху южната стена. По протежение на цялата северна стена бяха подредени десетки кутии с мидени черупки и раковини, някои от които му се сториха познати. Част от тях бяха отворени, а другите все още очевидно не бяха използвани.

— Здравсти — провикна се Джош. — Как я карате вие, двамата?

— Джош! — Ейприл свали книжната маска, с която бе прикрила лицето си. — Работата върви страхотно. — Бързо слезе от скелето и свали ръкавиците си.

Уди го погледна от мястото пред южната стена, където бързо подреждаше перлени мидени черупки. За миг остана загледан в Ейприл и Джош, а след това мълчаливо се върна към работата си.

— Виж! — развълнувано възкликна Ейприл. — Таванът е почти готов.

Джош вдигна поглед и за пръв път видя тавана на помещението в завършения му вид — нощно небе, върху което с мидени черупки и камъчета бяха изваяни някои от съзвездията.

— Мили боже! — възкликна той. — Много е красиво, Ейприл. Нямах представа, че ще бъде толкова сложно. А цветовете са просто великолепни.

— Благодаря — отвърна тя. — Нещата едно по едно започват да си идват на мястото, нали?

Той удивено поклати глава.

— И още как! — После я погледна изпитателно.

— Джоана видяла ли е вече това?

— Не — отвърна Ейприл. — Мярнах я за малко непосредствено след завръщането ѝ от Монтесито, но от тогава насам не е идвала. С нетърпение чакам да се прибере у дома. Мисля, че ще остане много доволна от резултата.

— Сигурен съм в това — увери я Джош. — Никога преди не съм виждал нещо толкова удивително. Морски охлюви, раковини с всякаква форма и цвят, перлени миди, рачета, сърцевидни мидички, че дори и бодливи стриди. Никога не съм предполагал, че може да бъде сътворена такава красота с помощна на най-обикновени мидени черупки.

— Не подозирах, че знаеш толкова много за тях — отбеляза Ейприл.

— Всъщност, той беше човекът, който събуди интереса ми към мидените черупки. — Гласът на Джоана се чу някъде зад тях.

Те се обърнаха едновременно и я видяха да стои на вратата и да се усмихва щастливо. Носеше големи пазарски торби, които остави на пода и се приближи до тях.

— Здравсти, любими — поздрави тя и целуна Джош по бузата.

— Здравей, красавице — отвърна той, радостен да я види.

Джоана целуна Ейприл по бузата и я прегърна. После отстъпи назад и вдигна очи към тавана. Дълго остана така, загледана към тъмното нощно небе, изографисано над главата ѝ.

— Ейприл! — възкликна тя. Изглеждаше като човек, който току-виж е припаднал от радост. — Ти си просто магьосница! Чародейка! Помещението вече изглежда толкова красиво, че ми се иска още сега да се преместя да работя тук. Всичко е... божествено!

Ейприл се разсмя.

— Е, нали точно това беше идеята при проектирането на тавана.

— Разбираш какво искам да кажа — с усмивка отвърна Джоана. — Таванът е просто съвършен. А сега вече копнея да видя завършена и останалата част.

— Работим с пълна пара — увери я Ейприл. — О, Джоана, днес пристигнаха гипсовите бюстове, предназначени за нишите по стените. Ей там са, до кутиите с раковини. Можеш да отидеш да ги разгледаш, ако искаш.

Джоана рязко извърна глава и погледна към Джош. Лицето ѝ беше разкривено от болка.

— Аз... ще отида да полегна малко — промълви тихо.

Без да каже нито дума повече, тя излезе от помещението и се изгуби от погледа ѝ. Торбите с покупките ѝ останаха на пода.

Уди се извърна, изпрати я с поглед и се ухили самодоволно. Да, обзалагам се, че отива да си полегне, помисли си той. Главата я заболя само като ги видя тия двамата заедно. Така ѝ се пада.

Ейприл се обърна към Джош, който изглеждаше силно разтревожен.

— Отивам да видя как е — тихичко рече той.

— Кажи ѝ, че се надявам скоро да се почувства по-добре — помоли го Ейприл, силно притеснена от бързината, с която Джоана си тръгна. Подобно поведение не беше в неин стил. Ни най-малко.

Джош отвори вратата на спалнята и видя, че стаята тъне в пълен мрак. Завесите бяха спуснати, а всички лампи — угасени. Успя да различи тялото на Джоана, която лежеше на леглото, облечена в къса копринена роба. Тихо приближи и седна до нея.

— Добре ли си? — разтревожено попита той.

— Да — отвърна тя. — Нуждая се само от малко почивка.

— Сигурна ли си? — настоя Джош.

— Няма нищо страшно — увери го Джоана. — Не се притеснявай, Джош. Аз... наистина трябва само да остана сама и да си почина мъничко.

— Добре — съгласи се той, схванал посланието. — Ще бъда наблизо, ако имаш нужда от нещо.

— Благодаря — промърмори тя.

Джош излезе от тъмната стая и затвори вратата след себе си. Сърцето му бясно биеше в гърдите му. Той се облегна на стената и затвори очи. О, господи, помоли се. Моля те, не я карай да страда.

Почувства силен, почти физически осезаем страх, който го сграбчи в острите си нокти. Неспособен да се помръдне, Джош остана облегат на стената и прекара в коридора цяла вечност. Най-накрая, останал без сили, той колебливо влезе в кабинета си, сипа си чисто уиски и се излегна на дивана. Не беше в състояние да мисли за каквото и да било. Чувстваше се съсипан и изтощен от ужасяващото чувство, което разяждаше душата му.

Чувство на пълна и тотална самота.

5.

Джоана погледна през отворената врата и видя, че Ейприл и Уди са погълнати от работата си и бързат да налепят раковините в поставения на стената бързо втвърдяващ се цимент. Не искаше да им пречи, но остана да понаблюдава работата им в продължение на няколко минути. Напоследък все по-често имаше дни, в които ѝ се налагаше да почива — четейки в спалнята или в зимната градина, — за да събере достатъчно енергия за ангажиментите си, които просто нямаше как да отмени. Не беше идвала тук от няколко дни и изгаряше от нетърпение да види докъде са стигнали.

— Ейприл?

— О, Джоана! — възкликна Ейприл и обърна глава към вратата. — Хайде, влизай, страннице. Дори не знаех, че си тук. — Ейприл беше качена на скелето и работеше в един от ъглите на помещението.

— Имаш ли нещо против да погледам малко? — попита Джоана. — Обещавам да не вдигам никакъв шум. Но много ми се иска да видя как напредвате.

— Разбира се. Няма проблем — засмя се Ейприл. — Вземи си един стол и се настани удобно. Само стой по-далеч от нас, за да не те посипем с цимент.

— Благодаря — махна с ръка Джоана. — Ще бъда толкова тиха, че изобщо няма да усетите присъствието ми.

Уди я изгледа крадешком, но не каза абсолютно нищо и продължи да запълва с миди един участък от стената.

Джоана взе стол, занесе го в един от ъглите на стаята, седна и се огледа. Радваше се, че работата върви по план и че вече има участъци, на които може да се види удивителния ефект от тежката и бавна работа, която Ейприл вършеше. Понякога обаче минаваха дни, че и цели седмици, в които се извършваше досадна и убийствено еднообразна работа, която като че ли с нищо не допринасяше за крайния резултат.

Седнала в ъгъла, Джоана с радост установи, че това е един от онези дни, в които можеше да види как красивите фрески се оформят

под сръчните пръсти на Ейприл. Докато разглеждаше стаята бе обхваната от чувство на радостно удовлетворение, породено от почти реализираните ѝ амбиции. Таванът с неговите съзвездия беше истинско чудо, а нишите, в които щяха да поставят инкрустирани с мидени черупки бюстове, бяха напълно завършени. Най-различни видове миди и раковини бяха използвани за изпълнението на фантастичните корнизи край тавана, вратите и нишите. Благодарение на умелата ръка на Ейприл те образуваха нещо като цокли, а стените под тях изглеждаха като покрити с всевъзможни скъпоценни камъни.

Забеляза и празните пространства, оставени по стените. Знаеше, че те ще бъдат запълнени с изработени от мидени черупки и раковини орхидеи. Джоана трябваше да си прехапе езика, за да не обсипе Ейприл с възторжени хвалебствия за работата ѝ. Реши обаче, че ще може да изчака с похвалите до обяд. Ейприл вече ѝ бе обещала да обядват заедно, така че щяха да имат възможност да си поговорят.

Ейприл продължаваше да работи мълчаливо. Внимателно подреждаше раковините, но, въпреки пълната си концентрация, не можеше да се абстрахира напълно от присъствието на Джоана. От самото начало на работата ѝ върху този проект Ейприл трябваше да свикне с честите посещения на Джоана, която идваше да я навести и да я покани я на обяд, я на вечеря. През последните две или три седмици обаче посещенията ѝ се разрешиха. Ейприл, естествено, знаеше каква е причината за това, но полагаше невероятни усилия да се държи така, сякаш случващото се е напълно в реда на нещата, защото знаеше, че Джоана очаква от нея точно това.

Забелязваше също, че напоследък Джоана като че ли започваше да губи търпение. Ейприл не я кореше, защото си даваше сметка, че тя просто се страхува, че може да не доживее да види проекта завършен. Работата обаче бе твърде много и Ейприл, въпреки желанието си, не можеше да направи каквото и да било, за да ускори нещата. Работеше на предела на силите си, оставаше и след работно време, полагайки невероятни усилия да свърши навреме.

Постави последната раковина на място ѝ, отдръпна се назад и приседна върху свитите си крака, за да разгледа линията, която бе създала. Добре е, реши тя. По-права от това не може да стане.

— Уди, бъди добро приятелче и ми подай, ако обичаш, още една кутия от тези — примоли се тя.

— Само секунда, Ейприл — отвърна той и старателно постави една перлена мидичка на отреденото ѝ място.

Ейприл погледна надолу към него. Уди седеше в поза лотос пред една от стените и работеше старателно. И той, също като нея, беше покрит от главата до петите с тънък слой фин бял цимент. Усмихна се на комичния му вид. Двамата постоянно се оплакваха от необходимостта да мият косите си всеки ден, но единодушно решиха, че това е за предпочитане пред шапките за баня, които трябваше да носят по цял ден.

— Ей, Уди — провикна се Ейприл, — красивите ти черни къдрици май започват да побеляват преждевременно.

Той се разсмя.

— Е, на твоето място не бих се заяждал. Защото русата ти коса в момента изглежда побеляла като на стара баба. — Уди се раздвижи и се изправи. Намери нужната му кутия, занесе я до скелето и я подаде на Ейприл.

— Благодаря, Уди — рече тя и остави кутията на дъските до себе си.

— Няма защо — сви рамене той, приближи се отново до стената, върху която работеше, зае предишната си поза на пода и се залови за работа.

Джоана остана още известно време, наблюдавайки ги от своя ъгъл. Забелязала бе близкото им приятелство още в деня, в който Уди се появи за пръв път, за да ѝ помага. Двамата работеха заедно много добре. Разбираха се почти без думи и като че ли общуваха чрез някакъв таен код, известен само на тях двамата.

Както се случва между много добри приятели, помисли си Джоана. Или *любовници*.

Не можеше да не признае, че Уди е привлекателен — на външен вид поне — и разбираше защо е толкова популярен сред жените. Особено сред онези, които търсеха единствено добър секс, приятни изживявания и не желяеха обвързване.

След като ги наблюдава в продължение на няколко седмици, Джоана установи, че Уди е силно привлечен от Ейприл и дори я ревнува от останалите ѝ приятели. Джоана обаче беше сигурна в едно. Ако Уди не беше искрено влюбен в Ейприл, това можеше да означава само едно — той отчаяно желяеше да я прибави към списъка на

останалите си завоевания и беше готов да се преструва на грижовен и всеотдаен приятел колкото е нужно, за да успее, в края на краищата, да я вкара в леглото си.

По време на разговорите си с Ейприл Джоана бе разбрала, че тя наистина гледа на Уди като на по-голям брат и обича да го вижда около себе си. Смееше се от сърце на подвизите му с други жени и не вярваше, че би могъл да я обиди по някакъв начин. Джоана обаче се опасяваше, че един ден Ейприл ще бъде жестоко наранена от Уди и се питаше какво би могла да направи, за да предотврати това. Освен това тя не можеше да допусне нещо, или някой, да се намеси в приятелството на Ейприл с нея и със съпруга ѝ. *С Джош.*

— Много си мълчалива — рече ѝ Ейприл, която идваше към нея от другия край на стаята.

Джоана бе толкова погълната от мислите си, че едва не подскочи, когато чу гласа ѝ.

— Нали ти обещах, че няма да вдигам никакъв шум — отвърна тя, а после додаде: — Изпод ръцете ти се появява такава красота, че никак не ми се щеше да ти преча.

Ейприл се огледа и се усмихна.

— Всичко изглежда много красиво, нали? — с известна гордост отбеляза тя.

— Нали не си се отказала от идеята да обядваш с мен? — попита Джоана.

— Не, не съм. Трябва само да мина през банята в съблекалнята край басейна, за да се измия.

— Добре — съгласи се Джоана. — Ще се видим на терасата. Мисля да поостана тук още няколко минути и да се опитам да попия още малко от атмосферата, която започва да се усеща.

— Толкова си смешна! — весело отбеляза Ейприл. — Струва ми се обаче, че разбирам какво имаш предвид. Е, ще се видим след няколко минути. — Обърна се и тръгна към вратата. После се спря и се обърна. — Уди, ще се върна след около час.

— Няма проблем — увери я той. Стоеше в другия край на помещението и съсредоточено почистваше ръцете си с някакъв парцал.

Джоана го наблюдава в продължение на минута, а след това се изкашля едва-едва.

— Прибиращ ли се у дома за обяд, Уди? — попита тя.

И двамата продължаваха да се преструват, че не са се виждали преди той да започне работа в дома ѝ.

Уди продължи да бърше ръцете си и изобщо не вдигна поглед.

— Понякога — отвърна той. — Но обикновено се храня в някое заведение наблизо.

— Ще трябва някой ден да се присъединиш към нас на обяд — покани го Джоана, демонстрирайки по-скоро учтивост, отколкото искрено гостоприемство.

— О, аз обикновено се срещам с приятели по обяд — отвърна той. — Но благодаря за поканата. — Хвърли парцала на пода. — Е, аз тръгвам. До скоро — рече и наперено излезе през вратата.

Съвсем *до скоро*, помисли си Джоана, загледана в самонадеяния и прекалено нафукан млад мъж, който бързо крачеше нагоре по хълма.

6.

Кристина пристигна първа. Едва пъплейки в гъстата мъгла и следвайки инструкциите на Питър, тя спря в южния край на паркинга.

Излезе от колата и тръгна бавно през мъглата към дървената рампа, която минаваше през дюните и отвеждаше до малките мезонети, покрити с шиндли от кедрово дърво. Мъглата беше толкова гъста, че не виждаше нито началото, нито края на сградата, но, за неин късмет, знаеше, че целта ѝ е най-южния мезонет.

Исусе, мислено възкликна тя, защо винаги трябва да става по този начин? Защо все се срещаме на подобни призрачни места? Тя, разбира се, прекрасно знаеше отговора на този въпрос. Не можеха да допуснат да бъдат видени заедно. Ето защо днес трябваше да се срещнат в мезонета му на брега, който Питър използваше като тайно убежище.

Огромните евкалипти и високите борове, огънали се под напора на вятъра, който духаше от океана, шумоляха с листа и проскърцваха жалостиво. По лицето ѝ полепнаха фини частици пясък, който жулеше неопикуемо.

Мили боже, възкликна Кристина, извади един копринен шал от чантата си и го уви около лицето си. Ама че гадост. Но неудобствата не я притесняваха. Не и днес. Защото днес щеше да се срещне с Питър и вече започваше да губи търпение.

Запристъпва предпазливо по дървената рампа, стиснала перилата с едната си ръка. Високите и остри токове на обувките правеха изкачването още по-трудно. Трябваше да обуя ниски обувки, помисли си тя. Но веднага след това отхвърли идеята. Не, Питър обича да съм облечена добре. Мисли, че така изглеждам от класа. Това беше негов израз. *От класа*. Кристина една не се изсмя на глас, помислила си за нещата, които обикновена вършеха заедно.

В горния край на рампата мъглата беше още по-гъста. Притиснала шала към лицето си, тя поспря, за да се огледа. Потърси с очи някакъв знак, който да я отведе до мезонета.

Никога няма да го намеря в тази мъгла. И тогава забеляза точно пред себе си малка дървена табела, върху която с месингови цифри бяха изписани номера, указани със стрелки. За мезонет номер 803 трябваше да продължи надясно. Кристина изпълни инструкциите и следвайки стрелката, видя мезонет, намиращ се на най-горната площадка на дървеното стълбище. Пое дълбоко дъх, а после тръгна нагоре, приковала очи върху входната врата, боядисана в синьо-зелен цвят. Стигна до последната площадка и спря, проклинайки цигарите и тридесет и шест годишните си бели дробове. После се приближи до вратата, изправи се на пръсти и плъзна ръка върху входната лампа, където трябваше да бъде оставен ключът.

Да, ето го, помисли си тя. Ключът към нирвана.

Отключи си и влезе. Веднага свали копринения шал от лицето си и затвори вратата след себе си. Изрита убийствено неудобните си обувки и се огледа. Точно пред нея бяха разположени всекидневната, трапезарията и кухнята, които бяха свързани помежду си и завършваха с огромен панорамен прозорец с изглед към океана. Точно в този момент обаче през него се виждаха единствено белите вълма на гъстата мъгла.

Кристина взе обувките си в ръце и влезе във всекидневната. Целият мезонет, декориран в различни нюанси на бялото, беше обзаведен със съвременни и удобни на вид канапета и столове — също бели — и сравнително евтини дървени масички. Скучно, но удобно, помисли си тя. Пусна обувките си пред канапето, праметна небрежно шала през рамо, приближи се до прозореца и застана пред него, опитвайки се да различи очертанията на океана.

Гъстата мъгла, обгърнала цялото крайбрежие, й действаше почти хипнотизиращо. Тя продължаваше да стои там, изгубила всякаква представа за времето и да се вира напразно в непрогледната пелена пред очите ѝ.

Спомни си, че старата къщичка на плажа, която Джоана и Джош бяха ремонтирали и обзавели с красиви мебели, се намираще малко по-надолу по брега. Тя бе една от малкото останали старовремски вили, които на времето пъстрееха по целия плаж. В днешно време почти всичката земя по брега бе заета от огромни жилищни комплекси и селскостопански предприятия, притежавани от умни и предприемчиви

хора като Питър. Онази стара колиба сигурно струва цяло състояние, помисли си тя, приковала поглед към невидимия океан.

Едва не изпищя на глас, когато две силни ръце я прегърнаха през кръста, а към гърба ѝ се притисна топло и мускулесто тяло. Веднага почувства нечий горещ дъх по шията си. Уплахата ѝ премина в мига, в който си даде сметка, че това трябва да е Питър.

— О, боже — проплака тя. Коленете ѝ изведнъж като че ли омекнаха, тялото ѝ се разтрепери. — Ти... Ти!

— Уплаших ли те, скъпа? — тихо попита той. Плъзна устни към шията ѝ и облиза с език солените пръски, полепнали по кожата ѝ.

— О... Исусе... Питър! — задавено прошепна тя. — Кой не би се изплашил? Можех да бъда нападната от... някой откачен изнасилвач или откачен убиец. Та тук нямаше никого, когато дойдох.

Той се разсмя, завъртя я грубо към себе си и я погледна изпитателно с тъмните си очи.

— Така е, но се оказва, че съм аз, нали?

Кристина се вгледа очите му, осъзнала, че страхът ѝ му доставя истинско удоволствие.

— Аз... аз...

Той придърпа главата ѝ към себе си и я целуна по устните. Жадно. Ненаситно. После се отдръпна назад, оставил я без дъх, и прошепна:

— Това ти харесва, нали, скъпа?

Кристина потрепери отново. Не от уплаха този път. Тласкано от импулси, спотаени в най-дълбоките и тъмни кътчета на душата ѝ, тялото ѝ инстинктивно реагираше на всяко негово докосване. Тя почувства влагата, избила между краката ѝ. Пулсът ѝ мигновено се ускори. Останала без дъх от желанието, изпепеляващо душата ѝ, тя се освободи и от малкото си резерви и притеснения, които, сякаш пометени от гъстите талази мъгла от другата страна на прозореца, отлетяха някъде в небитието.

— Да — прошепна тя. — Харесва ми, Питър. О, да! Много ми харесва.

— Точно така, скъпа — отвърна той. — И аз така си помислих.

Издърпа шала от рамото ѝ и бързо го нагъна по дължина. Кристина просто не можеше да отклони поглед от сръчните движения

на ръцете му. После, преди да осъзнае какво точно става, той покри очите ѝ с шала и здраво го завърза на тила ѝ.

— Питър! — уплашено възкликна тя. Цялото ѝ тяло се разтрепери. — Не мога... не виждам абсолютно нищо! Аз...

— Шшт — прошепна в ухото ѝ той. Хвана я за ръка и я въведе в спалнята.

— Какво... какво правиш? — проплака тя.

— Шшт — отново прошепна той. — Сигурен съм, че ще ти хареса, скъпа.

С бързи и безцеремонни движения Питър на бързо съблече дрехите ѝ. Когато свали и последната дрешка, тя застана съвсем гола пред очите му. Тялото ѝ трепереше неконтролируемо, но Кристина съзнаваше, че страхът и сексуалната ѝ възбуда го привличат неудържимо.

Чу как той започна да съблича собствените си дрехи. Искаше ѝ се да можеше да го наблюдава, но чувстваше, че трябва да остане неподвижна. Как копнееше да види великолепното му тяло, да погълне с очи всеки сантиметър от удивителната му кожа! Едва сдържаше нетърпението си и мечтаеше отново да го почувства до себе си. Върху нея! Вътре в нея!

Сякаш привлечен от мислите ѝ, Питър обгърна тялото ѝ с ръце. Плъзна ги леко по гърдите ѝ и продължи надолу към мекото и влажно възвишение между краката ѝ. После погали задника и гърба ѝ.

Кристина си помисли, че всеки миг ще полудее от обхваналата я възбуда, но си наложи да замълчи. Едва сподави въздишката на наслада, зародила се в гърлото ѝ, твърдо решена да не се намесва в замисления от него сценарий.

Ръцете му отново се върнаха върху гърдите ѝ. Този път ласките му не бяха толкова нежни. Той стисна гърдите ѝ и започна да мачка между пръстите си розовите ѝ зърна. В началото лекичко, а после все по-силно и по-силно докато Кристина си помисли, че не може нито секунда повече да изтърпи сладкото удоволствие на болката. Той обаче изведнъж спря и в следващия миг Кристина почувства горещите му и влажни устни върху дясната си гърда. Езикът му облиза зърното ѝ — бавно в началото, а после бързо и настървено. Ръката му се спусна към венериния ѝ хълм и я погали нежно няколко пъти. После намери с

пръст пулсиращата ѝ влажност и започна да я милва, масажира, изследва.

— А-а... а-а... а-а...! — проплака Кристина, неспособна да се сдържа повече. — О, господи, Питър! — Протегна ръка, опитвайки се да достигне члена му, но той хвана двете ѝ ръце с една от своите и ги прикова в основата на гърба ѝ.

След това Кристина почувства свободната му ръка върху рамото си. С лек натиск Питър я принуди да коленичи пред него. После освободи ръцете ѝ, притисна главата ѝ към слабините си и отърка в лицето ѝ твърдите си тестиси и огромния си член.

Кристина започна да го ближе като обезумяла. Приличаше на изгладняла до смърт жена, най-сетне добрала се до храна. Питър бавно насочи члена си към устата ѝ. Тя го пое между устните си и едва не извика, почувствала го вътре в себе си. Трескаво го засмука, опитвайки се да го задържи колкото е възможно по-дълго в устата си.

Ръцете му започнаха да движат главата ѝ напред-назад, притискайки я към себе си. И точно когато Кристина реши, че не може да издържа повече, с един-единствен силен тласък, той проникна дълбоко в устата ѝ и едва не я задави. Остана така в продължение на няколко секунди и чак тогава се смили и отдръпна главата ѝ от себе си.

— Да, скъпа — прошепна Питър. — Това наистина ти харесва, нали? А?

Очите на Кристина бяха пълни със сълзи след задавянето, но въпреки това тя бе повече от всякога запленена от могъщото му и силно тяло.

— О, да — дрезгаво изхърка тя.

Тогава Питър я изправи, заведе я до леглото, вдигна я на ръце и буквално я хвърли отгоре му.

— А! — извика Кристина, останала ненадейно без дъх.

Преди обаче да успее да възрази, преди още да осъзнае какво следва, той възседна тялото ѝ, разтвори краката ѝ с колене, а след това я облада като хищно животно, изпълвайки я цялата с твърдия си, силно възбуден член.

За момент ѝ се стори, че нещо в нея се скъса, но веднага щом той се залюля в безмилостния ритъм на страстта си, тялото ѝ откликна на движенията му и се впусна в жестокия му танц. Кристина стенеше от удоволствие и едва не проплакваше на глас, когато той напускаше за

миг топлата ѝ утроба, само за да проникне в нея отново — по-силно този път, — приковавайки я към леглото под тях.

Пред очите ѝ, все още превързани с шала, затанцуваха звезди, а тялото ѝ се разтърси, обхванато от екстатичните вълни на силния оргазъм. Питър се надигна и прониза тялото ѝ за последен път, след което изрева като бик, а огромният му член експлодира дълбоко в нея, изпълвайки я със семето си. Тялото му се сгърчи върху нейното. Кристина извика, неспособна да се въздържа повече, тялото ѝ за миг сякаш се вцепени, а след това се разлюля за последен път, а горещите ѝ сокове се изляха от дълбините на утробата ѝ.

Двамата се отпуснаха, преплели потните си тела. Дишаха тежко, останали без дъх, но продължаваха да се притискат един към друг, а членът му все още пулсираше дълбоко в нея. Мина доста време преди някой от двамата да намери сили да проговори. Кристина се обади първа.

— О... Исусе... Питър... — дрезгаво зашепна тя. — Ти... можеш да връзваш превръзка пред очите ми... всеки път, когато си пожелаеш.

Двамата се разсмяха, след което той закачливо я плесна по дупето, претърколи се на една страна и легна до нея.

— Хареса ти, нали, скъпа? — попита той, неспособен да прикрие горделивите нотки в гласа си.

— О, да. Хареса ми и още как! — ухили се тя. Вдигна ръка, за да свали шала, но Питър изблъска ръцете ѝ и лично го развърза. После го намота около ръката си като боксьор и започна да очертава бавни кръгове по корема ѝ.

Кристина премигна няколко пъти, сведе очи към ръката му, която продължаваше да гали корема ѝ, а след това го погледна в очите.

— Ще трябва да си поиграем с този шал още малко — отбеляза той, пронизвайки я с обсидиановите си очи. — И знаеш ли какво? Може би трябва да донесеш още няколко. Така ще стане много по-вълнуващо.

Кристина отвърна на погледа му с ясното съзнание, че той не се шегува и е готов да опита от всичко. И докато дълбоко в душата си потръпна от това негово странно, отвратително дори, предложение, тя мислено си рече, че всъщност, няма нищо против. Искаше този мъж и копнееше да го задържи при себе си. Освен това никога преди не бе правила толкова вълнуващ секс. Така че защо да не опитат нещо ново?

Кристина бавно кимна с глава, гледайки го право в очите.

Питър се усмихна, наведе се и я целуна по устните. След това се отдръпна, седна в леглото и протегна ръка към цигарите и запалката, които бе оставил на нощното шкафче, преди да се съблече.

Запали цигара и я подаде на Кристина. След това запали една и за себе си. Кристина се надигна и подпря глава на рамото му. Той я прегърна с голямата си и силна ръка.

— Е, какво става със сестра ти? — попита Питър и издиша облак сивкав дим. — Разстроени ли са от последния проблем в оранжерииите?

Кристина се притисна по-близо до него.

— Направо няма да повярваш какво става там — заяви Кристина.

— Ами кажи ми тогава.

— Неприятностите им са далеч по-сериозни от онзи дребен проблем в парника — заяви тя. — Джоана е болна. Скоро ще умре. — Гласът ѝ бе лишен от емоции, но дълбоко в душата ѝ се зароди някакво неприятно усещане.

Той я погледна с недоверие, а устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Будалкаш ме!

— Нищо подобно — увери го Кристина и издиша дима през носа си. — В най-добрия случай ѝ остават само още няколко месеца. Рак. — Загаси цигарата си в пепелника и отново се обърна към него. — Така че — тя прокара пръст по устните му — ако проявиш малко търпение, бизнесът ще бъде твой. С цялата земя наоколо. Джош с радост ще се отърве от всичко. — Тя се усмихна. — Сигурна съм това.

Без да сваля поглед от лицето ѝ, той загаси цигарата си и хвана пръста, с който го галеше по устните. Отвори уста и го засмука. Ръката му се плъзна към гърдата ѝ, пръстите му намериха зърното ѝ и го стиснаха.

Кристина едва не се задави от удоволствие. Продължи да го гледа в очите, но бавно се излегна в цялата си дължина. Само след няколко секунди той вече я яхаше отново, бързо и безмилостно. Боготвореше тялото ѝ и я любеше както никой друг преди. Информацията, която бе научил току-що, отново бе отприщила огнената му страст.

Струва си цената, помисли си тя, изпаднала в екстаз. Тялото ѝ се разтресе под неговото. Това удоволствие си струва всяка цена, която

ще се наложи да платя.

7.

Големият бежов на цвят ролс-ройс бавно спря в предния двор. Бежовият му гюрук беше свален. Кристина седеше зад волана, настанила се удобно на меката кожена седалка. Бежова на цвят. Неизменната цигара стърчеше между отрупаните ѝ с бижута пръсти подобно на моден аксесоар.

Кони, която бе чула приближаването на колата, надникна през прозореца, за да види кой идва и ахна на глас.

— О, мамка му, не! — тихичко изруга тя. — Фалшивата кучка току-що пристигна, яхнала скъпата си метла. — Изпитваше към Кристина силна омраза, която едва успяваше да прикрие — а понякога дори не се и опитваше — и очакваше с неподправен ужас всяко нейно посещение. Върна се обратно в кухнята при Ейприл, която ѝ помагаше да приготвят лек обяд и да го сервират край басейна.

Ейприл вдигна глава и се усмихна.

— Какво има, Кони? — попита тя, забелязала неудоволствието, изписало се на лицето ѝ.

Кони намръщено се облегна на рамката на вратата.

— Сестрата на Джоана пристигна — сърдито съобщи тя.

Очите на Ейприл се разшириха от изненада.

— Тук? Без предупреждение?

— Да — отвърна Кони. — Отвън на двора е. Яхнала голямата си метла.

Ейприл не можа да сдържи смеха си. Знаеше за презрението, което Кони изпитваше към Кристина — както и към всички жени от нейния кръг — и бе наясно, че отношението ѝ се толерира от Джоана и Джош, които на моменти дори се забавляваха от това.

Никой от тях обаче не си даваше сметка за дълбочината на омразата, която прогаряше душата на Кони. Нито пък подозираха, че Кони отчаяно копнее да живее точно като Кристина и да има нещата, с които тя разполага. Накратко, никой от тях не предполагаше, че омразата на Кони е породена от силна завист.

— Аз ще отида да я посрещна, Кони — предложи Ейприл. — Ти можеш да останеш тук, ако искаш. Няма смисъл да се обаждаме на Джоана и да я караме да изминава целия път от басейна до тук. Аз ще заведа сестра ѝ при нея.

Ейприл остави подноса, отрупан с чинии и прибори за хранене, и бързо се запъти към входната врата. Отвори я и остана като зашеметена от необичайната гледка, разкрила се пред очите ѝ.

Небезизвестната Кристина фон Лийдън, облечена с тоалет, подходящ за следобедна разходка по „Виа Кондоти“, стоеше до багажника на огромен ролс-ройс със свален гюрук. Косата ѝ беше покрита с ярък шал с марката на „Хермес“, завързан отзад на врата ѝ. Над него бе нахлупила широкопола черна шапка, завързана здраво под брадичката ѝ. Огромни слънчеви очила буквално закриваха лицето ѝ. Облечена беше с бяла копринена блуза, завързана на възел на кръста ѝ и разкопчана пак до там. Тоалетът се допълваше от плътно припнал към бедрата ѝ бял панталон и яркочервени сандали с високи токове. В едната си ръка държеше червена чанта с марката на „Вютон“.

— Кристина? — въпросително попита Ейприл.

Кристина се обърна и смъкна очилата си надолу върху носа си, за да разгледа Ейприл по-добре.

— Да? — високомерно отвърна тя. — Ти коя си?

Ейприл слезе по стълбите и се приближи до нея.

— Аз съм Ейприл Удуърд — представи се тя и протегна ръка. — В момента работя за сестра ти.

— Разбирам — отвърна Кристина, огледа я от главата до петите, но не пое протегнатата ѝ ръка. — Работата сигурно е доста мръсна, а?

Ейприл погледна посипания по дрехите ѝ бял цимент, който безуспешно се бе опитала да почисти преди обяд.

— Да, такава е — съгласи се тя.

— Какъв ужас! — измърмори Кристина.

— Не мисля, че Джоана те очаква — рече Ейприл, твърдо решена да не позволи на тази неприятна жена да я сплаши.

— Така е. Реших да я изненадам. А едва ли щях да успея, ако я бях предупредила, че идвам, нали? — стрелна я Кристина. После погледна през рамото на Ейприл към къщата.

Кони бавно слизаше по стълбите, приковала върху Кристина подозрителния си поглед.

— О, Кони! — възкликна Кристина. — Много се радвам да те видя. Идваш тъкмо навреме. Бъди добро момиче и внеси багажа ми вътре.

— Много ли е? — попита Ейприл.

— О, не, разбира се — отвърна Кристина. — Кони ще се справи.

— Добре — кимна Ейприл. — Ако искаш, можеш да дойдеш с мен. Джоана е в пещерата в момента, но съм сигурна, че ще иска да те види.

— Пещера? — възкликна Кристина. — Каква пещера? Какво става тук, по дяволите?

— Ще видиш — загадъчно отвърна Ейприл. — Това е един проект, върху който Джоана работи от известно време. — Обърна се и тръгна към стария обор. Кристина веднага я последва.

Кони надникна в багажника на голямата кола и чертите на лицето ѝ се разкривиха от ярост. Куфари с марката на „Луи Вютон“, помисли си тя. Ама разбира се! Цял куп при това. И това ако не е късмет!

— Изглеждаш чудесно — отбеляза Кристина, хванала раменете на Джоана със слабите си, загорели от слънцето ръце.

Джоана, която седеше на един шезлонг и наблюдаваше работата в пещерата, се изправи. Прегърна Кристина и целуна въздуха около лицето ѝ.

— А ти изглеждаш... много ефектно.

— Ха! — презрително изсумтя Кристина. — Аз съм само една стара вещица, подложила се на безброй пластични операции и липосукции. — После се усмихна и ослепително белите ѝ зъби проблеснаха на слънцето. — Но пък не изглеждам чак толкова зле, нали?

Джоана се разсмя.

— Не, изобщо не изглеждаш зле.

— А сега ми кажи каква е тая пещера, за която всички говорите? — Застана с ръце на кръста и за пръв път разгледа помещението.

— Джоана, но това тук е изумително красиво! — ахна тя и продължи да оглежда вътрешността на помещението.

— Е, заслугата е изцяло на тази млада жена — заяви Джоана и посочи Ейприл, която стоеше наблизко и ги наблюдаваше, очарована от

поведението им. — И макар че двете почти се познават, Ейприл, това е сестра ми Кристина. Кристина, това е магьосницата, създава цялата тази красота.

Ейприл кимна.

— Приятно ми е да се запознаем, Кристина.

— На мен също ми е приятно — отвърна Кристина и я огледа отново. По-критично този път.

— О, а това е нейният помощник — продължи Джоана и кимна по посока на Уди, който внимателно подреждаше ред морски охлюви. — Уди, това е сестра ми Кристина.

Уди намръщено вдигна поглед от работата си. Кимна отсечено с рошавата си глава и изръмжа нещо.

— На мен също ми е приятно да се запознаем — саркастично отбеляза Кристина. После погледна към Джоана и ѝ намигна. — Захванала си се с огромен проект.

— Така е — съгласи се Джоана. — За завършването му са нужни десетки хиляди мидички и много упорита работа.

— Е, резултатът е просто фантастичен — продължи Кристина. — Страхотен проект, но свързан с твърде много работа. И аз искам да зная защо, Джоана? Защо го правиш? Особено пък сега...

Кристина осъзна грешката си в мига, в който думите излязоха от устата ѝ, и побърза да замаже гафа.

— Искам да кажа, че според мен, цялото това тичане ти идва в повече. Особено пък след огромната работа, която свърши по реконструкцията на старата ни къща.

Ейприл се опита да потисне всяка реакция, но наблюдателната Кристина, която рядко пропускаше нещо, забеляза сянката, появила се за миг в очите ѝ.

Тя знае за болестта на Джоана, помисли си Кристина. Зачуди се защо една непозната — най-обикновена работничка — е била посветена в тази толкова внимателно пазена тайна и си отбеляза, че по-късно трябва да попита за това.

— Заех се с изпълнението на този проект, защото искам да го направя — отвърна на въпроса ѝ Джоана с ясното съзнание, че сестра ѝ по никакъв начин не би могла да възрази срещу този отговор. — Между другото, тъкмо се канехме да обядваме край басейна. Искаш ли да се освежиш малко и да се присъединиш към нас?

— Би било божествено — прие Кристина. — Но първо наистина трябва да се освежа и да се погрижа за нещата си.

— В такъв случай ще те съпроводя до къщата — предложи Джоана. Обърна се към Ейприл. — Обядът малко ще се забави, Ейприл — рече тя и изразително завъртя очи. — След малко идваме.

Ейприл се усмихна и кимна.

Джоана изведе Кристина през френските врати и я поведе през ябълковата градина към басейна. Кристина внимателно пристъпваше с неудобно високите си обувки.

— Коя е тя? — попита в мига, в който се отдалечиха достатъчно.

— Ейприл ли? Истински ангел. Специалист по дизайн, който работи с миди, камъчета и други подобни материали. Двамата с Джош видяхме градината, която бе проектирала и изпълнила за Ингрид Уилсън и останахме очаровани от работата ѝ. Затова я наех да превърне стария обор в нещо като изкуствена пещера. Впоследствие се оказа, че Ейприл е невероятно мил човек и за нас е огромна радост, че е сред нас. Тя е истинска приятелка.

Кристина, която през целия си живот бе проявявала ирационална ревност по отношение на всички приятели на сестра си, никак не остана доволна от чувото.

— Ами мъжът? — продължи да разпитва тя. — Кой е той?

— Уди Пърлмън. Приятел на Ейприл — обясни Джоана. — Притежава студио за рамкиране в Капитола, но понякога ѝ помага в изпълнението на големи проекти като този.

— Много е сладък — отбеляза Кристина и се изсмя като палаво момиченце. — Само че е изключително груб.

— Такъв си е Уди — съгласи се Джоана. Не желаше да говори повече за него.

— Хмм... — измърмори Кристина. — Жалко наистина. Стори ми се, че под работните му дрехи се крие страхотно тяло. Обзалагам се, че е невероятен в леглото.

— Кристина! — Джоана се разсмя. — Понякога просто не вярвам на ушите си.

— О, шегувам се, разбира се — увери я Кристина. — Но... ами, момчето наистина си го бива.

— Ти си абсолютна безсрамница — развеселено заяви Джоана. Стигнаха до къщата и влязоха.

Кони държеше в ръце препълнен поднос и тъкмо се канеше да го изнесе край басейна.

— Багажът ти е в стаята за гости — рече тя и погледна Кристина.

— Разопакова ли всичко? — попита Кристина.

Кони я изгледа с престолено сънените си очи.

— Не-е! — отвърна тя. — Реших, че нещата ти са толкова специални, че само ти знаеш как да се отнасяш с тях.

Кристина погледна Джоана. На лицето ѝ се изписа смесица от веселие и яд.

Джоана безпомощно сви рамене.

— Аз ще ти помогна — предложи тя.

— Не, не! — бързо възрази Кристина. — Мога да се справя и сама. Освен това, сигурна съм, че би искала да си починеш... преди обяд.

— Добре съм — увери я Джоана. — Ще се срещнем при басейна след няколко минути.

— Добре — съгласи се Кристина. Излезе от кухнята и тръгна към стълбището.

Джоана се обърна към Кони.

— Кони, зная, че не харесваш Кристина и си давам сметка, че на моменти тя е просто непоносима. Въпреки това ми се ще да се държиш малко по-учтиво с нея.

Кони насочи към нея непроницаемите си очи.

— Какво? Ти мислиш, че не я харесвам? Че не се държа добре с нея?

— Зная, че е така — изгледа я сериозно Кристина. — И ти знаеш, че аз зная.

— Та аз дори не се и сещам за тая фалшива кучка — презрително заяви Кони.

Джоана въздъхна и излезе на терасата. Едва се бе сдържала да не се изсмее на забележката на Кони. Опита обаче да се овладее, защото не желаше да поощрява поведението на Кони. Сестра ѝ, сама по себе си, бе достатъчно усложнение в живота ѝ. Не ѝ се щеше да се занимава и с лошите маниери на Кони. Джоана стигна до басейна и се настани под един от големите чадъри.

Изкушаваше се да звънне на Джош в оранжерията и да го информира, че Кристина се бе появила без предупреждение, но реши,

че не си струва да го занимава с подобна новина.

Горкичкият Джош, мислено възкликна тя. И без Кристина му е достатъчно трудно, а сега и тя се появи като капак на всичко.

Изобщо не трябваше да ѝ се доверявам, помисли си Джоана. Кристина може би бе пристигнала тук с добри намерения, но Джоана знаеше, че само за няколко дни, ако не и часове, ще ги докара двамата с Джош до лудост. Освен това вече бе разбрала, че сестра ѝ не е в състояние да се държи така, сякаш всичко в живота им е наред. И очевидно не приемаше сериозно молбата на Джоана.

А сега какво? — запита се тя.

Знаеше, че Кристина ще се опита да бъде прекалено полезна и услужлива. И ще го направи по възможно най-нетактичния начин. А през това време с властното си и манипулативно поведение ще отблъсне напълно Кони, Джош и Ейприл. Ще я отдалечи от най-близките ѝ хора.

Налага се да направя нещо, за да избегна това, реши Джоана. И смятам да започна още сега.

Стана от масата и тръгна към обора. Като първа стъпка щеше да покани Ейприл на вечеря. Нищо че след малко щяха да обядват заедно. Джоана държеше на присъствието ѝ по ред причини и искрено се надяваше, че тя ще послужи като буфер между нея и Кристина. Сигурна беше, че Кристина не би си позволила да обсъжда заболяването ѝ пред човек, когото смята за аутсайдер.

Обядът бе преминал гладко. Разговорът се водеше предимно от Кристина, която забавляваше Джоана и Ейприл с разкази за последните подвизи на богатите и разглезените от Сан Франциско до Монтесито. По същия начин премина и вечерята. Джоана и Кристина се заеха да съберат мръсните чинии и прибори, за да ги отнесат в кухнята. Кони бе намерила повод да си тръгне, отказвайки да сервира и да почисти след гостите, както правеше обикновено. Джоана, разбира се, знаеше каква е причината, но не направи опит да задържи Кони.

— Моля ви — за втори път настоя Ейприл. — Позволете ми да помогна с нещо.

— Не — категорично отсече Джоана. — Ти си наша гостенка. А и двете с Кристина ще се справим за нула време.

— Освен това — обади се Кристина — двете бихме искали да си поговорим малко насаме.

— О, да — съгласи се Джоана, за да достави удоволствие на сестра си.

Събраха всички мръсни прибори върху подносите и тръгнаха към кухнята. Джош и Ейприл останаха сами на терасата. Джош отпи от кафето си и с усмивка погледна към Ейприл.

— Е, какво мислиш за по-голямата сестра? — попита той.

Ейприл отвърна на усмивката.

— Ами-и-и... — бавно заговори тя — тя наистина е голяма. По-голяма и от самия живот. Освен това е красива, интелигентна и на моменти може да бъде изключително остроумна и забавна, но... — Погледна го и сви рамене.

— Какво *но*? — настоя Джош.

— Ами... — осмели се да продължи Ейприл — тя е също така високомерна, саркастична, повърхностна, зловна и... — Рязко замълча и изгледа Джош. На лицето ѝ се изписа глуповато изражение.

Той се разсмя.

— Продължавай — насърчи я Джош. — Не спирай точно сега. Тъкмо започна да става интересно.

— Аз... съжалявам — извини се Ейприл. — Струва ми се, че току-що преминах границата на допустимото.

— Знаеш, че не трябва да изпитваш подобни угризения, Ейприл — настоя Джош. — Та ти си като член на семейството. — Той се разсмя отново. — И подобно на всички семейства, и ние си имаме нашите разногласия.

— Не исках да бъда груба — обясни Ейприл. — А и не е моя работа да я съдя. Искам да кажа, че аз почти не я познавам.

— Само че — в гласа на Джош се прокрадваха весели нотки — думите ти попаднаха точно в целта. — После се загледа към планината. — Бих предпочел да не е тук в този момент и знаей, че Джоана се чувства по същия начин. Не мисля, че тя се радва на присъствието на сестра си. — Замълча и я погледна с разбиране. — Не би искала Кристина да идва повече. Не и преди края. А и за тогава не съм съвсем сигурен.

В душата на Ейприл се зароди тъмен страх и премина като ледена тръпка през цялото ѝ тяло. Макар че напоследък все по-често си почиваше, Джоана изглеждаше толкова здрава, че болестта ѝ им се струваше някак си нереална и измислена. Всяко споменаване на проблема обаче го превръщаше в реална, надвиснала над живота им трагедия. Все едно че говорейки за това, приемаме по някакъв начин съществуването на злото, помисли си тя. И се почувства длъжна да смени темата.

— Как вървят нещата в оранжерията? — попита. — Напоследък Джоана не е споменавала нищо по въпроса.

— Добре — отвърна Джош. — Да чукна на дърво. — Сви пръсти в юмрук и почука по масата. — Надявам се, че от тук насетне късметът ще бъде на наша страна. — Погледна я и се усмихна. — Не се налага да те питам как върви твоята работа — отбеляза той. — Джоана е във възторг от резултатите. Аз също.

Ейприл усети, че се изчервява и отклони поглед. Въпреки чувството на вина, което изпитваше в негово присъствие, тя се почувства неимоверно щастлива от похвалата. Всеки път, когато той каже нещо мило по мой адрес, имам усещането, че предавам Джоана. И въпреки това думите му ми доставят неимоверно удоволствие! И искам да ги чувам отново и отново. О, господи, какво да правя?

Кристина се настани на огромното кожено канапе в библиотеката и погледна през прозореца. Усмихна се сковано, а след това се обърна и нервно се заигра с разноцветните кичури на изрусената си коса. Яркочервените ѝ нокти проблясваха на светлината. Тежките златни гривни, инкрустирани с малки скъпоценни камъни, подрънкваха на тънките ѝ китки. Отпи голяма глътка бренди, след което дръпна силно от цигарата си.

Значи малката сива кокошчица от обора често вечеря с тях, помисли си тя. И на всичкото отгоре изглежда твърде близка с Джош. Колко удобно!

Лицето ѝ се разкриви от гняв. Чертите ѝ застинаха в грозна и зловна гримаса. Пет пари не давам за Джош Лоурънс, но проклета да съм, ако позволя на тази никаквица да се нанесе тук — в къщата, в която съм пораснала — и да започне да се разпорежда с имота. Да се

прави на госпожица Очарование, когато е очевидно, че е една малка уличница, появила се от нищото. Смятам да сложа край на цялата тази история. Още сега!

Загаси цигарата в пепелника, изправи се и тръгна към терасата. Едва не се блъсна в Джоана, която тъкмо излизаше от банята.

— Закъде си се забързала така? — попита тя.

— Тъкмо бях тръгнала към терасата — заяви Кристина. — Забелязах, че Джош и онази Ейприл се чувстват твърде добре заедно. — Погледна Джоана, вдигнала въпросително вежди.

Джоана се разсмя.

— Седни си на мястото и не се занимавай с тях — каза. — Остави ги да си побъбрят. А и ние с теб нали щяхме да си говорим насаме?

Кристина се поколеба, но най-накрая се настани отново върху голямото кожено канапе.

— Що за име е това Ейприл? — злобно възкликна тя.

Джоана отново се разсмя.

— Понякога си ужасно зла, Кристина. А Ейприл е най-прекрасният човек на света.

— Обзалагам се — саркастично отбеляза Кристина. Запали цигара, погледна Джоана и издиша облак дим. — Мислиш ли, че го прави с онзи невъзпитан грубиян. Уди?

— Нямам ни най-малка представа — с раздражение отвърна Джоана. Не ѝ харесваше интереса, който Кристина проявяваше към Уди.

В това отношение сестра ѝ приличаше на бившите си съпрузи. Всичките те бяха като разгонени котараци и до един ѝ изневеряваха с други, обикновено по-млади от нея жени. Кристина обаче също си падаше по млади момчета и от време на време си позволяваше да се позабавлява с тях.

Не, реши Джоана, това никак не ми харесва. Очертаваше се една потенциално взривоопасна ситуация — усложнение, което изобщо не беше предвидила.

И тогава внезапно разбра какво трябва да направи. Вече бе измислила един план, целящ елиминирането на постоянно намръщения господин Уди Пърлмън. Трябваше само да го приведе в

действие малко по-рано и да убие с един куршум два заека. Доволна от себе си, тя с радост насочи към сестра си цялото си внимание.

— Кристина, скъпа — възкликна тя, — и кога ми каза, че си тръгваш?

8.

Джош, останал почти без дъх, се затича по коридора към спалнята. Беше си дошъл от оранжериите, след като Ейприл му се обади и го повика у дома.

Видя я да върви срещу него по коридора, но преди да успее да каже каквото и да било, тя доближи пръст до устните си.

— Вече... заспа — прошепна тя.

— Какво... какво стана? — задъхано попита Джош. — Какво се случи, Ейприл.

Почувства ръката ѝ върху рамото си.

— Хайде да слезем долу — предложи тя, хвана го за ръка и го поведе със себе си. Жестът ѝ беше толкова естествен, че никой от двамата дори не се замисли.

Двамата слязоха заедно по стълбите, излязоха на терасата и седнаха край голямата маса от тиково дърво.

Джош я погледна нетърпеливо.

— Каж ми какво се случи, Ейприл — настоя той. Полагаше отчаяни усилия да овладее истеричните нотки в гласа си.

Ейприл стисна ръката си, опитвайки се да му вдъхне малко сила.

— Бяхме заедно в пещерата — спокойно рече тя. — Джоана изведнъж получи много силно главоболие, а зрението ѝ се замъгли. Затова се обадох на лекаря ѝ.

Пое дълбоко въздух, преди да продължи.

— По съвет на лекаря ѝ дадох голяма доза болкоуспокояващи, а също и приспивателни. Джоана вероятно ще спи известно време, но когато се събуди ще бъде добре.

Джош нито за миг не свали очи от лицето на Ейприл. Пръстите му започнаха бавно да галят ръката ѝ.

— Слава богу, че си била наблизко — промълви той. — Това е... ами, на всички нас ще ни бъде много трудно. Особено пък предвид решението ѝ да си остане у дома. Знаеш, че не си длъжна да се грижиш за нея. Мога да наема...

— Веднага престани, Джош — прекъсна го Ейприл с нетърпящ възражения глас. — Не си го и помисляй дори. През повечето време Джоана се чувства сравнително добре и аз обичам, когато стои край мен в обора. Компанията ѝ е изключително приятна, а и това е начин да я държа под око. Така че... забрави за намерението си да наемаш сестра.

— Високо ценя това, което правиш, Ейприл — тихичко промълви той.

— Вече ти казах, че ще остана до Джоана до края — отвърна тя. — И не смятам да се отричам от думите си.

Едва тогава Джош забеляза, че тя е облечена с работни дрехи, косата ѝ е разрошена, а цялата ѝ тяло е покрито с тънък пласт бял цимент.

— Наложило се е да прекъснеш работата си — отбеляза той и посочи дрехите ѝ.

— О, това ли? — засмя се Ейприл. — Е, външният вид не е чак толкова важен, нали?

Той се усмихна.

— Не, не е. Не и при дадените обстоятелства. — После изведнъж се намръщи. — Къде бяха Кристина и Кони, когато се случи всичко това?

Ейприл сви рамене.

— Не зная — отвърна тя. — Джоана спомена, че Кристина заминала някъде още сутринта. Предполагам, че е отишла да пазарува. Кони дойде много рано, почисти къщата, а след това май отиде на пазар.

— И още ли я няма? — попита той.

— Да. — Ейприл кимна утвърдително. — Зная, че сега, когато Кристина е тук, работата ѝ много се е увеличила. Джоана спомена за това докато бяхме заедно в пещерата. Двете обсъждахме раковините, които предстои да бъдат налепени. Говорихме си за орхидеите, които ще се появят по стените. Ей такива неща.

Тя замълча, погледна към басейна, а очите ѝ внезапно се насълзиха.

— Прекарвахме си толкова добре, когато това се случи. — Гласът ѝ потрепери, но тя продължи: — Главоболието започна внезапно, без всякакво предупреждение.

Джош отново хвана ръката ѝ.

— Постъпила си много смело, Ейприл — рече той.

Тя само сви рамене.

— Джоана е тази, която се държи смело.

Поседяха известно време мълчаливо, а след това Ейприл погледна часовника си.

— Мисля, че е време да се връщам на работа — рече тя. — Смятах днес да се отбия в оранжерията, за да избира окончателно орхидеите, които ще използвам, но вероятно няма да успея. Уди не е тук и имам много работа.

— Не е успял да дойде днес или какво? — попита Джош.

— Не зная — отвърна Ейприл. — Трябваше да е тук, но не се появи. Не е в негов стил да отсъства без предупреждение и нямам никаква представа какво може да се е случило. Може би му се е наложило да се погрижи за нещо в собствения си магазин. — Погледна Джош и се усмихна. — С една дума... много шантав ден.

— Да, така е — съгласи се той.

— Слушай, Джош, не се притеснявай за Джоана. Ако имаш работа в оранжерията отивай да си я вършиш. Аз от време на време ще прескачам до къщата, за да я наглеждам. Лекарят ме увери, че сънят ѝ ще продължи доста дълго. Така че можеш да разчиташ на мен.

— Не — възрази той. — Високо ценя предложението ти, но ще остана тук, а ти ще се върнеш към работата си. Ще се обадя на Карл. Той прекрасно може да се справи с работата в оранжерията. А аз може да поработя малко в стаята за развъждане.

— Добре — кимна Ейприл. — Но аз все пак ще наглеждам Джоана от време на време.

Джош стисна ръката ѝ за последен път.

— Добре — съгласи се той. — Надявам се, че двамата заедно ще успеем да се справим с тази криза. — После я погледна замислено. — Чудя се дали Кристина ще се прибере за обяд.

— Е, ако го направи, ще ѝ се наложи да се оправя сама — успокой го Ейприл. — В края на краищата е възрастна жена и прекрасно знае къде се намира хладилникът, нали?

Лицето на Джош се оживи.

— Ето, така трябва да се разсъждава! — през смях заяви той.

Кристина лежеше разпъната на кръст върху голямото легло с кралски размери. Китките ѝ бяха завързани към горната табла, а глезените ѝ — към долната. Шалът ѝ от „Хермес“ отново бе превързан през очите ѝ и тя не виждаше абсолютно нищо.

Тялото ѝ трепереше, разтърсвано от страх и нетърпеливо очакване. След трима съпрузи и безброй любовници, тя за пръв път изпитваше такава необузdana сексуална възбуда. Всяка фибра от тялото ѝ копнееше за Питър Роси и онова, което щеше да последва. Цялото ѝ същество възбудено очакваше той да откликне по подобаващ начин на ненаситната ѝ страст.

Тя вече познаваше добре насладата, която той ѝ доставяше с големия си член и натежалите от сладостен нектар тестиси. Опияняваше се само при мисълта за свирепостта, с която я обладаваше, потръпваше при мисълта за силните му ръце, за чувствените устни и горещия език, който я възбуждаше, измъчваше я и я издигаше до непознати висини.

Сега лежеше напълно неподвижно и чакаше. Долови движение в стаята, почувства слабо течение. Имаше чувството, че гъстите талази мъгла бяха проникнали вътре в помещението и сега нежно докосваха голото ѝ тяло.

Но какво прави той? — запита се тя. След това почувства присъствието му близо до нея. Представи си високото му, мускулесто тяло, надвесило се над леглото, готово да я възседне и да я обладае безмилостно. Бедрата ѝ потръпнаха в очакване. И когато ръката му най-неочаквано сграбчи венериния ѝ хълм, а дебелите му пръсти проникнаха безмилостно в утробата ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна силен вик. Вик на страх, но и на неописуем екстаз, породен от властта му над нея и нейната пълна зависимост от сексуалните му фантазии. Той продължи брутално да движи ръката си дълбоко в тялото ѝ, което го възнагради с горещите си сокове. Кристина се гърчеше върху леглото, дишаше тежко, проплакваше и пищеше, умолявайки го да не спира.

Изведнъж той рязко отдръпна ръката си, качи се на леглото и застана над нея, готов да я прониже с внушителния си член. В следващия момент пенисът му проникна дълбоко в тялото ѝ. Той пъкна ръце под задника ѝ, стисна я с все сила и започна да я яха в безмилостно и забързано темпо.

Кристина мигновено достигна до оргазъм. Изкреця невъздържано, а тялото ѝ, погълнато от неконтролируемите спазми на удоволствието, се потопи в животинска наслада, неизпитвана никога преди. А когато и той експлодира в нея и изрева като диво животно, Кристина си пожела да можеше да го прегърне, да забие нокти в гърба му, да го притисне към себе си и да се наслади на всяка капка от горещите му сокове.

Когато всичко свърши, двамата изтощено се отпуснаха един до друг. Дишаха тежко като ранени животни, а телата им лъщяха от пот. Ароматът на кожата им се смесваше с тежката миризма на секс, сладострастна похот и задоволени страсти.

Успяла най-после да нормализира дишането си, Кристина въздъхна доволно, установила, че не може да намери най-подходящите думи, с които да опише насладата, която бе изпитала в ръцете на този толкова силен мъж.

Без да произнесе нито дума, той се претърколи на една страна и стана от леглото.

Какво прави сега? — мислено се запита тя. Тялото ѝ продължаваше да копнее за ласките му.

Чу го да се движи наоколо. Стори ѝ се, че се облича. Исусе, мислено възкликна Кристина, какво си мисли, че прави?

Изви тяло, опитвайки се да се освободи от превръзките, които не ѝ позволяваха да стане от леглото. Започна да се притеснява от продължителната тишина и от решението му да се облече веднага.

— Питър? — най-сетне задъхано го повика тя. — Какво... какво правиш?

Чу го да вдига ципа на панталона си, а после да закопчава и колана си. След малко осъзна, че вече е облякъл и самото си.

— Питър? — отново го повика тя. Този път гласът ѝ прозвуча силно. С раздражение. — Какво правиш, по дяволите?

Не последва отговор. Кристина започна отчаяно да ритя с ръце и крака, опитвайки се да се освободи.

— Питър! — изкреця тя. — Освободи ме веднага.

И тогава долови някакъв шепот.

Шенон?

Мислите ѝ се разпиляха в милион различни посоки. Установи, че не е в състояние да разсъждава рационално. Отровните пипала на

страха сграбчиха сърцето ѝ. Леденостудена пот изби по тялото ѝ.

— Питър! — с пълно гърло извика тя и запозна да се извива като обезумяла върху леглото. — Пусни ме! Веднага! — Започна да хленчи като уплашено дете и тогава...

Смях?

Само че не беше неговият дълбок и мъжествен смях.

Не, до слуха ѝ достигна висок женски смях. Жесток и презрителен.

За момент Кристина си помисли, че ще припадне, но след това започна да се върти и извива като тласкана от безброй демони. Крещеше и плачеше едновременно и го умоляваше да я освободи.

Внезапно почувства тежестта на тялото му върху леглото. Той притисна ръка към устата ѝ и тя се сгърчи, опитвайки се отчаяно да си поеме дъх.

— Успокой се, скъпа — спокойно подхвърли той. — Само се успокой. Аз съм тук. До теб.

Кристина проплака жалостиво. Обхваната от паника, тя не спираше да се чуди какво става.

— Сега ще си отдръпна ръката — продължи той. — Но ще ти запуша устата отново, ако издадеш и един шибан звук. Разбра ли?

Кристина кимна като обезумяла. Готова съм на всичко, отчаяно си помисли си тя. Само да сложи край на това мъчение.

Почувства как той помръдна и премести тежестта на тялото си. След това се обърна към някого с думите:

— Иди ме чакай в колата.

Последва нов сподавен смях — *женски смях!* След това се чуха стъпки — леки и забързани — които излязоха от стаята. Входната врата на мезонета се затръшна силно.

Цялото тяло на Кристина се разтрепери неконтролируемо. Този път обаче от страх и изтощение.

Усети, че той се надигна от леглото, но не каза нито дума. Бе шокирана до дъното на душата си от случилото се през последните няколко минути.

— Сега ще те развържа, скъпа — каза ѝ той. — След което си тръгвам. Ясно?

Кристина кимна отново, но не проговори.

С изключителна бързина и лекота той освободи първо десния, а след това и левия ѝ крак. Кристина внимателно ги раздвижи, за да възстанови кръвообращението им. След това той се премести в горния край на леглото, където развърза лявата ѝ ръка.

После изведнъж спря.

— А сега изчезвам, скъпа — рече ѝ той. — Развържи другата си ръка и си върви. Само затвори вратата след себе си.

— Какво... кой... — запелтечи Кристина.

— Просто направи каквото ти казах! — заплашително изръмжа той.

— Но, Питър — нещастно проплака тя, — коя... коя беше тази жена? И какво... какво ще стане с нас?

— Няма нас, скъпа — злобно заяви той. — Вече нямам нужда от теб. Така че забрави за случилото си. Разприказваш ли се, си мъртва. Ясно?

В първия момент Кристина не повярва на ушите си. А после пред очите ѝ причерня и тя цялата се разтрепери от силна, всепоглъщаща ярост. Искаше ѝ се да скочи и да му издере очите, да забие зъби в плътта му, да го разкъса на парчета. Въпреки това запази мълчание. Не издаде нито звук.

— Чао — лековато подхвърли той и излезе от стаята. Миг покъсно тропна и входната врата.

Кристина трескаво се захвана да свали шала от очите си. Не беше лесно, защото бе завързан много здраво на тила ѝ. А и тя действаше само с една ръка. Когато най-сетне можа да го махне от лицето си, тя отвори очи и примигна няколко пъти, за да свикне със светлината. После се огледа. В стаята, разбира се, нямаше никой. След няколко неуспешни опита успя да отвърже и дясната си ръка. Тръсна я няколко пъти и разтри китката, за да възстанови кръвообращението.

След това скочи от леглото и се спусна към входната врата. Отвори я едва-едва и погледна към паркинга. Не видя нищо в гъстата мъгла. До слуха ѝ достигаха единствено самотните крясъци на морските птици.

Върна се обратно в стаята и се облече. Едва след като бе напълно готова, Кристина приседна на леглото и се разплака. В началото сълзите се стичаха безмълвно по лицето ѝ, но постепенно тялото ѝ се

разтресе от силни ридания. Започна да вие неутешимо, да крещи от ярост и да блъска с юмруци по леглото.

Когато тялото ѝ отмаля от плач и изтощение, тя се изправи несигурно на високите си обувки и влезе в банята. Включи осветлението и се погледна в огледалото. Ама че гледка! — помисли си горчиво. Извади няколко книжни кърпички от една кутия, оставена на мивката, и бързо избърса размазания грим и последните си сълзи. След това, преди да е заревала отново, взе чантата си от спалнята, върна се в банята и извади всичките си гримове.

Погледна се отново в огледалото и се зае да полага нов грим на лицето си, опитвайки се да контролира глупавата си, трепереща ръка. Когато пооправи щетите, тя върна гримове обратно в чантата си и понечи да загаси осветлението. После размисли, бръкна отново в чантата си и извади от там черен молив за вежди. Извади го и го приближи до огледалото.

Не, това няма да свърши работа. Ще се изтрие много лесно.

Върна се в спалнята, събу обувките си и се качи на леглото. Свали от стената ужасния морски пейзаж, поставен в още по-ужасна рамка и го запрати към огледалните стени на дрешника. Огледалото се напука, а стъклото на картината се разби на безброй парченца.

Добре, мислено възкликна Кристина, макар извършеният погром да не ѝ донесе никаква радост.

Стиснала молива за вежди в ръка, тя започна да пише по стената, като повтаряше буквите отново и отново, за да ги направи по-плътни и изпъкнали. Когато свърши, слезе от леглото, нахлузи обувките си, грабна чантата си и тръгна към вратата на спалнята. Там се обърна и погледна творението си. На стената с големи букви пишеше: *ШИБАН БОКЛУК*. Отдолу имаше още един ред: *ПРАСЕ*. И стрелка, която сочеше право към леглото.

Доволна от литературните си постижения и от факта, че те едва ли щяха да изчезнат от стената без цялостно пребоядисване, Кристина се приближи до входната врата и напусна апартамента, без да се обърне нито веднъж.

9.

Слънцето, прогонило сутрешната мъгла, струеше през прозорците на трапезарията. Джош беше тръгнал на работа, а Кони беше заета на горния етаж. Ейприл се отби, за да я поздрави, а след това отиде да работи. От няколко дни работеше сама, защото Уди, който имал спешна работа в магазина, щеше да дойде отново чак идната седмица. Джоана и Кристина седяха сами до масата и допиваха сутрешното си кафе.

— Чувствам се страхотно — обяви Джоана. И не лъжеше. От последния пристъп на главоболие бе изминала цяла седмица и преживяването, макар и доста мъчително и плашещо, вече ѝ се струваше като далечен спомен.

— Обади ли се вече на Винсънт? — попита тя.

— О, да — отвърна Кристина. — Но едва след като ти ми каза снощи, че имаш работа и ще си заета през целия ден. Затова станах още на разсъмване и веднага се заех за работа. — Кристина нервно барабанеше с нокти по масата.

— Нима Винсънт беше станал толкова рано сутринта?

— Представи си, да. И веднага започна с ужасните си шеги за ранното пиле, което пеело рано. В неговия случай обаче се боя, че става дума за съвсем различно пиле.

Джоана се усмихна.

— Но косата ти изглежда съвършена, Кристина — изтъкна тя, обърнала внимание на безупречния грим на сестра си. — Винсънт наистина се ползва със страхотна репутация, но не разбирам защо изобщо се налага да ходиш на фризьор.

Кристина докосна изрусените кичури в косата си с отрупаната си с бижута ръка.

— Съвършенството е просто непостижимо — заяви тя. — А независимо от факта, че работи в това забутано място, Винсънт е най-добрият фризьор, когото познавам. Може да ме подстриже така, че изобщо да не личи, че съм била на фризьор. А аз искам точно това.

— Разбирам какво имаш предвид — отвърна Джоана, макар да не следеше разговора с голямо внимание. Знаеше, че сестра ѝ пръска огромни суми за поддръжката на външния си вид. И му посвещава голяма част от времето си. На нейно място Джоана би се отегчила до смърт. После си помисли, че вероятно отегчението бе в основата на вманиаченото постоянство, с което Кристина се грижеше за себе си.

— Жалко, че не можеш да дойдеш с мен — отбеляза Кристина, макар че чудесно знаеше, че Джоана ще отклони предложението ѝ. — Ако беше дошла, щяхме да накараме Винсънт да направи нещо наистина вълнуващо с косата ти. Щеше да бъде много забавно.

— Не мога! — възрази Джоана. — Днес трябва да изпълня няколко поръчки и няма да ми остане свободно време. Освен това съм много доволна от начина, по който ме подстригва Джонатан.

— Но ти никога не променяш прическата си! — възкликна Кристина.

— Това е защото не искам да го правя.

— О, толкова си скучна! — възкликна Кристина.

— Бих могла да те закарам — предложи Джоана. — Освен ако не искаш да отидеш със собствената си кола.

— Вероятно ще се забавя повече отколкото очакваш — отвърна Кристина. — Имам намерение да пообиколя магазините. Да се поогледам, да изследвам непознати места. Така че може би ще тръгна с моята кола. — Замълча за момент и продължи, снишила заговорнически гласа си. — Сигурна ли си, че ще можеш да се справиш сама? Винаги мога да отменя ангажиментите си и да остана тук с теб. Или пък да те придружа.

— О, не! — отвърна Джоана. — Благодаря за загрижеността, но аз съм добре. Наистина. Върви и си върши своята работа.

— Щом казваш — отстъпи Кристина. Изправи се и се протегна. — В такъв случай отивам да си взема сакото и тръгвам. Не искам да карам Винсънт да ме чака. — Наведе се и целуна въздуха около бузата на Джоана. — До скоро, скъпа.

— Довиждане. Приятно прекарване.

— О, със сигурност ще бъде приятно — изчурулика Кристина и излезе от стаята.

Джоана остана на мястото си и продължи да се взира през прозореца. Напоследък Кристина се държи твърде странно, помисли

си тя. На няколко пъти Джоана я видя да плаче и след като я разкритикува за слабостта, Кристина изведнъж стана неестествено весела и дейна. По цял ден сновеше насам-натам и не се спираше нито за миг. Пазаруване в местните магазини, посещения при скромен местен фризьор, обеда и вечери с приятели, за които Джоана не бе и чувала преди... това беше една съвършено нова Кристина. О, и защо съм толкова изненадана? — помисли си Джоана. Важното е Кристина да е щастлива.

След това реши, че е крайно време да се заеме със задачите си за деня. Времето лети, помисли си тя, а аз не желая да пропилявам напразно нито минутка.

Джоана излезе през портата и подкара колата си по опасния планински път. Само след десет минути спря пред банката и влезе вътре. Транзакцията, която имаше предвид, не можеше да се извърши от банкомат. Забави се доста, но когато се върна в колата си, бе изпълнена със задоволство, а в чантата ѝ лежеше голям и издут плик.

След това подкара към чаровното селце Капитола. След двадесет минути вече пътуваше по улиците му, от двете страни на които се издигаха викториански къщички, боядисани в ярки цветове, както и много скъпи бутици, продаващи, в голямата си част, произведения на местните занаятчии.

Беше делничен ден и паркирането не представляваше проблем. Джоана успя да спре точно пред магазина. Слезе от колата и преметна чантата си през рамо. След това се запъти право към магазинчето.

Изпъна рамене, изправи глава и отвори вратата. Пристъпи вътре и се огледа. Някаква тийнейджърка надникна иззад рафта.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Момичето имаше изрусена до бяло коса и силно загоряла кожа.

— Не мисля — отвърна Джоана. — Бих искала да се видя с господин Пърлмън.

— Не е тук в момента — информира я момичето.

— Знаете ли дали си е у дома? — настоя Джоана.

Момичето се поколеба, преди да отговори.

— Аз... наистина не зная — най-накрая рече то. — Но бихте могла да му оставите съобщение. Ще му го предам.

Джоана погледна изпитателно момичето пред себе си. Сигурна беше, че я лъже.

— Не — рече тя. — Ще се отбия отново по-късно.

— Добре — съгласи се момичето.

Джоана се обърна и излезе от магазина. Заобиколи сградата и стигна до дървеното стълбище, което водеше към втория етаж. Знаеше, че Уди живее над магазина, а за стълбището бе чувала от Ейприл, която го бе споменала в случаен разговор. Джоана се бе поинтересувала от внезапното ѝ накуцване и Ейприл бе отговорила, че предишната вечер се подхлъзнала на мокрото стълбище пред апартамента на Уди.

Джоана огледа избелелите от слънцето стъпала и дълбоко си пое дъх. После тръгна нагоре. Застана на площадката, отвори мрежестата врата против комари и почука на овехтялата врата на апартамента. Не последва отговор. Почука отново. По-силно този път. Пак никой не отговори.

Едва тогава Джоана забеляза белия бутон на звънеца, прикрепен към рамката на вратата. Натисна го с надеждата, че работи. Работеше, защото отвътре се чу пронизително звънене.

Вратата се откряна едва-едва и Уди надникна през пролуката. Големите му очи се разшириха от изненада, но в следващия миг той отново надяна нехайната си маска на пълно безразличие.

— Здравсти — поздрави я той. — Какво искаш?

— Можем ли да поговорим насаме? — попита Джоана.

— Ами... в момента съм малко зает — отвърна той.

— Въпросът е изключително важен — настоя Джоана. — И съм сигурна, че ако откажеш да ме изслушаш, ще изгубиш.

— Ами... дай ми само минутка да се облека — отстъпи той.

— Чудесно — съгласи се Джоана и за пръв път забеляза хавлията, която бе завързал около кръста си.

Уди изчезна вътре, но остави входната врата откряната. Джоана търпеливо го изчака отвън. Изпитваше ужас при мисълта за онова, което се канеше да направи, но бе твърдо решена да не се отказва.

След малко Уди се върна и отвори широко вратата.

— Заповядай — покани я той и махна с ръка по посока на стаята.

Джоана пристъпи вътре и се огледа. С изненада видя красивите репродукции и рисунки, поставени в изящни рамки, които висяха по

стените. Голямата част от тях бяха дело на местни художници. Обзавеждането беше скъпо, но твърде модерно и сковано. През една затворена врата надолу по коридора долиташе приглушен джаз.

— Надявам се, че разговорът ни няма да отнеме много време, защото трябва да сляза в магазина — заяви той.

— Ще ти отнема само минутка — увери го Джоана. Изведнъж се почувства несигурна. Не знаеше как да повдигне въпроса, по който беше дошла.

— Какво си си наумила? — попита я той, наблюдавайки я изпитателно от другия край на стаята. Облечен беше единствено с чифт торбести къси панталони и й се стори по-едър и мъжествен от всякога. Къдравата му черна коса изглеждаше още по-рошава, а тъмните му очи блестяха от напрежение.

Джоана се почувства изключително неловко, но не се отказа.

— Много ми е неприятно да се занимавам с личния ти живот — рече тя и го погледна право в очите, — но за мен е от изключително значение да разбере нещо.

— И какво е то? — високомерно попита Уди.

Стоеше на пети и се полюляваше лекичко напред-назад, скръстил ръце пред гърдите си. По всичко личеше, че се забавлява от очевидното й неудобство, макар че, Джоана беше сигурна в това, той самият изглеждаше доста нервен. — Нямам никакви тайни. Така че давай.

— Влюбен ли си в Ейприл? — попита Джоана, без да сваля поглед от лицето му.

Той спря да се люлее и замръзна на мястото си. Стоеше съвършено неподвижен. Сведе поглед към пода, но веднага след това я погледна отново. Поглади брадичката си с една ръка.

— Не смятам, че това е твоя работа — най-сетне отвърна Уди.

— Мислех, че нямаш никакви тайни — с тих, но неотстъпчив глас подхвърли Джоана.

— Нямам — сърдито потвърди той.

— Тогава какъв е... — започна Джоана.

— Струва ми се, че задаваш прекалено лични въпроси — прекъсна я той, възвърнал предишното си високомерие, — но ако толкова искаш да знаеш... да, мисля, че може и да съм влюбен в Ейприл.

— *Мислиш* значи? — замислено рече Ейприл. — Означава ли това, че не си сигурен дали я обичаш? — продължи да го разпитва тя с надеждата, че ще получи отговора, който очаква. Беше дошла тук, защото вярваше, че Уди е егоцентричен, подвластен единствено на тестостерона прелъстител, действащ на принципа, че никоя жена не бива да се отказва от неустоимите удоволствия, които тялото му може да ѝ предложи.

— Ами... — Уди се почеса по главата. — С Ейприл се познаваме от доста време... и аз зная абсолютно всичко за нея. Тя е изключително талантива, умна и секси, и... — Сви рамене, а Джоана почувства как тревогите я напускат, изместени от чувството за предстоящ триумф.

— А какви са нейните чувства към теб? — попита Джоана.

— За нея аз съм само приятел — без колебание отвърна той. — Нещо като по-голям брат. — Уди се ухили. — Само дето по-големите братя обикновено не изпитват желание да изчукат малките си сестрички.

Джоана се намръщи, но продължи по план.

— Доколкото съм чувала от нея, това все още не се е случвало.

Усмивката му изчезна, заменена от неприятна гримаса.

— Щом знаеш толкова много — изръмжа той, — какво правиш тук, по дяволите! — Замълча, отново скръсти мускулестите си ръце пред гърдите си и се залюля на пети и пръсти. — Освен това — продължи той — на Ейприл може и да ѝ хареса, когато най-послед го направим. Досега не съм имал оплаквания от мацките, които съм чукал.

Джоана изобщо не се впечатли от хвалбите му. Нито пък се изплаши.

— Готов ли си да оставиш Ейприл на мира и да не я преследваш повече? — попита тя. — Измисли някакво оправдание, а след това просто се махни от живота ѝ. Завинаги.

Уди я изгледа с пламнали от ярост очи, които просветваха заплашително в полутъмния апартамент.

— Какво, по дяволите, се опитваш да постигнеш?

— Струва ми се, че вече се досещаш — отвърна Джоана без нито за миг да свали поглед от лицето му. — Ще го направиш ли, ако ти платя? Мислиш ли, че би могъл да го направиш?

— Да ми платиш? — възкликна той, вдигнал въпросително дебелия си вежди.

— Е, ще можеш ли да се отдръпнеш от живота й? — не се отказваше Джоана. — Ще можеш ли да го направиш убедително?

— Ти си луда — промърмори Уди.

— Може би — съгласи се Джоана. — Но това не е отговор на въпроса ми. Ако ти дам, да кажем, петдесет хиляди долара, ще изчезнеш ли от живота на Ейприл? Завинаги.

— Петдесет хиляди долара? — повтори той.

Джоана кимна мълчаливо.

— Ти... сериозно ли говориш?

Тя кимна отново.

Уди продължи да се люлее бавно на пети и пръсти, след което кимна с глава. Колебливо първия път. А след това — с все по-голяма увереност. Престана да се люлее и я погледна.

— Да — рече й той. — За петдесет бона ще се разкарам от живота й.

— В такъв случай просто измисли някакво извинение и й се обади — разпореди се Джоана. — И повече не се приближавай до нея.

— Да, добре — съгласи се той. — Ще й се обадя довечера. Ще й кажа, че съм срещнал Госпожица Подходящата. Ще я помоля да стои далеч от мен, за да не прецака нещата. След което ще изчезна завинаги от живота й.

Мъжът срещу нея беше първокласен негодник, но Джоана реши, че може да му се вярва. Бръкна в чантата си и извади дебелия плик.

— Заповядай. И очаквам да удържиш на думата си.

Уди кимна и взе плика от нея. Никак не му се искаше да й достави удоволствието и да го отвори пред нея, но не се въздържа, трескаво го разкъса и със задоволство видя петдесетте хиляди долара.

— Не искам да споменавам нито дума за това пред когото и да било — продължи Джоана. — Ако разкажеш на Ейприл за сделката ни, тя ще те захвърли като горещ картоф.

Уди нехайно подхвърли плика върху едно канапе. Джоана го проследи с поглед, след което замръзна на мястото си, слисана от онова, което видя. Чифт черни кожени сандали с марката „Гучи“, които по нищо не се различаваха от тези на Кристина, лежаха на пода. Сако, също от „Гучи“, бе преметнато небрежно върху канапето. Същото като

на Кристина. Върху сакото се мъдреше черна кожена чанта. С марката на „Гучи“. Идентична с тази на Кристина.

Сърцето на Джоана ускори ритъма си. Знаеше, че лицето ѝ е пребледняло като платно. Пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои.

Уди проследи погледа ѝ, а след това видя и изражението, изписало се на лицето ѝ.

В следващия миг Джоана го погледна. На устните ѝ заигра мрачна усмивка.

— Какво бих могъл да кажа? — заяви той. — Всички жени си падат по мен и ме желаят.

Джоана тръгна да си върви, но се спря на вратата.

— Не и Ейприл. — Обърна се и пое надолу по стълбите.

Уди надникна през вратата и извика след нея. Джоана се извърна и го погледна.

— Какво щеше да направиш ако... не бях приел предложението ти? — попита той.

Джоана се усмихна.

— Бях сигурна, че ще приемеш.

Слезе на улицата и се качи в колата си. Запали мотора, потегли и подкара бързо по главната улица на селцето. Искаше час по-скоро да се махне далеч от Уди и от гнусната сцена, разиграла се в апартамента му. Сцена, която бе режисирала самата тя, само за да открие, че скъпоценната ѝ сестричка вече бе дала своя значителен принос в окалването на семейството им.

Господи, мислено възкликна Джоана, предполагам, че двете с нея си приличаме повече отколкото съм готова да призная.

Спря на следващия светофар и погледът ѝ беше привлечен от бежов спортен ролс-ройс, паркиран от другата страна на улицата.

На Кристина е, помисли си тя. Няма как да не е. Тя със сигурност беше в дома на Уди.

Светофарът светна зелено и Джоана настъпи газта. Нямаше търпение да се махне час по-скоро от Капитола. Искаше и се да се изкъпе, за да отмие от себе си спомените за грозната сцена.

Нямам никакво право да се сърдя на Кристина, засрамено си помисли си тя. Аз не съм по-добра от нея. Никога досега не бях падала

толкова ниско. Подкупих човек! И то човек, който макар и с много недостатъци, е приятел, на когото Ейприл е свикнала да разчита.

После обаче реши, че не съжалява. О, не! Бе успяла успешно да го отстрани от живота на Ейприл и да даде шанс на Джош да заеме мястото му. Само че изобщо не бе отчела фактора Кристина.

Какво, за бога, ще стане сега? — зачуди се тя. Нямахте отговор на този въпрос, но и не й пукаше особено. Уди бе въвн от живота на Ейприл и това бе единственото, което имаше значение в момента. А и тя със собствените си очи бе видяла доказателствата за истинския характер на двуличния негодник.

Не, помисли си Джоана, може и да съм грешница, но изобщо не съжалявам за стореното. Направих го за добро. И съм сигурна, че трябваше да стане точно така.

10.

Джоана прекоси малкото мостче, отвеждащо към басейна, и видя Кристина, която лежеше в един шезлонг, прикрила лицето си с широкопола сламена шапка и скрила очите си зад големи слънчеви очила. Облечена беше с оранжев бански и върна на себе си, бе изложила цялото си тяло на слънчевите лъчи, предпазвайки единствено лицето си от вредното му въздействие.

Когато Джоана се приближи достатъчно, Кристина вдигна очи и я погледна.

— Вече си станала — весело отбеляза тя. — Как се чувстваш днес, скъпа?

— Добре съм — отвърна Джоана.

— Сигурна ли си?

— Да — потвърди Джоана, опитвайки се да прикрие раздразнението си.

— Защо не поседнеш? — предложи Кристина. — Тъкмо преглеждам последните списания. В момента разглеждам италианското издание на „Вог“. Вече започват да излагат зимните стоки.

— Не, благодаря, но нямам време — отклони предложението Джоана. — Смятам да отида за малко при Ейприл и да я погледам как работи.

— О! — възкликна Кристина. — Е, надявам се да не ти призлее от мръсотията и сипещия се навсякъде цимент. Не разбирам защо не си починеш тук, на чист въздух и слънчице.

— На твое място не бих се излежавала край басейна — заяви Джоана и сведе поглед към стройното тяло на сестра си. — Защото искам да си тръгнеш от тук най-късно утре сутринта.

Кристина остави списанието и избута очилата надолу по носа си.

— Какво... искаш да кажеш? — невинно попита тя.

— Мисля, че се изразих съвсем ясно — заяви Джоана. — Щях да ти го кажа още вчера, но ти очевидно си се прибрала твърде късно снощи.

— Ами... Аз, аз... — запелтечи сестра й.

— Няма значение, Кристина — прекъсна я Джоана. — Просто се пригответи да си тръгнеш утре сутринта след закуска. Точно в този момент си имам достатъчно проблеми и не искам да се занимавам и с теб.

— Но... — понечи да възрази Кристина.

— Просто си върви! — процеди Джоана през здраво стиснатите си зъби. После мина край Кристина и тръгна към реконструирания обор. Нямаше никакво желание да обсъжда вчерашните събития със сестра си. Не знаеше какво й бе казал Уди. А и не се интересуваше. Искаше единствено Кристина да се махне от очите й.

Когато влезе в обора завари Ейприл да работи сама, качена върху една стълба.

— Здравсти — поздрави тя и се усмихна на Джоана. — Много се радвам, че те виждам тук. Ако смяташ да поостанеш, ще слеза при теб, за да разгледаме заедно няколкото готови рисунки на орхидеи.

— Прекрасно — съгласи се Джоана. Огледа голямата стая и се усмихна доволно. — Зная, че сигурно съм го казвала хиляда пъти, Ейприл, но дори и аз не съм очаквала такива фантастични резултати.

— Е, и аз сигурно съм го казвала хиляда пъти, но заслугата за това е и твоя — отвърна Ейприл. — Все пак ти благодаря.

Джоана избърса един стол и седна.

— Между другото, къде е Уди? — нехайно попита тя. — Днес няма ли да ти помага?

Ейприл тръгна да слиза от стълбата.

— След секунда ще ти кажа — отвърна тя. Когато стъпи на пода, Ейприл свали прашната си престилка и я преметна през едно от стъпалата на стълбата. Плесна няколко пъти с ръце, за да изтупа праха, а след това взе чистата кърпа, закачена на една кукичка отвън, и внимателно избърса лицето и ръцете си. Когато свърши, влезе при Джоана и си сипа чаша минерална вода.

— Искаш ли малко?

— Не, Ейприл, не сега — отвърна Джоана. — Но ти благодаря.

Ейприл отпи голяма глътка от водата и придърпа едно столче към мястото, на което седеше Джоана. Отпусна се тежко и въздъхна.

— Дойде в най-подходящия момент — отбеляза тя. — Тъкмо време за почивка.

— О, това е добре — зарадва се Джоана. — Никак не обичам да прекъсвам работата ти, но обичам да те наблюдавам и се надявам, че не те притеснявам.

— Присъствието ти никога не ме е притеснявало — увери я Ейприл, — но мисля, че Уди се дразнеше понякога.

— Разбирам — отвърна Джоана. — Струва ми се, че той не ме харесва особено.

— Е, това вече няма никакво значение — заяви Ейприл.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джоана.

— Снощи ми се обади, за да ми каже, че напуска — обясни Ейприл. — Бил твърде зает с работа в собствения си магазин. Но — тя размаха пръст във въздуха — има и още нещо. Уди не само че не желае повече да работи с мен, ами ме информира, че срещнал някаква много специална жена. Казва, че тя е жената на живота му... Госпожица Подходящата. И по тази причина не желае да ме вижда повече. — Погледна към Джоана и се усмихна.

— А ти как се почувства? — попита я Джоана. — Разстроена ли си? Зная, че двамата с Уди бяхте добри приятели.

— Да ти кажа честно, в момента изпитвам доста странно чувство — призна Ейприл. — Все още не съм свикнала напълно с мисълта, че няма да го виждам повече, но съм сигурна, че ще се справя. Уди беше човекът, който ме навестяваше, когато се чувствах тъжна и потисната. Ходехме заедно на кино или излизахме на вечеря. Откакто се преместих да живея тук, той винаги е бил до мен. И знаеш ли какво? Благодарение на него никога не се почувствах самотна.

— Да, казвала си ми го и преди — кимна в отговор Джоана.

Ейприл отпи още глътка вода и се разсмя.

— Въпросът е в това, Джоана, че напоследък бях започнала малко да се притеснявам от Уди. В последно време той като че ли стана малко по-взискателен и досаден. Започна да ми натрапва мненията и чувствата си. Знаех, че рано или късно, ще трябва да го отблъсна, макар че никак не ми се искаше да го наранявам. Защото под всичките тези мускули и перчене се крие един много неуверен в себе си мъж.

— Сигурна съм, че той щеше бързо да го преодолее — увери я Джоана.

Ейприл кимна утвърдително.

— Предполагам, че имаш право. — Погледна Джоана и се усмихна. — От онова, което ми е разказвал, съдя, че е имал безброй жени в миналото. Освен това често излизахме заедно и от собствен опит зная, че му налитат като мухи на мед.

— Обзалагам се, че е така.

— Истината е, че напоследък той започна да става все по-зависим от мен. И свръхдосаден. Опитваше се да контролира живота ми. А това е недопустимо за един човек, когото възприемах единствено като приятел. — Тя се засмя. — Понякога май е по-добре да се справяме със самотата си сами, без чужда помощ. Нали?

Джоана кимна утвърдително.

— Разбирам какво имаш предвид — съгласи се тя. — Всички ние трябва да се научим да разчитаме на себе си. На собствените си сили и издръжливост. Защото стигне ли се до там, че да разчитаме на друг човек да ни спасява от самите нас, то тогава...

— Тогава никога няма да можем да опознаем сами себе си, нали? И никога няма да се научим да живеем сами. — Ейприл се замисли и се загледа в далечината. — Ако трябва да бъда честна, струва ми се, че изпитвам облекчение, защото напоследък Уди бе започнал да ме притиска да правим секс... Не агресивно, разбира се, но винаги съм усещала скрития подтекст в подбудите му. Аз обаче никога не бих могла да приема подобна алтернатива. Не и с Уди.

— Радвам се, че не се чувстваш наранена — отбеляза Джоана. — И съм сигурна, че скоро ще намериш някой, който да заеме мястото му.

Ейприл се изсмя.

— Да, но кой ще ми помага тук? Това е основният въпрос. Ще трябва да си потърся друг помощник.

— Позволи ми аз да ти помагам.

Ейприл я погледна недоумяващо.

— Ти? Да ми помагаш? Но, Джоана... искам да кажа...

— Имаш предвид здравословното ми състояние — спокойно рече Джоана. — И това, че съм болна от рак.

Ейприл я изгледа с разширени от изненада очи. Лицето ѝ пламна от смущение, но тя не промълви нито дума. Седеше и не знаеше какво да каже.

— Да, зная, че знаеш — тихичко продължи Джоана. — И нямам нищо против.

Ейприл отмести поглед към вратата и неволно стисна ръце в скута си. После отново погледна към Джоана.

— Как... как разбра? — най-накрая попита тя.

— О, съдейки по дребните неща — обясни Джоана. — По това, че когато съм тук, не ме изпускаш от погледа си. По загрижеността, която понякога се чете в очите ти. Не искам да кажа, че е било толкова очевидно, но не можех да не го забележа. А и фактът, че не обърна внимание на глупавата забележка на Кристина, когато тя се появи тук, за да разгледа творението ти.

Замълча за момент, а след това се разсмя весело.

— Не бива, разбира се, да пропускам и факта, че в деня, в който казах на Джош за болестта си, видях колата му, паркирана пред дома ти. — Очите ѝ проблеснаха закачливо. — Бях тръгнала при теб, но отминах, след като видях колата му. Веднага разбрах, че е решил да ти разкаже всичко.

Ейприл продължаваше да я гледа с изумление.

Джоана отново се разсмя, а в следващия момент Ейприл се присъедини към нея.

— Много се радвам, че Джош реши да се довери точно на теб — заяви Джоана.

— Аз също се радвам, че той избра мен — глуповато отвърна Ейприл.

Джоана протегна ръка и я погали по лицето.

— Не се притеснявай, Ейприл — тихичко изрече тя. — Не искам да се чувстваш виновна за тайните, които двамата с Джош споделяте. Не можеш да си представиш дори колко *доволна* се чувствам от този факт.

Ейприл просто не знаеше какво да каже в отговор. На лицето ѝ се изписа искрено изумление, примесено с дълбока обич.

Джоана се усмихна с тъга.

— Радвам се, че знаеш всичко и съм щастлива, че не смяташ, че трябва да спра да живея, само защото съвсем скоро ще умра. Доволна съм, че продължаваш да работиш толкова съвестно върху този проект. Не по-зле от мен знаеш, че това е едно от нещата, които искам да оставя след себе си. За Джош. А също и за теб.

Ейприл бе твърдо решена да не заплаче, макар да усещаше сълзите, напирани в очите ѝ.

— Мисля, че ти си една изключително смела жена — най-сетне успя да промълви тя.

— Аз правя само онова, което смятам за правилно и естествено предвид обстоятелствата — отвърна Джоана. — И смятам, че вие с Джош сте по-смели от мен — додаде тя. — Защото въпреки онова, което знаете за мен, вие успяхте да продължите напред и да ме подкрепите напълно. Допусках, че Джош ще се обърне към теб, защото зная, че в момента се нуждае от разбиране и подкрепа.

Ейприл кимна утвърдително.

— Да — съгласи се тя. — Той просто имаше нужда да поговори с някого.

— Радвам се, че е избрал теб. Той е много уязвим, Ейприл. Също като теб и мен.

— Зная.

— Двамата с Джош създадохме забележителен екип още от мига, в който се запознахме — продължи Джоана. — И най-голямата ми мъка е свързана с факта, че след смъртта ми един член от този екип вече няма да го има. Аз... аз повече от всичко на света искам Джош пак да стане част от такъв добър екип... след като си отида.

Виолетовите ѝ очи гледаха твърдо и решително.

— Джош обича този живот — живота, който изградихме заедно — не само заради мен самата. Бизнесът означава много за него и се надявам, че той ще продължи да го развива и без мен. И ще продължи да се бори с братята Роси. Аз обаче познавам Джош и зная, че ще е пощастлив, ако има партньор в живота. И това е една от причините, поради които се надявам — отчаяно се надявам, — че той ще се ожени отново. И за него ще е най-добре, ако го направи скоро след смъртта ми.

Джоана се обърна към Ейприл и я погледна изпитателно. Никога преди Ейприл не бе виждала подобно напрежение в очите ѝ.

— За мен няма по-важно нещо на света от Джош — продължи Джоана. — И искрено се надявам, че ще има с кого да продължи живота си. Че ще намери човек, с когото да продължи онова, което започнахме заедно.

Ейприл отвърна на погледа ѝ въпреки водовъртежа от противоречиви емоции, който бушуваше в гърдите ѝ. Загуби дар слово,

смаяна от думите на Джоана, макар да бе сигурна, че е разгадала правилно посланието, скрито в тях.

В един момент ѝ се стори, че ще припадне в този толкова съдбоносен миг, но осъзна, че е длъжна да запази присъствие на духа. Заради Джоана, която вярваше в силата на характера ѝ.

— А сега — весело отбеляза Джоана — трябва да ми покажеш къде да започна работа. — Изправи се и с усмивка постави ръка на рамото на Ейприл. — Искам да ми покажеш как да върша работата на Уди.

Днешният ден се оказа по-изтощителен от всякога, мислеше си Ейприл докато вървеше към предния двор, където беше паркиран джипът ѝ. През целия ден трябваше да върши не само собствената си работа, но и търпеливо да обучава Джоана. За неин късмет Джоана се оказа изключително схватлива и силно мотивирана ученичка. В края на деня тя вече вършеше работата на Уди не по-зле от него самия, макар че все още се справеше значително по-бавно.

Ейприл обаче си даваше сметка, че е изтощена най-вече от силно емоционалния разговор с Джоана. Дълбоко личните откровения на Джоана я трогнаха до дъното на душата ѝ. През целия ден бе съдържала емоциите си и сега едва успяваше да се пребори с желанието да си поплаче.

Чувствам се изцедена като стара дрипа, просната да съхне на слънце, помисли си тя и седна в джипа.

Тъкмо затваряше вратата след себе си, когато чу някой да вика името ѝ. Видя Кристина да се приближава откъм къщата. Изпълнена с любопитство, я изчака, без да пали двигателя.

— Здравей, Кристина — поздрави тя, когато сестрата на Джоана застана до колата ѝ. Забеляза, че Кристина, както обикновено, носеше безупречен грим и бе облечена в луксозна блуза от щампована коприна и копринен панталон. Скъпите ѝ бижута проблясваха в полуздрача на лятната привечер.

— Толкова се радвам, че успях да те видя, преди да си тръгнеш — с предразполагащ глас заговори Кристина. — Може ли да разменя няколко думи с теб?

— Разбира се — кимна Ейприл като се питаше какво, за бога, би могла да иска Кристина от нея. — За какво става въпрос?

Макар да се опитваше да се държи приятелски, Кристина просто не можеше да прикрие високомерното си отношение към Ейприл.

— Ти си много свестен човек — започна Кристина — и аз съм сигурна, че ще разбереш онова, което имам да ти кажа.

— Да?

— Става дума за Уди Пърлмън, скъпа — продължи Кристина. — Младият мъж, който идваше да ти помага.

— Да? И какво за него?

— Зная, че вие двамата сте приятели и доколкото успях да схвана, приятелството ви не е от вчера. Та онова, което исках да ти кажа, е, че двамата с него напоследък се виждаме. И връзката ни е доста сериозна.

Ейприл положи неимоверни усилия да прикрие изненадата си.

— Разбирам.

— Така че — продължи Кристина, — надявам се да постъпиш като истинска дама, за каквато те смята Джоана, и да излезеш от живота му. На Уди.

Ейприл я изгледа изпитателно, помълча малко, а след това рече:

— Няма проблем, Кристина. Не се притеснявай. Уди ми се обади, за да ми каже, че не желае да ме вижда повече.

— Е, хората понякога променят чувствата си. На Уди също може да му се случи. — Кристина сниши глас, сграбчи ръката на Ейприл над лакътя и я стисна с все сила. — Така че стой далеч от Уди! Разбра ли!

— Разбрах и още как — увери я Ейприл. — Не бих си и помислила да се намесвам във вашите... отношения... по какъвто и да било начин. Освен това вярвам, че вие двамата с Уди сте родени един за друг.

— Наистина ли? — весело възкликна Кристина.

— Да — увери я Ейприл. — Той е спал с повечето жени в тази страна, а, от онова, което съм чувала, ти пък си преспала с повечето от мъжете. Така че двамата с него сте си лика-прилика.

Изрекла тези думи, Ейприл отблъсна ръката на Кристина, затръшна вратата и запали двигателя. Кристина отстъпи назад с разкривено от ярост лице.

Ейприл включи на скорост и изхвърча от двора. Приличаше на човек, който бяга от мястото, на което е извършено особено жестоко и противно престъпление.

Кристина я изпрати с пламнали от гняв очи. Лицето ѝ, станало алено червено от ярост, бе застинало в грозна гримаса.

— Долна уличница! — злобно промърмори тя. — Аз ще ти дам да се разбереш!

11.

— Знаеш ли, Ейприл — заяви Джоана, — от години не съм се забавлявала толкова.

— Настина ли? — отвърна Ейприл и се обърна да я погледне.

— Е — срамежливо отвърна Джоана, — може би, след като се изключат забавленията с Джош.

Разсмяха се, а след това отново се заеха с работата си. Двете работеха добре заедно — бърбеха от време на време, като обсъждаха всякакви теми. Като се почне с живота по принцип и се стигне до най-обикновени и злободневни клюки. След заминаването на Кристина напрежението в къщата видимо спадна и всички сякаш започнаха да дишат по-леко.

В началото Ейприл се безпокоеше, че съвместната им работа може да попречи на приятелството им. Но след като с Джоана прекараха заедно последните две седмици буквално затворени в стария обор, Ейприл установи, че отношенията им станаха още по-близки и доверени.

Близостта, реши Ейприл, невинаги поражда презрение.

Имаше нещо обаче, което непрекъснато тормозеше Ейприл и не ѝ даваше мира. Не можеше да се отърси от спомена за сблъсъка ѝ с Кристина и все се питаше дали не трябва да разкаже на Джоана за случилото се.

Джоана, сякаш прочела мислите ѝ, сама повдигна въпроса и разреши проблема.

— Между другото, Ейприл, от няколко дни искам да ти кажа нещо, но все не успявам да намеря най-подходящите думи — рече ѝ тя.

Ейприл я изгледа с любопитство.

— Подобни притеснения не са ти присъщи, Джоана — заяви. — Не мога да си представя, че ти е трудно да ми кажеш каквото и да било.

Джоана остави мистрията и погледна Ейприл право в очите.

— Аз... просто се въздържах — сериозно отвърна тя. — Онова, което от известно време ми се ще да ти кажа, е, че Кристина и Уди

излизат заедно. Започнали да се срещат скоро след като се запознаха тук и аз... ами, не знаех как ще реагираш и малко се притеснявах при мисълта, че трябва да ти го кажа.

Устните на Ейприл бавно се разтегнаха в усмивка, която бързо премина в гръмогласен смях. Джоана я изгледа изненадано.

— Какво... какво е толкова смешно? — попита тя.

Заразителният смях на Ейприл продължи около минута и Джоана безпомощно се присъедини към нея.

— Аз... аз... от известно време насам се чудя как да ти съобща същата новина — успя най-накрая да изрече Ейприл. — Знаех за тях двамата, но все не можех да се престраша да ти кажа.

— Не! — възкликна Джоана. — Но... как? Откъде научи?

— Кристина разговаря с мен вечерта, преди да си тръгне от тук — обясни Ейприл. — Тъкмо си тръгнах след края на работния ден, когато тя ме настигна и недвусмислено ме предупреди да стоя далеч от Уди.

Джоана я изгледа слисано.

— Не мога да повярвам! — възкликна тя. — Но защо не, по дяволите? Кристина би постъпила точно по този начин.

След това Ейприл ѝ преразказа разговора им с най-големи подробности и двете с Джоана се посмяха от сърце. Почувстваха огромно облекчение. Сякаш най-последно бяха успели да прогонят демоничната сянка, която Кристина хвърляше върху живота им.

— Тя се държа изключително странно по време на целия си престой тук — подхвърли Джоана. — Същото беше и при предишното ѝ гостуване. Постоянно изчезваше някъде. Все обикаляше магазините или пък обядваше и вечеряше с приятели, за които никога не бях чувала. Един ден дори посети оранжерии. А това е нещо, което не е правила никога преди.

Лицето ѝ придоби сериозно изражение.

— Предполагам, че никога не съм познавала сестра си — заключи тя. — Поне не толкова добре, колкото смятах. Тя все още е нещо като загадка за мен и предполагам, че ще си остане такава до края. — Замълча за момент и потърси очите на Ейприл. — Но знаеш ли какво? — възкликна тя и продължи, без да чака отговор: — Това вече не е чак толкова важно. Важни сте единствено ти и Джош. Всичко останало е без значение.

Ейприл протегна ръка и я докосна нежно по бузата. Джоана стисна ръката ѝ и я целуна. Поседяха така известно време. После Джоана рязко пусна ръката на Ейприл.

— Аз... трябва да отида да си почина — промълви тя. В очите ѝ внезапно се появи страх. Обхваната от паника, Джоана несигурно се изправи. Ейприл мигновено скочи от мястото си и застана до нея.

— Ела Джоана. Позволи ми да те заведа до къщата.

Джоана просто кимна и хвана ръката ѝ.

Джош и Ейприл седяха заедно на терасата и се опитваха да се утешават взаимно докато Джоана спеше, упоена от силните лекарства.

Ейприл си мислеше, че никога преди не бе изпитвала толкова силна тъга, но вече бе обещала на Джоана и Джош, че ще бъде заедно с тях до края. И сега това ѝ се струваше най-правилното и естествено нещо, което би могла да направи. Тя вдигна поглед към Джош. Лицето му, сгърчено от мъка и тревоги, ѝ се стори посивяло и поостаряло. Момчешкото му излъчване бе изчезнало. За момента поне.

Той отвърна на погледа ѝ, сложи ръка върху нейната и я стисна. Усмихна се тъжно.

— Толкова се радвам, че си била заедно с Джоана, когато това се случи — тихо промълви той. — Не смея да си помисля какво би станало ако те нямаше там. Само при мисълта за това...

Ейприл сложи ръце върху раменете му.

— Слушай, Джош — твърдо заговори тя. — Аз бях там. Ако ме нямаше, Кони също щеше да се справи. Така че не се побърквай с мисли за това какво би могло да се случи. Все някак си ще успеем да се погрижим за Джоана и да ѝ помогнем да изживее последните си дни у дома. Точно както желае. По дяволите, готова съм да се преместя тук, ако се наложи.

Джош стисна ръката ѝ още по-силно, опитвайки да потисне желанието си да се изправи, да я прегърне и да я целуне.

— Предполагам, че *заедно* ще можем да се справим.

Ейприл почувства познатото вълнение, последвано почти веднага от неизбежното чувство на вина. Независимо дали си даваше сметка или не, Джош току-що бе казал *ние* и Ейприл не можеше да не почувства прилив на радост и нежност.

— Смятам да отида да видя как се чувства — рече Ейприл и с неохота измъкна ръцете си от неговите. — Зная, че ще спи още поне два часа, но искам да съм сигурна, че е добре. — Тя се изправи.

— И аз ще дойда с теб — рече Джош и също стана.

Двамата се качиха заедно в стаята ѝ. Джоана лежеше в полутъмната стая. Красивото ѝ лице изглеждаше напълно спокойно. Дишаше равномерно и единствено влажната ѝ коса напомняше за агонията, която бе преживяла.

Джош се наведе и нежно хвана едната ѝ ръка. Поддържа я известно време и я погали с любов. Ейприл стоеше отстрани и го наблюдаваше.

— Джоана — промълви той, — всичко ще бъде наред.

Джоана изобщо не помръдна. Очевидно все още бе под въздействието на силните медикаменти. Джош обаче продължи да ѝ нашепва успокоителни думи, като през цялото време нежно милваше ръката ѝ.

Очите на Ейприл се напълниха със сълзи, но тя побърза да ги изтрие с пръсти. Обичта ѝ към Джоана бе толкова дълбока и ѝ въздействаше толкова силно, че тя едва успяваше да се пребори с емоциите, бушуващи в душата ѝ. Мислеше си, че ще помни до края на дните си миговете, които бе прекарала в тази стая с Джош и Джоана.

След няколко минути Джош се наведе и докосна с устни челото на Джоана. После се изправи и се обърна към Ейприл. Лицето му беше разкривено от мъка.

— След малко ще дойдем пак.

Ейприл кимна. Двамата излязоха от стаята и се върнаха на терасата. Седнаха на местата си и Ейприл погледна часовника си.

— Предполагам, че няма да се събуди поне още час. Искаш ли нещо за ядене? — попита тя. — Кони я няма днес, но мисля, че ще мога да приготвя нещо набързо.

— Разбира се — съгласи се Джош. — Ще ти помогна, но преди това ще се обадя в оранжерииите. Карл трябва скоро да си тръгва и ми се ще да поговоря с него преди това. Ще се опитам да се свържа и с Кони. Ще трябва вече да ѝ кажа какво става и да я помоля да прекарва повече време тук.

— Това вероятно е добра идея — съгласи се Ейприл. — Освен това болестта на Джоана очевидно напредва и смятам, че ще бъде

почтено да ѝ кажеш цялата истина.

Джош кимна с глава.

— Имаш право.

Изправиха се и влязоха в къщата.

— Аз отивам в кухнята, за да видя какво мога да спретна за ядене.

— След малко ще дойда при теб — обеща Джош. После се обърна и тръгна към библиотеката, за да проведе телефонните разговори.

Ейприл отвори хладилника и откри, че Кони им бе оставила купища готова храна. Имаше от прочутата ѝ супа от скариди. Пригответе беше още пържено пиле, а също и пиле, задушено с авокадо и картофи. Господ да я поживи, помисли си Ейприл. Тази жена полага огромни усилия, за да е сигурна, че никой в тази къща няма да остане гладен.

Извади тенджерата със супа и се зае да я претопли. Реши, че едва ли някой от двамата ще пожелае нещо повече тази вечер. Супата още не беше се стоплила, когато Джош влезе в кухнята.

— В оранжериите всичко е наред — информира я той.

— Това е добре — отвърна Ейприл. — Ами Кони? Свърза ли се с нея?

— Не. Сигурно е излязла някъде. Ще я потърся отново по-късно тази вечер. Ако ли не, ще поговоря с нея утре сутринта.

— Тя ни е оставила достатъчно храна, но аз реших, че супата от скариди ще ни е напълно достатъчно — отбеляза Ейприл. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— Не, разбира се. Чудесен избор — с усмивка я увери той.

Приключиха с вечерята и отидоха да видят Джоана, която все още спеше спокойно. После решиха да поседнат на терасата въпреки хладния вечерен въздух.

— Тази вечер трябваше да отида до оранжериите — рече Ейприл. — И да взема орхидеите, на които най-накрая се спряхме. Днес Джоана дори ми даде устройството за дистанционно отваряне на портала.

Джош не можа да сдържи усмивката си.

— Искаш да кажеш, че вие двете най-после сте взели окончателно решение?

Ейприл кимна.

— Да — отвърна тя. — Отне ни само няколко месеца. Но, ако нямаш нищо против, смятам сега да отида до там и да ги взема. А ако се наложи, мога винаги да се върна и да прекарам нощта тук.

Джош отрицателно поклати глава.

— Не — рече той. — Днес свърши предостатъчно, Ейприл. Сигурен съм, че всичко тук ще бъде наред. Но никак не ми харесва мисълта да ходиш до оранжериите съвсем сама по това време.

— Наистина трябва да го направя — настоя Ейприл. — Налага се да взема тези орхидеи у дома, за да мога да ги нарисувам. И колкото по-скоро го направя, толкова по-добре. — Вдигна очи и го погледна. — Аз... ами аз чувствам някак си, че времето е от съдбоносно значение. Зная, че Джоана повтаря това от самото начало, но сега и аз започнах да мисля по същия начин. Времето е много важно. И сега — повече от всякога.

Джош кимна и сведе очи към масата.

Ейприл се пресегна и хвана ръката му.

— Нямах намерение да те разстройвам, Джош — рече му тя.

— Не си ме разстроила — увери я той и я погледна отново. — Не зная какво щях да правя без теб.

— Погледа я известно време, а след това с престорено весел глас възкликна: — А сега тръгвай от тук и отивай да вземеш проклетите орхидеи на Джоана.

Ейприл шофираше по магистралата като спазваше стриктно ограниченията на скоростта. Пътните полицаи като че ли обръщаха по-особено внимание на този участък от пътя, а на нея никак не ѝ се искаше да я глобят за превишена скорост. Беше свалила стъклата на прозорците и се наслаждаваше на хладния вечерен ветрец, който галеше лицето и рошеше косата ѝ. Действаше ѝ особено ободряващо след тежкия, изнурителен ден. Помисли си, че пътуването има почти терапевтичен ефект. А на посещениято в оранжериите гледаше не като на задължение, а като на приятно удоволствие.

Орхидеите, които смяташе да вземе от там, не бяха от редките и скъпи видове, поради което тя реши, че може да ги отнесе в дома си за няколко дни. Щеше да ги скицира и да помисли как точно да ги изработи от мидени черупки и раковини. Беше установила, че най-добре пресъздава някое цвете и растение, след като поживее около него няколко дни и го наблюдава от различни ъгли и на различна светлина.

Отби от магистралата и пое по пътя към оранжериите. Спря на паркинга и слезе от джипа. Не бе идвала тук по това време на вечерта и мястото ѝ се стори необичайно притихнало. Единствените звуци в тихата нощ идваха от нощните насекоми, които цвърчаха безспирно. Ейприл тръгна по пътеката към оранжериите и когато стигна пред портала, натисна устройството за дистанционното му отключване. Чу се изщракване и двете крила на портата се отвориха. Ейприл влезе вътре и тръгна към парника, в който се отглеждаха орхидеите от вида *Phalaenopsis*.

От Мигел нямаше и следа и Ейприл се запита къде се е дянал заедно с кучето пазач. Вероятно се е скатал някъде, за да подремне, помисли си тя. А и защо не? Ако кучето е толкова добре обучено, колкото твърдят, тогава няма от какво да се притеснява. То ще го събуди веднага щом подуши приближаването на непознат натрапник.

Продължи да върви по пътеката към парника. Внезапно цялото ѝ тяло настръхна. По гръбнака ѝ пробяга ледена тръпка.

Не съм сама, уплашено си помисли тя.

Застана неподвижно и наостри уши. Сигурна беше, че преди малко чу някакъв шум. Но какъв? А и защо кучето все още не бе започнало да лае? Досега трябваше да я е подушило и да се е скъсало от лай.

Ето! Отново същият звук. Идваше от другата страна на живия плет, който вървеше успоредно на пътеката. Долови отчетливо пъшкане. И стонове. О, боже, като че ли някой е ранен! — помисли си тя. Може би някой бе проникнал с взлом и бе наранил Мигел?

Ейприл не смееше да помръдне. Стоеше неподвижно като статуя и се заслушваше напрегнато. Ето го отново. Същите стонове. Този път обаче различи два гласа. Мъжки и женски.

Изправи се на пръсти, направи три безшумни крачки и спря в самия край на живия плет. Ослуша се отново, затаила дъх. От тук

чуваше по-ясно и мигновено разбра, че не се е излъгала. Отзад имаше двама души — мъж и жена.

Предпазливо надникна над плета, като се стараеше да не вдига никакъв шум и...

Едва не ахна при гледката, разкрила се пред очите ѝ. Веднага обаче се овладя и бързо се прикри от другата страна на живия плет.

Изпита силен страх и отвращение, които сграбчиха душата ѝ с хладните си пипала. Ледени тръпки пробягаха по гърба ѝ. По челото ѝ избиха ситни капчици пот и тя се разтрепери неконтролируемо. В същото време едва успяваше да потисне желанието да се изсмее на глас. Пое няколко пъти дълбоко дъх, след което бързо се върна при колата си.

Качи се в джипа, запали двигателя и бавно напусна паркинга. Включи фаровете едва след като се отдалечи достатъчно от оранжерииите.

Чак когато стъпи отново на магистралата и пое на север, усети, че отново може да диша спокойно. И в този момент внезапно осъзна абсурдността на страха и отвращението, които изпитваше. Удари с юмруци по волана и най-после даде воля на смеха, който толкова упорито се бе опитвала да потисне. Почувства огромно облекчение, напрегнатите ѝ мускули се отпуснаха и тя изведнъж видя случилото се в истинската му светлина.

Почакай само да кажа на Джоана и Джош, помисли си тя. Това сигурно страшно ги развесели. И тогава смехът ѝ замря така внезапно, както бе започнал.

О, боже! Каква глупачка съм само! Това означава... почти сигурно означава, че току-що открих човека, създаващ проблемите в оранжерииите. Джоана ще бъде... съсипана. А също и Джош. Знаеше, че може би греши, макар сериозно да се съмняваше в това.

Замисли се дали изобщо да сподели откритието си с Джоана. Може би трябва да отиде право при Джош, да му каже какво е видяла и да остави на него да вземе решение по отношение на Джоана.

По-добре обаче да почакам до утре сутринта, реши Ейприл. Няма смисъл да го притеснявам тази вечер. Моментът определено не е подходящ за подобни новини. Не и след днешните събития. Може би щеше да успее да го види насаме на сутринта. Всичко зависеше от състоянието на Джоана.

Ейприл настъпи газта, стиснала сърдито устни. Никак не ми харесва, че именно аз трябва да му съобщя лошите новини, мрачно си помисли тя. Само че нямам никакъв избор. Трябва да му кажа какво видях. И ужасната истина, колкото и болезнена да е, най-после ще излезе на бял свят.

12.

Ейприл пристигна в къщата по-рано от обичайното с надеждата, че ще успее да хване Джош, за да поговори с него насаме. Паркира до пикапа на Кони, скочи от стария си джип и се втурна право към кухнята.

— Здравсти, Кони — весело поздрави тя, подушила приятния аромат на прясно сварено силно кафе.

Кони вдигна поглед от плота, върху който кълцаше зеленчуци.

— Добро утро, Ейприл — отвърна на поздрава тя. — Тази сутрин си подранила.

— Трябва да поговоря с Джош — обясни Ейприл. — Да си го виждала наоколо?

Кони й кимна и се разсмя.

— Погледни право пред себе си — посочи й. — През вратата. Двамата с Джоана са на терасата.

В бързината Ейприл изобщо не ги бе забелязала.

— О! — възкликна тя. — Ама че съм глупава. Предполагам, че още не съм се събудила напълно.

— Върви при тях — подкани я Кони. — А аз ще ти донеса чаша кафе.

— Би било страхотно, Кони — усмихна се Ейприл.

Излезе отвън и махна с ръка на Джоана и Джош, които вече я бяха забелязали и я канеха да се присъедини към тях. Джоана изглеждаше както обикновено и Ейприл не можеше да не се изуми от промяната, настъпила с нея от снощи насам.

— Добро утро — весело поздрави тя, когато приближи масата. Наведе се и целуна Джоана по бузата. След това целуна Джош по върха на главата.

— Подранила си — отбеляза Джоана. — И аз много се радвам да те видя.

— Как се чувстваш тази сутрин? — попита Ейприл и седна до нея.

— Сега, когато и ти си тук, се чувствам фантастично — увери я Джоана. — Като нов човек.

— Наистина ли? — попита Ейприл и погледна към Джош.

— Направо е невероятно — увери я Джоана. — В момента не чувствам никакви последици от вчерашната криза и от силните лекарства.

— Но това е чудесно — възкликна Ейприл. Джоана наистина изглеждаше добре и макар и не съвсем бодра и жизнерадостна, поне отново бе заприличала на себе си.

— Ейприл, зная, че решението ми да си остана у дома прави нещата доста трудни за теб — рече ѝ Джоана. — Както и за всички останали.

— Не говори така! — сгълча я Ейприл. — Не искам изобщо да мислиш за това, Джоана.

— Но това е самата истина — възрази тя. — И искам да ти благодаря за всичко, което направи за мен. Защото аз наистина искам да си остана у дома до последно.

Джош я прегърна през раменете и нежно я притисна към себе си.

— Ти си си у дома, любов моя — рече ѝ той. — И тук ще си останеш. Това изобщо не подлежи на обсъждане.

Джоана го потупа по гърба.

— Благодаря — прошепна тихо. — И на двама ви. За готовността, с която приемате капризите на една луда.

— Ти не си луда — възрази Джош. После изведнъж се засмя. — Е, може би съвсем мъничко.

В този момент Кони се появи на терасата.

— Джош? — повика го тя. — На телефона. Карл се обажда.

Смехът на Джош изведнъж угасна. На лицето му се изписа загриженост.

— Веднага се връщам — рече той и се изправи.

— Отивам да видя за какво става въпрос. — После се отдалечи по посока на къщата.

Когато се изгуби от погледа им, Джоана се обърна към Ейприл.

— Тази сутрин трябва да се позанимая с едни документи — каза ѝ тя. — Но по-късно ще дойда да ти помогна.

— Мили боже, Джоана — възкликна Ейприл. — Не е необходимо да правиш каквото и да било. Трябва единствено да се

грижиш за себе си. Може би днес трябва да си починеш. Какво ще кажеш?

Джоана отрицателно поклати глава.

— Искам да се възползвам пълноценно от всеки миг, който ми е останал — с усмивка заяви тя. — А това ми напомня, че исках да ти кажа нещо... нещо, което сигурно ще ти прозвучи глупаво, но...

— Хайде, давай — подкани я Ейприл. — Няма да ти е за пръв път. И друг път си казвала глупави неща.

Двете се засмяха, но Джоана веднага след това я погледна сериозно.

— Надявам се, че след като си отида — заговори тя — ти няма да позволиш на спомена за мен... и за нашето приятелство... да ти попречи да изживееш живота си възможно най-пълноценно. И колкото по-скоро го направиш, толкова по-добре.

Ейприл я изгледа с любопитство.

— Какво...

Джоана стисна ръката ѝ.

— Трябва се омъжиш и да имаш деца, Ейприл. Веднъж ми каза, че искаш да имаш семейство. Аз също го искам. Заради теб. Искам ти и Джош да живеете щастливо и пълноценно след смъртта ми.

— Но... — започна Ейприл.

Джоана се пресегна и допря пръсти до устните ѝ.

— Шшт — прошепна тя. — Обичам ви и двамата.

Ейприл работеше в реконструирания обор от двадесет минути, когато Джош застана на вратата. Тя вдигна поглед към него и мигновено разбра, че нещо не е наред. Изправи се и се приближи до него.

— Джош? — тихичко рече тя. — Джош, какво е станало?

Той продължи да стои неподвижно с наведена глава.

— Имало е проблем в лабораторията — най-сетне рече той. — Някои от моите хибридни видове орхидеи са били съзнателно унищожени. — Той тъжно поклати глава. — Точно когато започнаха да растат.

— Джош — опита се да го прекъсне Ейприл, но той не ѝ даде възможност.

— Което означава, че този път загубите ни ще са огромни. Поне по отношение на времето, което вложих в създаването на тези хибриди. Аз лично създадох тези малки растения. Със собствените си ръце. — Въздъхна и я погледна. — Не мога да спечеля тази битка, Ейприл.

— Джош — настоятелно повтори тя. — Трябва да ме изслушаш. Тази сутрин дойдох по-рано, защото трябва да поговоря с теб за оранжерииите.

— За какво говориш? — изненадано попита той.

Ейприл го погледна и думите се изляха от устата ѝ като пълноводен поток.

— Снощи, когато отидох там, чух някакви странни звуци. Направих малко разследване и видях Мигел и Кони, които правеха секс...

Очите му се разшириха от изумление.

— Какво? — възкликна той. — Сигурно се шегуваш!

Тя поклати отрицателно глава.

— Бяха точно до пътеката, която води към оранжерииите. Всъщност, намираха се точно зад лабораторията. Зад живия плет. Поогледах внимателно и видях, че кучето е с намордник и стои завързано точно до тях. Изглеждаше така, сякаш иска да ме разкъса на парчета.

— О, боже! — отново възкликна Джош.

— А Кони и Мигел се съвкупяваха като... абе, не зная като какви.

Джош я прегърна през раменете и я притисна към себе си.

— Ейприл, ужасно съжалявам, че си станала свидетел на подобно нещо. — Той тръсна глава. — Не, не го вярвам!

Внезапно се отдръпна и започва да обикаля из помещението. След това спря и се обърна към Ейприл.

— Но Кони от години е като сестра за Джоана — заяви той. — А за мен Карл е като роден брат. Просто не мога да повярвам, че Кони може да има нещо общо с всичко това.

— Щом казваш — промърмори Ейприл. — Мисля обаче, че си длъжен сериозно да обмислиш тази възможност. Джоана ми е казвала колко амбициозна е Кони. С какво презрение се отнася към хората от

собствената си черга. Колко е горда, високомерна и твърдо решена да се издигне в живота.

Джош я слушаше и все повече се притесняваше от чутото. Въпреки това я остави да продължи.

— Ти също си ми казал, че тя излиза само със заможни и влиятелни мъже. От англосаксонски произход при това. — Погледна Джош право в очите.

— Зная, че не искаш да слушаш подобни неща. Не ти се ще дори да мислиш за това, но трябва да си отговориш на въпроса защо Кони би отишла чак в оранжериите и то за да прави секс с *Мигел*. И сам знаеш, че той е един бавно развиващ се нещастник. Ако не преследваше някаква цел, Кони изобщо не би му обърнала внимание, Джош, и ти го знаеш.

Той наведе глава.

— Такъв съм глупак! — възкликна той. — От толкова време отказвам да повярвам, че някой би ми навредил съзнателно. Това ще разбие сърцето на Джоана.

— Може би... може би не е нужно да научава — подхвърли Ейприл, макар да смяташе, че независимо от ужасяващото предателство на една от най-близките ѝ приятелки, Джоана определено би искала да узнае истината.

— Ще видим — промърмори Джош. — Преди обаче да предприема каквото и да било, ще поговоря с Мигел и ще се опитам да изкопча някаква информация от него. След това ще решавам как да постъпя.

— Планът ти ми изглежда добър — насърчи го Ейприл.

— Трябва веднага да отида в оранжериите.

— Тръгвай тогава. Аз ще съм тук, ако Джоана има нужда от нещо.

— Тя е изумителна! — отбеляза Джош и я погледна. — В момента е в кабинета си и се занимава с някакви документи. Изглежда напълно спокойна и омиротворена. Каза ми, че смята да дойде тук, за да ти помага.

— Това е добре — отвърна Ейприл. — Засега не се очертават проблеми на домашния фронт. Аз ще се справя тук. А ти отивай в оранжериите.

— Тръгвам. И наистина ужасно съжалявам за онова, на което си станала свидетел, Ейприл. Зная, че за теб сигурно е било шок.

Тя кимна.

— Ще го преодолея — с тъжна усмивка го увери тя.

Джош я прегърна за миг, след което веднага се отдръпна.

— До скоро.

Обърна се и излезе. А сърцето на Ейприл биеше както никога преди. О, господи, помисли си тя. Прости ми, но аз... аз наистина обичам този мъж. И смятам, че и той ме обича.

Мигел седеше на стола пред бюрото на Джош. Очевидно се чувстваше неудобно и постоянно шаваше с ръце и крака. Не влизаше често в този кабинет и посещенията тук никак не му харесваха. Луна все го дразнеше за нещо, а Джош обикновено искаше да разговаря с него, след като се е случило нещо сериозно и неприятно.

Джош седеше зад бюрото си и наблюдаваше Мигел, изпълнен с ужас от онова, което му предстоеше да направи. Леко се изкашля и заговори.

— Мигел — спокойно започна той, — някой идва ли да те посещава тук, когато си на работа нощем?

Мигел яростно поклати глава и здраво затвори очи.

— Не, никой — бързо отвърна той. — По цяла нощ съм съвсем сам.

— Сигурен ли си, Мигел? — настойчиво попита Джош.

Мигел не го погледна. Отново затвори очи и започна да клати глава.

— Вече ти казах. Никой не идва — промърмори той. — Никога. Никой не идва.

Джош познаваше много добре хората, които работят за него и Мигел не бе изключение в това отношение. И сега, докато го наблюдаваше да се гърчи на стола пред бюрото, Джош, без никакво съмнение разбра, че Мигел го лъже. Това откритие го натъжи, но той знаеше, че едва ли би могъл да държи Мигел отговорен за действията му. В края на краищата умствените му способности бяха като на малко дете.

— Мигел — най-сетне се обади Джош, — мисля, че забравяш нещо.

— Не-е, господин Джош. Мигел не забравил нищо — възрази Мигел и отново поклати глава. Не толкова енергично този път.

— Сигурен съм, че си забравил, Мигел — настоя Джош. — Защото мисля, че Кони е идвала да те посещава тук, нали?

— Кони? — повтори Мигел с разширени от уплаха очи.

— Да, Мигел. Кони. Видели са ви тук заедно... И както чух, май сте се забавлявали доста добре. — Джош се насили да се усмихне.

Мигел вдигна поглед към него и се усмихна широко, напълно забравил страховете си. Веднага след това обаче си даде сметка за грешката, която беше допуснал и изплака като безпомощно кутре. Последваха и неизбежните сълзи.

— Съжалявам, господин Джош — изломоти той. — Съжалявам.

Джош се мразеше зарази разплакания и разстроен Мигел, но знаеше, че трябва да стигне до дъното на тази история. Стана от стола си, заобиколи бюрото и застана до Мигел. Коленичи пред стола му и сложи ръце върху яките рамене на този мъж момче.

— Няма нищо, Мигел — спокойно рече той и леко го потупа по гърба. — Няма нищо.

Мигел продължи да ридеа задавено, но отказваше да погледне Джош в очите.

— Слушай, Мигел — каза му Джош. — Сега трябва да ми помогнеш. Ти си единственият човек, който може да го направи. Чу ли това? Единственият човек. Мислиш ли, че би могъл да престанеш да плачеш и да го направиш? Можеш ли да ми помогнеш да спася оранжериите?

Мигел най-сетне се осмели да го погледне.

— Аз ли? — попита той.

— Да, Мигел, ти — отвърна Джош. — Можеш да го направиш. Трябва само да ми кажеш дали Кони е правила нещо непозволено при посещенията си тук? Тя... саботира ли нещо?

— Саботира? — Мигел изглеждаше объркан.

— Кони бърника ли някъде? — настоя Джош. — Влиза ли в някоя от оранжериите? Или пък в лабораторията?

Мигел продължи да го гледа безмълвно.

— Мисли, Мигел. Много е важно. Помни, че ти единствен можеш да спасиш оранжериите. Какво правеше Кони, когато идваше тук?

— Ами ние само се забавлявахме — отвърна Мигел.

— Къде, Мигел? — продължи да настоява Джош. — Вътре? Вън? Къде?

— На различни места — отвърна Мигел. — Понякога в оранжериите. На различни места. В лабораторията. Тя... тя ме караше да отключвам...

— И последния път бяхте в лабораторията, така ли? — предположи Джош.

Мигел кимна утвърдително.

— Така мисля — отвърна той. — Онази с многото рафтове. С многото чаши.

Джош стисна рамото на Мигел, а след това се отдръпна и свали ръце от момчето. Все още не му се искаше да повярва на чутото, но този път дори и той не можеше да отрече очевидното. Кони работеше за братята Роси. От всички хора на света точно Кони, винаги вярната и всеотдайна Кони, бе решила да ги предаде.

В гърлото му се надигна горчива жлъч. Гадеше му се само при мисълта за двулличната ѝ измяна, но едновременно с това изпитваше огромна тъга и отвращение. Все едно че най-добрият му приятел му бе обърнал гръб. Ей така, без основателна причина...

Джош се изправи бавно.

— Добре, Мигел. Да вървим. Ще те закарам у вас.

Мигел веднага стана от стола. Джош отвори вратата на кабинета си. Луна вдигна поглед към тях, затвори бързо телефона и се усмихна широко. Ослепително белите ѝ зъби заблестяха на фона на яркото червило.

— Мигел? — изчурулика тя. — Днес изглеждаш много красив. Обожавам скъсаните ти дънки. Толкова са секси!

Мигел мигновено се запъти към входната врата, а Джош намръщено погледна Луна.

— Остави го на мира.

Усмивката ѝ мигновено изчезна, заменена от нацупена гримаса.

— Отивам си у дома — рече ѝ Джош. — Двамата с Карл оставате да пазите крепостта.

— Но ти току-що дойде! — В гласа на Луна се долавяше раздразнение. — Но както кажеш, шефе — допълни тя. — Както кажеш.

Луна вече се пресягаше към телефонната слушалка, когато Джош излезе след Мигел. Бързаше да го настигне. И да се прибере у дома.

Джош спря в предния двор. Старият пикап на Кони си беше на мястото. Той скочи от ланд круизъра и понечи да тръгне към кухнята, но след това реши първо да провери как е Джоана. Заобиколи къщата и се насочи към една дървена портичка, отвеждаща направо към басейна. Надяваше се да намери Джоана при Ейприл в новата изкуствена пещера.

Когато наближи, с изненада чу смеха ѝ. Несъмнено беше смехът на Джоана — мелодичен, гърлен и изпълнен с веселие. Джош не можа да сдържи усмивката си. Поспря, преди да стигне до входа, притаи се сред ябълковите дървета, за да я послуша и понаблюдава.

Зърна Джоана точно до вратите на изкуствената пещера. Седеше на пода с кръстосани крака и бе покрита от главата до петите с фин прах. Ейприл и някакъв млад мъж — кой ли е пък той? — запита се Джош — също седяха на пода до нея. И тримата пиеха чай с лед. Очевидно бе уцелил времето им за почивка. Когато смехът им утихна, Джош различи гласовете на Ейприл и Джоана, които си бърбеха приятелски. Изглеждаха напълно спокойни и безгрижни.

Джош постоя още малко сред дърветата. Никак не му се искаше да им се натрапва точно в този момент. В крайна сметка реши да се върне в къщата и да приключи веднъж завинаги с Кони.

Завари я в кухнята. Белеше картофи и тихичко си тананикаше нещо.

— Джош? — вдигна очи и се усмихна. — Много бързо се върна.

— Да, Кони — отвърна той. — Всъщност... прибрах се у дома, защото искам да поговоря с теб по един въпрос.

Кони продължи най-невъзмутимо да бели картофи.

— Въпросът е много сериозен, Кони — предупреди я той.

Тя само сви рамене и заяви:

— Не се притеснявай, Джош. Вече зная какво се каниш да ми съобщиш.

— Така ли? — с изненада попита той.

— Джоана ми каза за рака — поясни Кони и от ново сви рамене.
— Трябваше да ми каже, защото болестта ѝ започна да се проявява.

Джош запази мълчание, опитвайки се да смели тази новина.

— Ужасно съжалявам — продължи Кони и го погледна крадешком. — Същото се случи с моя чичо. Беше ужасно. Но това е болест, която може да поразии всекиго. *Дори и Джоана.*

Гласът ѝ беше невероятно спокоен и лишен от всякакви емоции. Джош беше потресен до дъното на душата си. В продължение на толкова много години Кони беше тяхна близка приятелка. Всички я възприемаха като член от семейството. Дали спокойствието ѝ не се дължеше на дълбоко вкоренения ѝ фатализъм? Джош нямаше отговор на този въпрос. Трябваше обаче само да си припомни причината, поради която бе дошъл да разговаря с нея, за да разбере, че Кони не е жената, за която винаги я бе смятал.

— Не дойдох тук, за да говорим за Джоана — рече ѝ той.

— О? — възкликна Кони и продължи с картофите. — Казвай тогава какво те мъчи, Джош.

— От известно време се срещаш с Мигел в оранжерииите — без всякакви заобикалки заяви Джош. — Нали, Кони?

Кони изпусна ножа и избухна в смях.

— Мигел! — извика тя. Прегънала се на две, продължи да се смее истерично. Лицето ѝ стана тъмнорвено, а тя продължаваше да се смее и да удря с ръце по бедрата си.

Бурната ѝ реакция се стори доста пресилена на Джош. Кони като че ли се опитваше да представи лъжите си по възможно най-убедителния начин.

— Мигел? — повтори тя. — Той ли ти го каза? Джош кимна утвърдително.

— Да, Кони. Той ми го каза.

— Е, той е малоумен, нали? — напомни му тя и се изсмя презрително. — Защо изобщо му вярваш, Джош?

Отново се захвана да бели картофи. Красивото ѝ лице бе застинало в гримаса на престорено веселие.

— Видели са те там с него, Кони — отново заговори Джош.

Веселието изчезна начаса, изместено от раздражение и яд.

— Кой ти каза това? — настоятелно попита тя. Продължаваше да стиска ножа в ръка, но иначе стоеше съвършено неподвижно.

Джош не отговори. Стоеше там и я гледаше, изпълнен с тъга.

— Кой? — сърдито извика тя. — Кой ти наприказва тази лъжа?

— Ейприл — отвърна Джош.

— Но това е лудост — заяви Кони. — Тя е луда!

— Не, Кони — възрази Джош. — Ейприл не е луда и ти го знаеш. Защо ѝ е да си измисля нещо такова? А? Защо да ме лъже, че те е видяла да чукаш Мигел точно зад лабораторията? Кажи ми! Защо?

Гневът постепенно изчезна от лицето на Кони и тя предпазливо остави ножа върху кухненския плот. Разбираше, че е безсмислено да отрича повече. Машинациите ѝ бяха разкрити.

— Защо, Кони? — тихичко попита Джош. — Защо ни причини всичко това? Винаги сме те обичали и смятахме, че и ти ни обичаш. — Замълча за момент и я погледна изпитателно. — Толкова много ли ти платиха братята Роси?

— Не зная за какво говориш — отрязва го тя. Гневът ѝ отново взе връх.

— А пък аз мисля, че знаеш. — Джош въздъхна уморено. — Никак не ми се иска да го повярвам — продължи той. — Ти и Карл, и Луна... всички вие бяхте като близки роднини за мен и Джоана. Винаги сме се опитвали да ви помагаме. Господи, Кони, точно в този момент един адвокат се бори да ти издейства зелена карта. Защото ние с Джоана те обичахме достатъчно, за да платим хонорара му.

Лицето на Кони стана алено червено, но тя продължи да се държи предизвикателно. Свали кухненската си престилка и я захвърли върху гранитния плот.

— Не искам повече да слушам това — арогантно заяви тя. — И вече нямам нужда от помощта ви. Не ми трябва повече шибания ви адвокат.

Блесналите ѝ от ярост очи за миг срещнаха погледа му.

— Питър Роси ще се ожени за мен! — изведнъж обяви тя. — Защото ме харесва. Харесва ме повече отколкото харесваше оная уличница, сестрата на Джоана!

— Какво... за какво говориш? — изумено възкликна Джош.

— Кристина се чукаше с него докато аз вършех цялата мръсна работа — изкрепя тя. — Само че накрая аз го пипнах! Аз, не тя! И

сега ще стана по-богата от вас!

Преди Джош да успее да отговори каквото и да било, тя се обърна и изхвърча от кухнята.

Джош я изпрати с поглед, а след това въздъхна дълбоко.

Това е краят на цяла една ера, помисли си той. Една по-щастлива и безгрижна ера. А бъдещето като че ли крие единствено безутешна самота.

Понечи да се върне в пещерата, но след това реши, че не иска да зарази с мрачното си настроение тримата безгрижни работници, които бе видял там. Пък и се налагаше спешно да поговори с Карл. Поредната неприятна задача. Трябваше да каже на Карл, че сестра му работи за братята Роси и точно тя е причинила всичките им проблеми напоследък. И в този момент си спомни, че бе видял камиона на Карл, паркиран пред офиса на братята Роси.

Не може и той да е замесен в това! *Или?*

Не знаеше каква е истината, но реши да разбере веднага. Излезе на бегом на двора, качи се в колата си и за втори път през този ден, подкара към оранжерииите.

Целият район около басейна бе осветен от примигващите пламъчета на десетки свещи, поставени във ветроупорни фенери. Някои от тях бяха наредени по стените около басейна, други висяха от клоните на близките дървета. Имаше и такива, които се носеха по повърхността на басейна. В центъра на красиво подредената маса бе поставена голяма орхидея от вида *Miltonia spectabilis*, разновидност на *Moreliana*. Екзотичните ѝ цветове — от червено-оранжеви до бледорозови — отрупваха стените на саксията и се спускаха като огнен водопад към безупречно бялата покривка.

Вечерята беше обилна и вкусна. Джош бе изпекъл сочни филета на грила на терасата. Приготвил беше още печени картофи и салата от зеленчуци. Сервира цялото това угощение с изключително скъпото „Шато Латур“ — вино, което пазеше за много специални случаи.

— Вечерята беше фантастична — заяви Джоана и остави чашата си на масата.

— Напълно съм съгласна с теб — подкрепи я Ейприл.

— Много ви благодаря, дами — отвърна Джош и лекичко се поклони. — За мен беше удоволствие.

— И на какво дължим тези кулинарни подвизи от твоя страна? — поинтересува се Джоана.

— О, просто бях в настроение да се позанимавам в кухнята — добродушно отвърна Джош.

— Разбирам. И къде е Кони? — попита Джоана. — Мислех, че тази вечер ще остане по до късно, за да ти помогне.

Джош и Ейприл се спогледаха. По-рано вечерта, докато Джоана се преобличаше за вечеря, Джош бе успял накратко да я запознае със случилото се през деня. Той съзнаваше, че ще се наложи да съобщи на Джоана за предателството на Кони, но все се надяваше, че няма да му се наложи да го направи веднага. Надявал се бе тримата да прекарат една приятна вечер, без да обсъждат този неприятен проблем, но сега разбираше, че това едва ли е възможно.

— Хайде, Джош — настоя Джоана. — Ясно ми е, че става нещо и искам веднага да разбера какво е.

— Ами... — колебливо започна той. — Кони напусна.

— Напусна ли? — разтревожено възкликна Джоана. — Какво искаш да кажеш с това *напусна*. Тя никога не би си тръгнала просто ей така.

На Джош никак не му се искаше да ѝ каже истината.

— Ами... когато тази вечер се прибрах у дома, забелязах, че нещата ѝ ги няма — уклончиво заобяснява той.

Джоана го изгледа изпитателно, а очите ѝ заблестяха напрегнато. После от устата ѝ се изтръгна дълбока въздишка.

— Тя ни е предала, нали? — Това не беше въпрос, а заключение.

Джош я погледна и кимна.

За част от секундата по лицето на Джоана се изписа огромна тъга. Ейприл, която я наблюдаваше отблизо, си помисли, че ще запомни това нейно изражение до края на живота си. Страданието, което зърна, макар и само за миг в очите ѝ, свидетелстваше за огромната болка, която съпътстваше жестокото разрушаване на едно дълбоко и искрено приятелство.

— Тя е причинила всичките ни неприятности в оранжерииите, нали? — отбеляза Джоана.

Джош кимна отново. Безмълвно.

Джоана вдигна поглед към измъченото му лице, а след това се обърна към Ейприл, която си бе надянала маска на спокойно безразличие.

Внезапно Джоана отметна глава и избухна в дълбок смях, който ги смая от изумление. Смя се дълго и искрено, неспособна да овладее напирещото в гърдите ѝ веселие.

Ейприл и Джош си размениха озадачени погледи. Смяхът на Джоана бе много заразителен, но в този момент никой от двамата не знаеше как да тълкува поведението ѝ.

Когато най-сетне успя да се успокои, Джоана ги изгледа един по един.

— Изтрийте тази тъга от лицата си! — възкликна тя. — Човек може само да се надсмее над подобно предателство. Или пък да се скъса от рев. Само че аз предпочитам първото.

Въпреки това в очите ѝ проблеснаха сълзи, които тя умело избърса с ръка.

— Всичките тези години на доверие и приятелство! — замислено промълви Джоана. — Надявам се поне да са ѝ платили добре.

— Сега поне знаем кой е в основата на проблемите — намеси се Ейприл. — Не че това е кой знае каква утеха.

— Ето така трябва да се разсъждава! — възкликна Джоана. — Нека погледнем на проблема откъм хубавата му страна.

Ейприл не беше съвсем сигурна доколко са искрени думите на Джоана.

— Ама ти сериозно ли говориш? — попита тя.

— Напълно — увери ги Джоана. — Крайно време е да продължим напред. — Погледна към Джош.

— Единият от братята Роси обади ли ти се както обикновено? — попита тя.

Джош кимна утвърдително.

— Питър. Както обикновено.

— Така... Това че разбрахме за предателството на Кони не означава, че братята Роси ще се откажат от намерението си да ни съсипят и да изкупят бизнеса ни. Но сега поне можем да сме сигурни, че никой не им помага отвътре. — Джоана замълча за момент и изпитателно се вгледа в Джош. — Вече няма кой да им помага, нали?

— По едно време смятах, че имат и друг човек — отвърна той. — Но...

— Кой? — тревожно попита Джоана.

— Карл. Но притесненията ми, слава богу, се оказаха напразни. Един ден видях камиона му на паркинга пред офисите на Роси и се притесних. Особено пък след като разбрах за Кони. Оказа се обаче, че те го поканили там по съвсем законен повод — интервю за работа. Всъщност, му предложили огромна сума, за да ни напусне. Той обаче отказал.

— Нека сме благодарни и на малките радости — подхвърли Джоана. — Карл възстанови част от вярата ми в човешкия род.

— Не бързай толкова — предупреди я Джош. Реши, че сега, след като вече бе понесла най-тежкия удар, Джоана можеше да чуе и останалата част от историята.

— Още ли има? — попита тя и го погледна.

Той поклати глава.

— Очевидно Кристина се е срещала с Питър Роси.

— Какво! — Джоана го погледна с изумление.

— Как разбра? — попита Ейприл, изненадана не по-малко от Джоана.

— От Кони — обясни той. — Не зная до каква степен може да й се вярва, но от онова, което каза, останах с впечатлението, че Кристина се е срещала с Питър Роси. Предполагам, че той се е опитвал да изкопчи от нея някаква информация. Само че, поне според Кони, Питър я зарязал и сега възнамерява да се ожени за нея. За Кони.

Джоана запази мълчание в продължение на няколко секунди, а след това тръсна глава сякаш се опитваше да проясни мислите си.

— Навярно трябва да бъда шокирана — изрече тя, — но истината е, че не съм. Може би съм малко изненадана, но само толкова. — Обърна се и погледна Ейприл. — Предполагам, че се е хвърлила в обятията на Уди, след като Питър Роси я изоставил.

— Бедничкият Уди! — възкликна Ейприл. — Сигурна съм обаче, че двамата са си лика-прилика.

Двете с Джоана се разсмяха. Малко по-късно и Джош се присъедини към тях.

— Значи излиза, че сме били предадени както от Кони, така и от Кристина — тихо отбеляза Джоана. — Това не говори добре за нашата

прозорливост, но — тя погледна първо Джош, а след това и Ейприл — поне знаем, че можем да разчитаме един на друг. — Пресегна се и хвана ръцете на двамата.

— Можеш да се обзаложиш на това — увери я Джош.

— Със сигурност — подкрепи го Ейприл и леко стисна ръката на Джоана. След това лицето ѝ стана сериозно и тя насочи поглед към Джош. — Какви са щетите този път? — попита го тя. — Колко лошо е положението?

Джош изпъшка.

— Дори не ми се мисли за това.

— Налага се — заяви Джоана. — Колкото по-скоро си изясним положението, толкова по-добре.

— Някои от растенията в лабораторията са напълно унищожени — информира ги Джош. — Все още не съм наясно с пълния размер на щетите.

Джоана въздъхна.

Той се обърна към Ейприл.

— Става дума за хибридите, върху които работех. Всички унищожени растения са кръстоски между различни видове орхидеи, което означава, че във всички случаи загубите ни ще бъдат големи. Тези хибриди току-що бяха започнали да растат при лабораторни условия.

— И какво трябва да се направи сега? — попита Ейприл.

— Ами ще се наложи да започна пак от нула — отвърна Джош. — По-лошо би било само, ако бяха решили да подпалят оранжерииите. Най-напред трябва да разбере кои точно хибриди са били унищожени. Те всички са номерирани, така че няма да е трудно. След това ще се опитам да ги създам отново. Един много бавен и трудоемък процес.

— Готова съм да помогна, доколкото мога — предложи Ейприл. — Зная, че ще трябва да науча много неща, но съм готова да опитам.

— Много благодаря за предложението, но мисля, че ти си предостатъчно заета в момента — възрази Джош. — Което ме подсеца да те попитам кой е мъжът, когото видях да ти помага днес?

— Ранди Джарвис — отвърна Ейприл. — Работила съм с него един-два пъти и затова му се обадох да го попитам дали е готов да заеме мястото на Уди.

За наш късмет Ранди се оказа свободен и от днес работи заедно с мен.

— Страхотно! — доволно възкликна Джош. — Защото зная, че имаш още много работа.

— Точно така — съгласи се Ейприл. След това погледна Джоана. — Двете с теб имаме цяла пещера за довършване. Нали?

— Дяволски си права! Освен това трябва да работим изключително бързо — изтъкна Джоана. После погледна Ейприл и на лицето ѝ се появи хитра усмивка. — Друг път ще помагаш в оранжериите. По-нататък, в бъдещето.

Тримата се разсмяха, но Ейприл остана с впечатлението, че Джоана непрекъснато я тласка в точно определена посока. Тя обаче нямаше нищо против. Не, каза си. Наистина нямам нищо против. Всъщност това, което става, много ми харесва дори.

13.

Следващите дни изминаха с трескава бързина. Ейприл и Ранди работеха извънредно, за да завършат проекта навреме. Джоана често им помагаше, или просто ги наблюдаваше, излегнала се удобно на един шезлонг. Все по-чести обаче ставаха дните, в които тя се оттегляше в къщата, за да си почине в полутъмната спалня.

Ейприл никога не оспорваше решенията ѝ, не ѝ даваше съвети и не ѝ предлагаше помощ. Знаеше, че Джоана сама ще я потърси, ако има нужда от нещо.

Ето защо по никакъв начин не се намесваше в живота ѝ, уважаваше правото ѝ на уединение и не коментираше решението ѝ да изживее достойно последните си дни. Въпреки това изпитваше огромна мъка и скърбеше както никога преди. Понякога имаше чувството, че тъгата ще я погълне напълно и ще я задуши в отровните си пипала. Работата върху проекта обаче ѝ осигуряваше цел и начин да се разтовари. Позволяваше ѝ да съсредоточи усилията си върху нещо съзидателно и да не мисли непрестанно за приближаващата смърт.

Знаеше, че Джоана бавно си отива от тях и съзнаваше, че е безсилна да промени това. Понякога забелязваше странно отнесен поглед в очите ѝ — тя сякаш вече ги бе напуснала, или пък за малко бе зърнала онова, другото, по-добро място, което я очаква търпеливо.

Ейприл разбираше огромната мъка, която преживява Джоан, но го умоляваше да продължи да живее, както и преди. Той, доколкото можеше, също се стараяше да уважава желанията на Джоана. И докато сърцето му кървеше от болка, той смело посрещаше всеки нов ден и надянал маска на престорено спокойствие, отиваше на работа, както обикновено.

Всичко това е резултат от смелостта на Джоана, често си мислеше Джоан.

Работата му, за щастие, имаше положителен терапевтичен ефект. Той потъна в безкрайната работа, свързана с каталогизирането на съсипани хибридни видове и опитите му да ги създаде отново. Зимата

наближаваше, а той все повече се изпълваше с надеждата, че скоро ще успее да покаже на Джоана специалния хибрид, върху който работеше.

Около месец след последния инцидент в лабораторията Ейприл отиде на обяд в къщата. Това бе един от добрите дни на Джоана. Чувстваше се изпълнена с енергия, очите ѝ танцуваха и тя често избухваше в непринуден смях.

Заместничката на Кони, една братовчедка на Карл на име Елизабет, им сервира десерт — плодова пита като онази, която приготвяше Кони — и Джоана и Ейприл, седнали в зимната градина, я изядоха до последната трошичка.

— Беше много вкусна — отбеляза Ейприл.

— Изключително вкусна — съгласи се Джоана. — Извадихме голям късмет с Елизабет. Тя никога няма да ми бъде приятелка като Кони, но... пък може би и никога няма да ми забие нож в гърба — през смях заключи тя. — Което ми напомня — Джоана взе един брой на местния вестник, който лежеше на стола до нея, — че може би ще проявиш интерес към това. — Подаде вестника на Ейприл.

Тя веднага забеляза сватбената снимка и мигновена разпозна булката.

— О, боже! — невярващо възкликна Ейприл. — Аз... аз си спомням какво каза тогава на Джош, но въпреки това... все още ми е трудно да повярвам.

#Сеспедес и Роси си размениха брачни клетви

„Кони Луис Сеспедес и Питър Антъни Роси, и двамата жители на Уотсънвил, в събота се венчаха пред съдия Томас Куин по време на гражданска церемония, състояла се в Уотсънвил. Младоженецът е президент на Роси брадърс инкорпорейтид — голямо земеделско предприятие, занимаващо се с продажби на едро на оранжерийна продукция. Булката е вицепрезидент на същото предприятие.“

Ейприл върна вестника на Джоана.

— Предполагам, че тия двамата напълно заслужават онова, което им се случва.

— О — спокойно отбеляза Джоана, — струва ми се, че са много подходящи един за друг. И двамата са много агресивни и амбициозни. Искрено се надявам Кони да е щастлива с него. Сигурна съм, че двамата са родени един за друг. Също като Кристина и Уди.

Ейприл я погледна изпитателно.

— Чувала ли си се скоро с нея?

Джоана кимна, а след това се усмихна закачливо.

— Обади ми се тази сутрин. Не би трябвало да злорадствам — весело отбеляза тя, — защото зная, че Кристина е нещастна, но просто не мога да се въздържа. Тя замълча за момент.

— И какво? — не издържа паузата Ейприл. — О, Джоана, кажи ми какво става, преди да съм се пръснала от любопитство.

— Милата ми сестра и Уди са се оженили в Монтесито — обяви тя.

— Не! — възкликна Ейприл.

— Направили са го! — през смях потвърди Джоана. — И знаеш ли какво?

— Какво?

— Той вече започнал да ѝ изневерява — отвърна Джоана. — И това ако не е някаква висша справедливост!

— Случилото се с Кристина е много жалко — отбеляза Ейприл, — но не бих казала, че това ме разстройва особено.

— Нито пък мен — увери я Джоана. — Аз имах възможност да ѝ кажа какво мисля за връзката ѝ с Питър Роси. А също и с Уди. Вече ѝ простих за стореното. Но преди това ѝ дадох ясно да разбере какво мисля за нея и машинациите ѝ. — Замълча за момент и погледна Ейприл. — Мисля, че прошката е важна — продължи тя, — защото не бива да трупаме в душата си негодувание и яд. Те само ни разяждат отвътре и ни правят по-лоши. Сега вече зная, че Кристина винаги ще си остане член от семейството ми. Но това не означава, че тя е най-близкият ми човек. Най-близки за мен сте вие двамата с Джош.

Пресегна се хвана ръката на Ейприл.

— Изслушай ме, Ейприл — настоя тя. — Когато разбрах, че съм болна, се захех да издиря съвършената партньорка за Джош, която да заеме мястото ми, след като си отида. Предполагам, че съм се опитвала да се правя на господ бог. — Виолетовите ѝ очи заблестяха щастливо.

Ейприл внезапно се почувства леко замаяна. Имаше чувството, че това не се случва наистина. Не можеше да повярва, че Джоана действително произнася тези думи толкова спокойно и уверено. Въпреки това продължи да слуша, без да я прекъсва.

— И тогава съдбата изведнъж те изпречи на пътя ми — продължи тя. — Ти ми донесе огромно щастие. А също и на Джош. Сега се надявам, че вие двамата — ти и Джош — ще почетете паметта ми като продължите да живеете. Пълноценно и щастливо. — Замълча за момент, а на устните ѝ заигра блажена усмивка. — Няма да кажа нито дума повече. Мисля, че ти... разбираш какво имам предвид.

Ейприл не знаеше какво да каже в отговор. Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя се наведе и целуна Джоана, а след това нежно я притисна към себе си.

— Сега смятам да отида да подремна в стаята си — заяви Джоана, — а по-късно ще дойда да инспектирам работата ти. — Изправи се, сложи ръка върху ръката на Ейприл и я погали. — Така че отивай да работиш в нашата необикновена пещера.

Обърна се да си върви, а Ейприл, задавена от емоции, я изпрати с поглед.

Час по-късно, доволна, че Джоана най-после бе заспала, Ейприл взе назаем клетъчния телефон на Ранди и излезе отвън, за да проведе един телефонен разговор. Набра номера, който бе открила в телефонния указател, и зачака някой да ѝ отговори.

— *Роси брадърс инкорпорейтид* — издекламира някаква жена, която вдигна на третото позвъняване.

— Кони Роси, ако обичате — рече Ейприл.

— За кого да предам? — попита жената.

— За Ейприл Удуърд — представи се Ейприл с надеждата, че решението ѝ да използва истинското си име няма да стане причина за преждевременния край на разговора.

— Един момент моля.

Ейприл изчака търпеливо, а след това, най-неочаквано чу в слушалката гласа на Кони.

— Ейприл? — В самоуверения ѝ глас се долавяха високомерни нотки. — Какво искаш?

— Исках само да те предупредя, че ще отида в полицията, ако в оранжерията на Джош възникне още някакъв инцидент — заяви Ейприл. — С най-голямо удоволствие ще им разкажа как те заварих да се любиш с нощния пазач с едничката цел да си осигуриш достъп до парниците и лабораторията. Ще накарам Мигел да потвърди разказа ми. И няма да се спра до тук. Ще накарам Джош да повтори пред ченгетата всичко, което му каза в деня, преди да напуснеш.

След това стисна палци и излъга, без да ѝ мигне окото.

— Кристина също ще свидетелства, че Роси се е опитвал да получи от нея информация за бизнеса на Джош.

Последва кратка пауза преди Кони да отговори.

— Ще бъде твоята дума срещу моята — злобно заяви тя.

— Нищо подобно — възрази Ейприл. — Ще бъде моята дума, плюс тази на Мигел, на Джош и на Кристина.

Ейприл отново стисна палци.

— Смятам също така, че трябва да знаеш, че вече сме наели адвокат, който да защити интересите ни, в случай че последват още саботажки. — Дълбоко си пое дъх и продължи: — И най-накрая, държа да знаеш, че поддържам много близки приятелски отношения с някои от журналистите в района и можеш да си сигурна, че ако се случи още нещо, във вестниците ще се появи голяма статия с всички грозни и отвратителни подробности — включително и за чукането ти с Мигел. Мисля, че сватбената ти снимка ще изглежда страхотно редом с една такава статия.

От другата страна се чу дълбока въздишка.

— Така че ти предлагам да убедиш съпруга си, че е време да се отдръпне — заключи Ейприл. — Разбра ли?

— Да — бавно отговори Кони. — Разбрах. Но не смятам, че имаш основание за безпокойство. Никой вече не се интересува от скапания бизнес на Джош.

С тези думи тя рязко прекъсна разговора и с все сила затръшна слушалката.

Ейприл седна на земята и въздъхна с облекчение. Можеше единствено да се надява, че обаждането ѝ е постигнало целта си. Нямаше никакви гаранции, но Ейприл вярваше, че Кони, която много държеше на общественото мнение — особено пък откакто бе станала

съпруга на господин Питър Роси, богат, бял американец — ще направи всичко по силите си, за да убеди съпруга си да отстъпи.

Изправи се, влезе в пещерата и върна телефона на Ранди. После се залови за работа, твърдо решена в най-скоро време да завърши този проект. Заради себе си, заради Джош и заради Джоана.

Джоана погледна към изкуствената пещера от прозореца на спалнята си. От това разстояние, естествено, не можеше да види какво става вътре, но можеше поне да си го представи. Усмихна се щастливо. Проектът съвсем скоро щеше да бъде завършен. А пещерата щеше да стане невероятно красива. Една реализирана фантазия. За нея. За Ейприл и за Джош.

Обърна се, взе дамската си чанта и слезе на долния етаж. Огледа бавно излъсканите до блясък повърхности, попи с поглед красотата, която баща ѝ бе създал, а те двамата с Джош бяха съхранили и доразвили. След това излезе през входната врата и бързо се приближи до спортния си мерцедес. Сложи слънчевите си очила, изкара колата от гаража, направи едно кръгче в предния двор и погледна елегантната, зашумена от зеленина къща. След това, приковала поглед право пред себе си, мина между каменните колони на портата и пое по пътя.

Ейприл погледна часовника си.

Наближава край на работния ден, помисли си тя, а Джоана все още не е излязла от стаята си. Чудя се какво става. Може би... може би просто е проспала целия следобед. На обяд бе твърде оживена и приказлива и вероятно се е изморила.

— Готов ли си да си ходиш, Ранди? — попита тя.

— Вече почиствам инструментите, Ейприл — уморено отвърна той. — Беше така погълната от мислите си, че дори не ме забеляза. Аз обаче не съм в състояние да работя повече. Направо съм смазан от умора.

— Ами, в такъв случай те съветвам да си починеш добре през нощта, защото и утре те чака същото. — Тя се усмихна. — Високо ценя желанието ти за работа.

— А аз ценя възможността да работя с теб — отвърна той. — Да не говорим за парите.

Двамата се разсмяха.

Ранди изчисти и подреди инструментите си за следващия ден и взе якето си.

— В такъв случай, ще се видим утре — рече той.

След като Ранди си тръгна, Ейприл свали работната си престилка и енергично изтупа дрехите си от праха. След това отнесе инструментите си в банята на съблекалнята, изми ги и ги подсуши. Разреса косата си, изми, доколкото бе възможно, ръцете и лицето си и реши, че преди да си тръгне трябва да отиде да види как е Джоана.

Завари Елизабет в кухнята.

— Къде е Джоана? — попита я Ейприл.

— Не зная — отвърна Елизабет. — Не съм я виждала от обяд.

— Благодаря. Смятам да се кача да видя как е. — Ейприл излезе в антрето, качи се по стълбите на втория етаж и като пристъпваше на пръсти, тихо измина разстоянието до спалнята на Джоана и Джош.

Вратата беше леко открената. Ейприл я отвори още малко и надникна. Леглото беше празно.

Трябва да е в банята, помисли си Ейприл. Пристъпи в спалнята и извика името ѝ.

— Джоана?

Не последва отговор.

— Джоана? — отново извика Ейприл. По-високо този път.

Забеляза, че вратата на банята е широко отворена и влезе вътре. Джоана я нямаше. Ейприл излезе от спалнята и слезе по задното стълбище. Надникна във всички стаи на долния етаж. От Джоана нямаше и следа.

Какво става, по дяволите? — зачуди се Ейприл.

Отново се върна в кухнята.

— Сигурна ли си, че не си я виждала от обяд? — настоятелно се обърна към Елизабет.

— Не съм — увери я икономката. — Защо? Случило ли се е нещо?

— Джоана я няма — разтревожено отвърна Ейприл. — Или поне аз не мога да я намеря.

Чу, че някаква кола спря в предния двор и се затича към входната врата с надеждата, че може да е Джоана. Рязко отвори вратата и се втурна навън. Джош тъкмо слизаше от своя ленд круизър.

— Къде е Джоана? — попита той.

— Не зная — отвърна Ейприл. — Търсих я навсякъде.

— Не знаеш? — притеснено възкликна той. — Колата ѝ не е в гаража.

— Какво? О, Джош, не зная какво да мисля. Двете обядвахме заедно, а след това тя се качи в спалнята да почива. Каза, че по-късно ще дойде да види как върви работата, но не се появи. Аз реших да ѝ се обадя, преди да си тръгна, но не можах да я намеря. — Замълча и се огледа като обезумяла наоколо. Изглеждаше така, сякаш очакваше Джоана ненадейно да се появи отнякъде. — Дори не ми хрумна да надникна в гаража.

— Ами Елизабет? — попита Джош и я прегърна през раменете. — Може би я е чула да потегля? А може би Джоана ни е оставила съобщение?

Ейприл поклати глава.

— Елизабет току-що ми каза, че не я е виждала от обяд. — Погледна го с тревога. — Къде... къде мислиш, че може да е отишла? Какво, за бога, би могла да прави навън?

Джош я прегърна през раменете и двамата заедно влязоха в къщата и се насочиха към кухнята. Джош зададе няколко въпроса на Елизабет, но получи същите отговори. След това напълни две чаши с вино.

— Заповядай — подаде едната на Ейприл. — Ела да отидем в библиотеката и да помислим какво може да означава това.

Двамата се настаниха на голямото кожено канапе в библиотеката.

— Как се държа тя на обяд? — попита Джош.

— Беше изключителна — отвърна Ейприл. — Просто няма друга дума, с която да я опиша. Цялата сияеше, сякаш всичко в живота ѝ беше наред. Беше изключително жизнерадостна, забавна и приказлива и... — Гласът ѝ заглъхна и очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя побърза да ги избърше.

Джош остави чашата си на масата и я прегърна. После целомъдрено я целуна по челото.

— Моля те, не плачи — помоли я той. — Не мога да те гледам как плачеш.

Ейприл почувства ръцете му, които бавно обгърнаха тялото ѝ. Устните му потърсиха нейните и сърцето ѝ сякаш подскочи чак в гърлото ѝ от възмущение. Обви ръце около врата му и се притисна към него, опитвайки се поне за миг да заглуши чувството на вина, стиснало душата ѝ.

Останаха така дълго време, а след това колебливо се отдръпнаха.

— Не исках да...

— Не се измъчвай, Джош. Аз съм толкова виновна колкото и ти. Аз... аз... о, хайде да не мислим за това точно в този момент. Сега трябва да намерим Джоана.

Той кимна, но остана приковал поглед в земята. На лицето му се изписа замислено изражение. Той като че ли се бе пренесъл в някакъв друг свят. За Ейприл беше очевидно, че умът му работи на бързи обороти.

Най-накрая Джош вдигна глава и я погледна.

— Зная къде е — тихо рече той. — Няма къде другаде да е.

— Къде? — попита Ейприл.

— Ще дойдеш ли с мен?

Тя кимна утвърдително.

— Разбира се, че ще дойда.

Джош рязко се изправи.

— Вземи си якето и да вървим — подкани я той и тръгна към входното антре.

Само след минути вече пътуваха с големия му ленд круизър.

Слънцето залезе още преди да стигнат до изхода на магистралата, който отвеждаше към безлюдната и отдалечена плажна ивица на Паджаро, разположен на север от Мос Лендинг. Нощта обаче беше безоблачна, а кръглата луна обливаше пътя пред тях с призрачното си сребристо сияние. Буреносните облаци, забулили небето по-рано през деня, се бяха разсеяли, не изпълнили обещанието си за проливен дъжд.

Пътуваха право на запад към Тихия океан, а от двете страни на пътя се простираха съвършено равни поля, засадени с брюкселско

зеле, ягоди, броколи и артишок. Не срещнаха нито една кола по този самотен отрязък от пътя. Джош седеше сковано зад волана и приковал поглед право пред себе си, безмилостно натискаше газта.

Ейприл не задаваше въпроси, защото не желаше да нарушава мълчанието му. Знаеше обаче къде отиват, макар че до този момент никога не бе ходила там.

Старата къщичка на плажа, помисли си тя. Напълно логичен избор.

Знаеше, че океанът и старата вила винаги са играли огромна роля в живота на Джоана. Това бе и мястото, на което обикновено отиваше, за да остане сама със себе си, да се отдаде безмълвно на страданието и да ближе раните си като умиращо животно, докато се опитва да осъзнае факта, че е смъртна. И макар че прекрасно разбираше любовта, която Джоана изпитваше към това място, Ейприл цялата се вледеняваше само при мисълта, че приятелката ѝ в момента е там съвсем сама... и че може би е отишла в къщата, за да... *умре*.

Джош рязко сви по някаква алея, засипана с пясък и натрошени мидени черупки. Беше много тясна с избуяла от двете ѝ страни растителност, която сякаш искаше да я задуши в прегръдките си. Ейприл видя ръждива метална порта в края на алеята, която зееше широко отворена. От едното ѝ крило висеше сравнително нова на вид, дебела верига.

Джош намали скоростта, пресегна се, хвана ръката на Ейприл и я стисна едва-едва. Тя извърна очи към него, а той, почувствал погледа ѝ, също я погледна.

— Тук е — тихо промълви той. — Трябва да е вътре, щом портата е отворена.

Мина бавно през портата и пое по леко извитата алея пред къщата. В следващия миг рязко натисна спирачките и въздъхна дълбоко. Точно пред тях, осветен от светлината на фаровете им, бе паркиран мерцедесът на Джоана.

Джош погледна към Ейприл.

— Искаш ли де ме изчакаш в колата? — безизразно попита той.

Ейприл отрицателно поклати глава.

— Не — отвърна тя. — Идвам с теб.

Той се наведе и я целуна по бузата. Нежно и целомъдрено.

— Благодаря.

Слязоха заедно от колата. Джош заобиколи и застана до нея. Дватама тръгнаха през пясъка към къщата. Вътре проблясваше някаква светлинка.

Изведнъж нощното небе сякаш оживя, озарено от ярка светкавица. После се чу тътен — толкова силен и заплашителен, че Ейприл едва не извика от уплаха. В следващия миг заваля като из ведро. Проливният дъжд ги намокри до кости, преди да успеят да стигнат до задната веранда на къщата.

Когато най-после се скриха на сухо, Джош погледна към Ейприл.
— Добре ли си?

Тя кимна утвърдително.

— Нищо ми няма.

Джош извади ключовете си, за да отключи задната врата, но в този момент забеляза, че е отворена. Дръпна предпазната мрежа, пропусна Ейприл пред себе си, а след това затвори зад тях.

Къщата тънеше в мрак, но точно пред себе си Ейприл виждаше коридора и всекидневната, завършваща с огромен прозорец с изглед към океана. Отвън бурята продължаваше да вилнее. Небето се раздираше от светкавици, а едрите капки дъжд барабаняха по покрива на къщата.

Джош я хвана за двете ръце и я погледна.

— Можеш да ме изчакаш тук — прошепна той. — Тя сигурно е... в предната спалня. Там видях примигващата светлина.

Ейприл го погледна право в очите.

— Не — възрази тя. — Искам да съм до теб.

Той я прегърна и я притисна към себе си. После заедно тръгнаха към предната спалня. Вратата беше отворена и те видяха Джоана да лежи на леглото. Изглеждаше потънала в спокоен сън. На лицето ѝ бе застинало блажено изражение. Под главата си бе натрупала няколко възглавници, за да може да гледа океана през големия прозорец в другия край на стаята.

Светлината, която бяха видели отвън, идваше от нощната лампа. В осветения от нея кръг се виждаше торба с разпилели се наоколо мидени черупки. Това, несъмнено, бяха съкровищата, които бе събрала по време на последната си разходка по брега.

Дватама заедно се приближиха до леглото и я погледнаха. Не дишаше. Продължиха да стоят до леглото и да я гледат безпомощно.

Очите им бавно се напълниха със сълзи.

Изглежда красива като всякога, помисли си Ейприл. Сякаш е заспала.

Джош се наведе и взе едната ръка на Джоана в своите. После положи глава на гърдите ѝ, опитвайки се да долови ударите на сърцето ѝ, макар прекрасно да съзнаваше, че е мъртва.

Ейприл го наблюдаваше безмълвно и със сърцето си разбираше действията му, макар умът ѝ да ѝ нашепваше, че всичко е напразно.

Джош седна на леглото, взе безжизненото тяло на Джоана в прегръдките си и нежно го залюля. Тялото му се разтrese от беззвучни ридания. Сълзи окъпаха лицето му. А отвън бурята продължаваше да вилнее. Ейприл заплака, измъчвана от непоносима болка и чувство за загуба, неизпитвани никога преди. Мълчаливо се питаше дали тази нечовешки силна болка ще отзвучи някога.

Най-накрая Джош положи Джоана обратно върху леглото. Наведе се и я целуна нежно. След това погледна към Ейприл.

И друг път бе виждала болка и страдание, изписани по лицето му, но това, което видя сега, не можеше да се сравнява с нищо, с което се бе сблъсквала преди. Мълчаливо протегна ръка. Той я хвана и се изправи. Двамата застанаха безмълвно край леглото, за да вземат последно сбогом с Джоана.

КРАЯТ КАТО НАЧАЛО ЗИМАТА НА 2000 — 2001 ГОДИНА

Въпреки огромната мъка, сковала душите на Ейприл и Джош, дъждовните зимни дни минаваха бързо и неусетно. Пролетта бе все още далеч, но Ейприл вече чувстваше, че природата бавно се пробужда за нов живот. Стоеше сама сред вълнуващата красота на изкуствената пещера и оглеждаше фантастичните резултати от своя няколко месечен труд. Работата беше изключително тежка, бавна и изморителна, но Ейприл нито за миг не забравяше, че в основата на това изключително творение стоят невероятното въображение и търсещият дух на Джоана. Без нейния усет и стремеж към красота този проект едва ли щеше да бъде възможен.

Макар че пещерата бе напълно завършена, Джош нито веднъж не бе влизал вътре сред смъртта на Джоана. Загубата на съпругата му се оказа твърде тежък емоционален удар за него. Ейприл се справяше по свой начин със скръбта — полагаше неимоверни усилия за завършването на проекта. Последните дни от изпълнението му бяха истинска битка, по време на която тя отчаяно се опитваше да реализира до съвършенство приказното видение, което Джоана бе споделила с нея приживе. Освен това помагаше и в оранжерии, позволявайки на Джош да се посвети изцяло на хибридикацията и създаването на така важните нови сортове орхидеи, от които зависеше успешното бъдеще на компанията.

И ето че сега, няколко месеца по-късно, двамата решиха, че са започнали да преодоляват сковалата душите им скръб и вече са готови да дадат име на пещерата. Тази вечер тя и Джош щяха най-сетне да отдадат своята почит на наследството, завещано им от Джоана.

Макар че бе прекарала последните няколко месеца в живота си в това помещение, Ейприл продължаваше да се взира с почуда в красотата, която я заобикаляше. Всеки сантиметър от него бе покрит с раковини, мидени черупки и разноцветни камъчета. От тавана я гледаше сияйно нощно небе, осеяно от ярките звезди на няколко

съзвездия. Върху стените грееха прекрасни *рисушки* на редки орхидеи, изцяло изработени от цветни мидени черупки.

Над неокласическите корнизи бяха изградени специални ниши, откъдето сега я наблюдаваха главите на известни мъже и жени, инкрустирани целите с раковини и мидички и превърнати във фантастични създания от някакво друго измерение. Около вратите и прозорците се виеха изработени от мидени черупки гирлянди, които по своето изящество и сложност на отделните детайли напомняха великолепните дърворезби на Гринлинг Гибънс.

В средата на помещението имаше малък фонтан, монтиран в кръгло езерце. За изграждането му Ейприл бе използвала камъчета с всевъзможни цветове, форми и размери, за да създаде илюзията за изящна мозайка. Същата техника бе използвала и за пода, където бе създала възхитителна мозайка от фигури на морски същества, обвити с водорасли, които много приличаха на изплетени от орхидеи гирлянди. От двете страни на фонтана висяха два полилея, инкрустирани с раковини. Точно под тях бяха разположени посребрени венециански масички и столове с повтарящи се и по тях мотиви от миди и раковини. Върху всяка масичка имаше свещи, поставени във ветроупорни купи. Ейприл се доближи до тях и ги запали.

Върху една от масите бе поставила сребърна кофичка с лед, в която се изстудяваше бутилка шампанско „Луи Родерер кристал“. До нея, в очакване да бъдат напълнени, стояха две кристални чаши — руски антики, които Ейприл много харесваше.

Най-накрая тя насочи вниманието си към централната стена, която до този момент бе покрита с голямо платно. Усмихна се на себе си. Все още никой не знаеше какво точно се крие под платното.

Това беше изненада, върху която бе работила тайно в продължение на няколко седмици. Ейприл свали платното и погледна творението си с гордост и задоволство. От стената я гледаше искряща, перлено бяла орхидея, изработена почти изцяло от морски охлюви. А под нея, с излъскани от морските вълни камъчета, бе изписано: *Phalaenopsis* Джоана. Върху една от венецианските масички бе поставен първообразът на изобразеното върху стената цвете. Беше хибрид, който Джош тайно бе създал и кръстил на името на Джоана. Цветовете му бяха снежнобели и блестяха под светлината на полилеите.

Джош бе посветил Ейприл в тайната си, но тя предпочете да го изненада с орхидеята, изобразена на стената. С нетърпение очакваше да види изражението на лицето му, когато погледът му се спре за пръв път върху перленобелия стенопис.

Ейприл се отдръпна назад и огледа помещението още веднъж.

— О, да — изрече на глас тя. — Тази вечер най-после ще можем да отворим бутилка шампанско. За да отпразнуваме завършването на проекта.

Стоеше там и си мислеше, че красотата, сътворена от ръцете ѝ, беше по-скоро произведение на изкуството, отколкото сръчно изпълнен проект. Очите ѝ се плъзнаха по мидените черупки, които вече можеше да назове с имената им: *Laliolis ruber*, *Lischkea imperialis*, *Spondylas princeps*... както и *Wrightianis*, *Babelomurex spinosus*, *Ocinebra erinaceus*, а също и провокативното *Purpura patual*.

Мили боже, мислено възкликна тя, научих толкова много неща докато работех тук. Не само за видовете миди, но и за работата с тях. И за различните възможности, които предлагат. О, да, най-важни бяха възможностите. Джоана ѝ бе помогнала да разбере необятния творчески потенциал на този толкова обикновен, но изключително красив материал.

Ейприл загаси осветлението и тръгна да излиза, за да доведе Джош. После обаче се спря и отново надникна в помещението. Да не забравям приятелството и любовта, каза си тя. Тук приятелството и любовта придобиха измерения, за които изобщо не бях предполагала.

Ейприл влезе в пещерата първа, за да се увери, че свещите все още не са изгорели. Запали полилеите и намали светлината им до романтичен полумрак. Пусна водата във фонтана, която веднага забълбука и заблестя на светлината. Цялостният ефект беше просто умопомрачителен. Уверила се, че всичко е наред, тя надникна през вратата, за да покани Джош.

— Сигурна ли си, че всичко е готово? — подразни я той и изпълнен с колебания, се поспря непосредствено пред вратата.

— Напълно — с усмивка го увери Ейприл.

— Ами да го осветим тогава! — възкликна той и пристъпи вътре.

Сините му очи се плъзнаха бавно по стените на помещението. Веселото изражение, изписало се на лицето му, постепенно бе изместено от уважение и страхопочитание.

Ейприл следеше трансформацията на лицето му с все по-нарастващо чувство на гордост и професионална реализация. Едновременно с това бе изнервена от мълчанието му, което сякаш продължаваше цяла вечност. Ейприл отчаяно копнееше да получи одобрението му. Знаеше, че ако беше жива, Джоана щеше да изпадне във възторг от красотата на това място. За нея обаче беше важно и мнението на Джош.

Най-накрая очите му се спряха върху нея. За момент като че ли се разсея от красивия шал на „Хермес“, праметнат около врата ѝ. Същият онзи шал, който Джоана ѝ бе подарила. След това обаче красивите му сини очи се спряха върху нейните.

— Е — дрезгаво започна той, — постигнала си точно онова, за което тя мечтаеше. И дори си надминала очакванията ѝ. — Замълча за момент, а след това се усмихна. — Прекрасно е, Ейприл. Невероятна красотата.

Ейприл въздъхна от облекчение. Джош пристъпи към нея, прегърна я и я притисна към себе си.

— Не е възможно да си се притеснявала, че може да не ми хареса, нали?

— Е, надявах се да ти хареса — отвърна тя.

Джош се разсмя, погали лицето ѝ и я целуна по устните.

— А сега да прием шампанско — предложи той.

Отвори бутилката, напълни двете чаши и подаде едната на Ейприл.

— Искам да предложа тост — заяви той.

Ейприл вдигна чаша.

— За живота! — тихо изрече той. — И за нашето бъдеще.

— И за нашето бъдеще — повтори Ейприл и чукна чашата си в неговата.

Сърцето ѝ подскочи от радост и независимо от болката, съпътствала живота ѝ през последните месеци, Ейприл изпита огромно вълнение, всепоглъщащо желание и необходимост за близост и топлина, които я тласнаха към него.

Джош остави чашата си. Ейприл веднага последва примера му. Той сложи ръце на раменете ѝ и се вгледа в очите ѝ. Тя отвърна на погледа му, изпълнена с вълнение и трепетно очакване.

Красивото му лице носеше белезите на страданията от последните месеци. Същите белези виждаше и по собственото си лице всеки път щом се погледнеше в огледалото. Въпреки това умората, която толкова трайно се бе настанила в очите му, започваше да изчезва, а бездънната тъга като че ли намаляваше.

Скръбта, в която се бяха потопили и двамата, постепенно отстъпваше пред новопридобития интерес към живота и любовта.

Ейприл погали с пръст отслабналото му, загоряло от слънцето лице. Той хвана ръката ѝ и нежно я стисна в своята. На Ейприл никак не ѝ се искаше да нарушава мълчанието му, да прекъсва размишленията, които — тя беше сигурна в това — много приличаха на онези, които се лутаха в собствената ѝ глава.

— Тук всичко изглежда точно така, както тя искаше — протичко отбеляза той и посочи с ръка стените на пещерата. После отново погледна Ейприл в очите и нежно погали лицето ѝ. — Но тя искаше и това. — Лека усмивка заигра по устните му. — Джоана ни завеща две неща. Тази пещера... и любовта помежду ни.

Ейприл кимна и отвърна на усмивката му без нито за миг да отклони поглед от очите му. Светлата му коса падаше върху очите му. Тя вдигна ръка и я отмести, а след това нежно го целуна по бузата.

— Да — тихичко промълви тя. — Всичко това е част от наследството на Джоана. Това е цял един нов свят, нов живот и нова любов — за теб и за мен.

Джош я прегърна, притисна я към себе си със силните си ръце и двамата за пръв път отпразнуваха началото на своята обич. И на новия си живот. В пещерата на любовта. Тяхната пещера, завещана им от Джоана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.